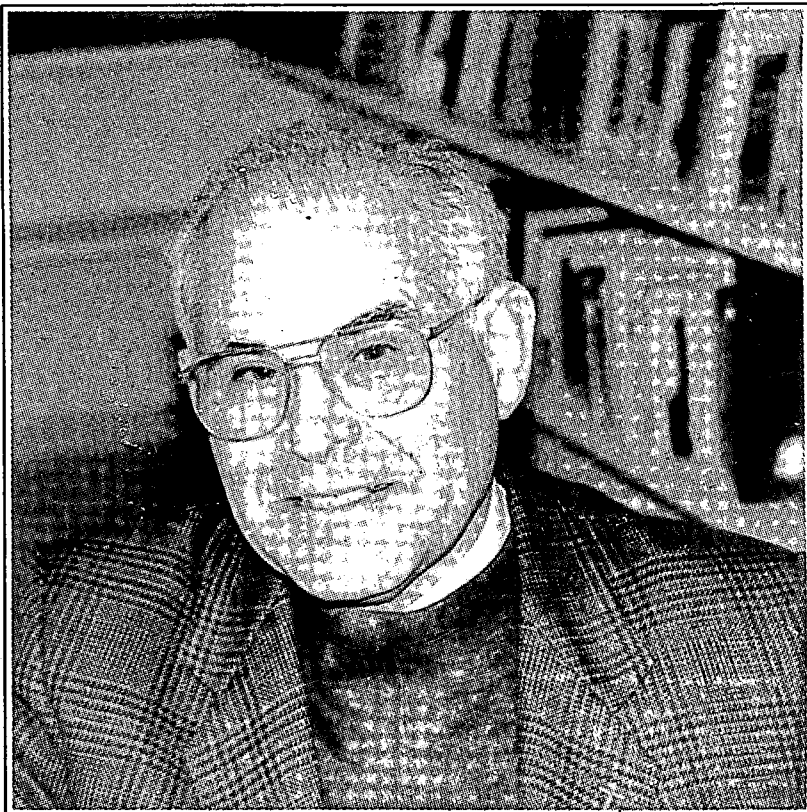

Exclusiva amb Mn. Antoni M. Oriol, relator del tercer tema del Concili Tarraconense

«L'Església, evangelitzant, humanitza»

La sol·licitud pels més pobres i marginats és el tema de la tercera ponència del Concili Tarraconense. Mn. Antoni M. Oriol, prevere de Vic, repassa en una entrevista amb Francesc Gamissans els continguts bàsics de la ponència. «L'Església, evangelitzant, humanitza. En Jesucrist, crucificat i ressuscitat, l'home perfecte, l'home de la plenitud consumada, som cridats a viure la veritat contra la mentida i la falsificació, la llibertat contra tot consumisme i la igualtat contra tota explotació

i marginació», afirma Mn. Antoni M. Oriol. El relator assenyala també que «l'Església ha conscienciat de diverses maneres l'amor als pobres i als marginats» i remarca la urgència d'aquesta activitat: «Cal cercar, trobar i ajudar els necessitats i no ens podem limitar a esperar que vinguin».

A pàgines centrals

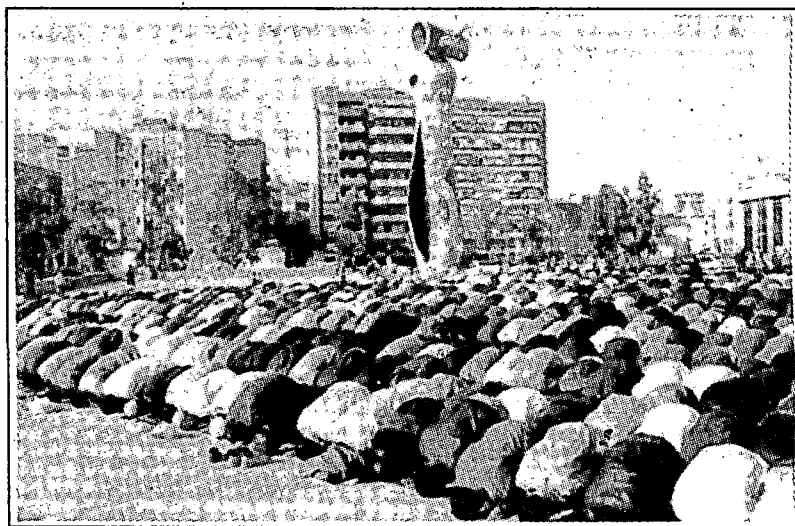
El bisbe Joan Martí als darrers habitants de Tiurana: «el dolor de la partença us mantindrà units»

Tristor i desencís a Tiurana per l'èxode forçat

El bisbe d'Urgell ha exhortat els tiuranesos a «no perdre l'esperança», assegurant que «trobaran nova vida, nova terra i nous amics, i que el mateix dolor de la partença els mantindrà units». Informa Guillem Farré.

pàg. 23

¿Discriminació religiosa?

Diversos mitjans informatius s'han fet ressò del final del Ramadà. La fotografia mostra un moment de pregària d'un grup musulmà celebrada a la plaça de l'Escorxador de Barcelona amb màxima llibertat i respecte per part dels ciutadans. Aquest interès periodístic per una celebració religiosa dels seguidors de Mahoma, minoritaris al nostre país, és elogiable. Tot i així, és una llàstima que no hagin informat de la mateixa manera sobre la situació de l'Església catòlica, minoritària a Algèria, on els fonamentalistes musulmans s'han servit del Ramadà per portar a terme actes de violència contra els cristians. Mentre a Catalunya els 100.000 musulmans se'ls permet la construcció de mesquites i gaudeixen de llibertat religiosa, a Algèria es persegueix amb odi a tots els qui no professen la mateixa religió d'aquell país. Notícia deplorable, però notícia periodística.

SUMARI

7 Cardenal de Sarajevo: «Que Occident ens ajudi a aturar aquesta guerra»

12 Entrevista amb Marta Trepát, psicòloga i membre del Concili

I El suport vaticà a Mons. Samuel Ruiz

VII El dejuni i l'abstinència, pel bisbe Pere Tena

19 Entrevista amb Mn. Salvador Bacardit, delegat de Pastoral Vocacional

Editorial

Quaresma: hi hem entrat sols...

Hem entrat en l'exercici quaresmal que ens prepara a la Pasqua d'enguany. Com a cristians podríem dir, en un cert sentit, que hi hem entrat sols. La quaresma ja no és un temps socialment rellevant que incideixi en la vida de la majoria, tot i la fidelitat al calendari cristià, vigent en una bona part del món, que determina la festa mòbil de Pasqua. De l'antiga projecció popular de la quaresma en resten només alguns fets escadussers i marginals, com ara el carnaval, alguna al·lusió a la cuina d'abstinència i, no rarament, també alguna brometa més o menys enverinada... Però vet aquí que, enmig d'aquest clima exterior, les comunitats cristianes emprenem la realització d'un programa anyal de renovació profunda que posa a la nostra vida una font de joia de la bona, fonda, segura. És important la nostra quaresma que actualitza en nosaltres el procés pasqual.

Aquest programa de renovació no consisteix en un pur exercici de la voluntat. No som els cristians simples mora-

listes que critiquen els defectes humans i reclamen la necessitat d'una superació. No som voluntaristes que proposen tècniques per a ampliar l'eficàcia de les nostres energies. El nostre programa és d'obertura més enllà de nosaltres mateixos: «Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova». Ens girem cap a Jesucrist i ens deixem salvar per ell.

La salvació de Jesús ens ve per la seva paraula. El temps de quaresma és especialment indicat per a escoltar-la. Convé que el cristià no es refii que ja la coneix. Primer perquè no sol ser veritat i, en segon lloc, perquè no es tracta de saber-la de memòria, sinó de copsar-la espiritualment, de deixar-la penetrar en la nostra vida. La lectura assídua, per exemple, d'un llibre de la Bíblia, o d'una part del Catecisme de l'Església Catòlica, o de la carta apostòlica de Joan Pau II sobre el jubileu de l'any 2000... ha de formar part del nostre projecte quaresmal. També en aquest temps sovintegen més les predicacions especials que ens fan arribar de

viva veu la paraula de Déu.

La salvació de Jesús ens ve pels sacraments. Potser de la vida cristiana en valorem sobretot allò que fem nosaltres i no tenim prou en compte allò que el Senyor fa en nosaltres. Aquesta errada percepció podria estar a la base de la irregularitat de molts en l'assistència a la Missa dominical, d'un oblit de les celebracions eucarístiques dels dies feiners, de l'abandonament de la pràctica del sagrament de la reconciliació. La nostra fe, però és, al mateix temps, en la paraula i en la gràcia sacramental que ens fa possible complir-la.

L'esperit del dejuni: d'excessos en el menjar i en el beure, d'abús de les coses, d'adquisició injusta de diners, de descontrol personal... és de buidar-nos una mica, si més no, de la nostra autosuficiència, a fi que en la nostra vida hi entri més Jesucrist, amb la seva paraula, amb els seus sacraments, i a través dels nostres germans més pobres.

Tribuna

Corrupció

Fernando Sebastián Aguilar

Arquebisbe de Pamplona i bisbe de Tudela

No és competència de l'Església entrar en els plets i denúncies que aquests dies hi ha arreu. Si algú ho demana li podem respondre amb les paraules de Jesús: «¿Qui m'ha manat que sigui jutge o mediador entre vosaltres?» (Lc 12,14).

Però la resposta de Jesucrist no va acabar aquí. Va afegir: Estigueu alerta, guardeu-vos de tota ambició de riquesa, perquè, ni que nedi en l'abundància, la vida d'un home no prové pas dels seus béns». I va continuar amb la paràbola de l'home trampós que s'havia fet ric: «Insensat! Aquesta mateixa nit et reclamaran la vida. Així passa amb el qui reuneix tresors per a ell mateix i no es fa ric davant de Déu».

Això vol dir que, encara que no poguem intervenir en els afers seculars amb competència i autoritat civil, sí que podem i hem d'interpretar els fets en la seva significació moral, i treure'n algunes ensenyances profitoses.

Està clar que durant aquests últims deu o dotze anys s'han produït en la vida pública espanyola uns quants fets greus que impliquen apropiació de béns aliens, malversació de fons, violacions de drets humans i abusos de poder. El temps i les institucions diran qui i fins a quin punt són responsables de tot això.

Des d'un punt de vista moral, cal exigir que les institucions funcionin amb tota llibertat i solvència, fins aclarir l'abast dels fets i les responsabilitats personals, tant penals com polítiques.

El govern té la greu obligació de facilitar el treball dels jutges perquè puguin arribar com més aviat millor a sentències definitives. Sense accepció de persones. Ho requereix el bé comú i la defensa de la dignitat moral de tota la societat.

Cal recordar que aquesta investigació s'ha de fer amb respecte i equitat. Ningú no s'ha de sentir violentat ni agredit en els seus veritables drets. Tots hem de mantenir el respecte a la veritat i a la bona fama de cadascú en els judicis personals i encara més en les manifestacions públiques.

Si duem la nostra reflexió més a fons, veurem la greu falla moral que hi ha darrera d'aquests abusos legals i econòmics. Molts van entendre l'adveniment de la democràcia com la fi de la religió i la moral. Van confondre un progrés d'ordre legal i polític com un mite messiànic. Alguna cosa d'això hi havia en la més profunda aspiració del marxisme. Parlar de llei de Déu o de llei natural era vist com a retrògrad i opressor. Els polítics amb les seves lleis pretenien ser l'única font del bé nacional.

Des del punt de vista moral i cristià, la corrupció és força més àmplia i profunda del que s'acostuma a dir. És corrupció la negligència, el favoritisme, la inhibició en l'exercici de qualsevol funció pública. Va ser corrupció la permissivitat dels anys vuitanta davant la droga i la promiscuïtat sexual, el *póntelo, pónselo*, la justificació de l'avortament, la manca de respecte al matrimoni i a la família, la pornografia, la complicada transigència amb els escàndols de totes menes.

Ara apareixen les conseqüències d'aquella borratxera de llibertat mal entesa de fa vint anys. Amb el canvi, molts espanyols van perdre les referències religioses i ètiques. Altres no van saber o no van poder ajudar a una reflexió assossegada que ens ajudés a entrar en la nova era sense perdre les

arrels ètiques i morals del nostre poble i de la nostra cultura. Possiblement, els estralls morals produïts en aquests anys passar són més greus del que alguns pensen.

Els fets demostren que sense unes conviccions morals fermes, compartides i respectades ptothom, especialment pels qui exerceixen l'autoritat, no és possible la convivència en llibertat. Amb la política i el dret no n'hi ha prou per dirigir les consciències ni sostenir les bases d'una societat.

Crec que els bisbes vam fer el que calia. L'any 1990 vam publicar una instrucció titulada *La veritat us farà lliures*, en la qual denunciàvem l'existència «d'una profunda crisi en la consciència i vida moral de la societat espanyola» (n. 1).

Allí es parlava del desmantellament moral de la societat, dels negocis fraudulents, de l'especulació i del diner negre, de l'abús de poder i del dirigisme cultural, de la demolició de la moral sexual i familiar, de la permissivitat amb l'ús i el tràfic de drogues, de la indiferència moral que s'apoderava de la nostra vida social i pública.

Llavors ens van titllar de reaccionaris, inquisidors, antidemòcrates. Aquelles reflexions i advertències, avui, ens poden ajudar per corregir en profunditat les causes de la crisi moral, social i política que patim. Déu ho faci.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Tomàs Puntí, David Vidal

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragones, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Colléll, Miquel Estradé, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Joan Salvador, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Jaume Reixach, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Xavier Bardulet, VIC

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

C/ Puiggari 5-7, - 08014 BARCELONA - Telèfon 490 59 88, Fax 490 20 35

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30, 08011 BARCELONA. D.L. B. 14.387/79 Tels. 454 16 30 / 17 77

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.880 Ptes.
Resta d'Europa: 20.384 Ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 Ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 Ptes.

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona
Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

PATRONAT

President: Mons. Ricard-Maria Card. Carles i Gordó, arquebisbe de Barcelona

President per delegació: Mons. Joan Carrera i Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Altres membres: Josep-Rafael Carreras de Nadal, Ramon Casals i Lamarca, Marcel Coromines i Balletbò, Pere Fàbregues i Morlà, Marcel·lí Joan i Alzinella, Josep Miró i Ardèvol, Pere Planellas i Reig, Josep Oriol Pujol i Humet, Mn. Manuel Valls i Serra, Gaspar Vilarrubias i Codina

Secretari: Jaume Planas i Pahissa

Delegat executiu: Jaume Viñals i Rovira

Difusió controlada per
MEMBRE DE LA UCIP

Joan Pau II a dues-centes famílies d'aquest moviment

Vaticà

El Camí Neocatecumenal redescobreix l'itinerari del baptisme

ROMA.— «Heu vingut per un especial manament missioner, que concerneix directament a més de dues-centes famílies, però que afecta també a les respectives comunitats de pertinença», va dir Joan Pau II a les famílies del Camí Neocatecumenal que va rebre en audiència fa unes setmanes.

C.C.

No és aquesta la primera trobada del Papa amb les famílies del Camí Neocatecumenal. En altres diverses ocasions ha pogut veure a grups del Moviment. «Recordo, especialment, la trobada de l'any 1988, a Porto San Giorgio, quan vaig celebrar amb vosaltres l'Eucaristia de la festa de la Sagrada Família, i vaig lliurar el santcris a 72 famílies, que se n'anaven per al servei itinerant», va manifestar el Sant Pare.

Amb aquesta trobada està relacionada l'actual, que arriba, però, enriquida pel camí d'aquests anys en què l'Església ha accelerat el pas vers el tercer mil·lenni cristià.

L'Any de la Família, s'està aca-

bant i ha vist el seu moment culminant el 8 i el 9 d'octubre passat, quan a la plaça de Sant Pere es van congregar moltíssimes famílies procedents d'arreu del món.

Joan Pau II va afegir que «la família, quant a *petita església i comunitat domèstica*, està cridada a exercir un servei sacerdotal, profètic i religiós». És el que el Concili expressament posa de relleu: «En aquest ordre de funcions pren un gran valor aquell estat de vida que ha estat santificat per un especial sacrament: la vida matrimonial i familiar».

«Les arrels d'aquesta vocació es troben, va afegir el Papa, en el Baptisme, i el Camí Neocatecumenal consisteix justament en un itinerari de redescobriments del

Baptisme. És molt significatiu, per això, que en les comunitats es comprometin no sols cada una de les persones, sinó també famílies, disposades a enfrontar-se, de comú acord, sense oblidar els deures del pacte conjugal, amb les dificultats i amb les responsabilitats que aquesta missió implica.»

El Papa va acabar el seu discurs amb una emocionada crida als allí presents: «Avui, benvolguts germans i germanes, sou aquí per donar testimoni de la dimensió missionera i profètica del vostre camí de fe. I voleu subratllar que aquesta dimensió missionera influeix sobre la família com a tal, ja que el renaixement baptismal no afecta els seus components només singularment, sinó que els implica tots junts, comproment-los com a comunitat familiar en un més profund vincle d'unitat en la caritat i en un més viu impuls missioner. Que el santcris que rebeu us recordi cada dia que, si heu partit en missió,

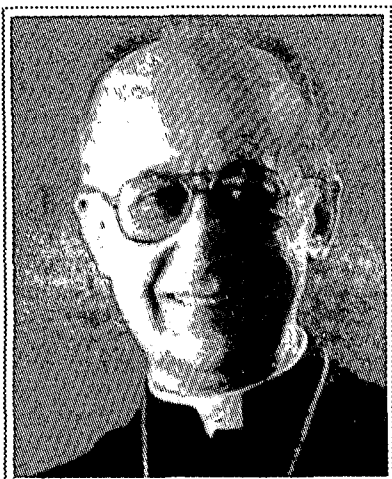
Concentració festiva d'un grup de neocatecumenals

és perquè vosaltres, en primer lloc, heu estat escollits i renovats per l'amor misericordiós de Déu, com a família per a les famílies.

Aneu, doncs, estimades famílies missioneres. La gràcia del Baptisme, de la Confirmació i del Matrimoni, renovada en l'Eucaristia i en

la Reconciliació, us ajudarà en tots els moments de la vida. Forts amb aquest suport sobrenatural, estigueu sempre a punt per donar testimoni de l'esperança que hi ha en vosaltres (cf. 1 Pe 3,15). Que la Sagrada Família de Natzaret sigui el vostre model i la vostra patrona».

Ruini podria substituir Ratzinger en Doctrina de la Fe

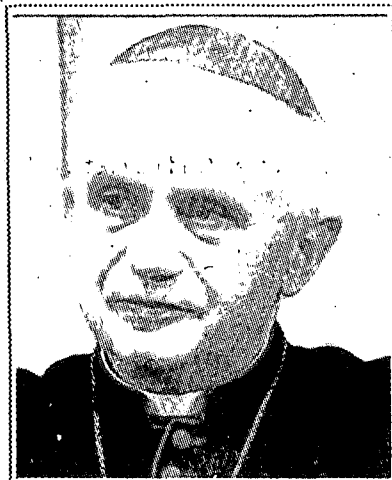
Cardenal Ruini

ROMA.— El cardenal Joseph Ratzinger, segons rumors que corren per Roma, podria ser substituït al front de la congregació per a la Doctrina de la Fe per l'actual vicari del Papa per a la ciutat de Roma, cardenal Camillo Ruini.

El 1996, Ratzinger haurà estat durant quinze anys al davant de la Congregació que s'ocupa de mantenir el Dogma catòlic. En aquests anys, el prestigiós cardenal alemany ha hagut de lliurar força batalles que li han ocasionat nombrosos disgustos i un notable deteriorament físic. Quan, el 1991, el Papa va decidir prorrogar el seu mandat cinc anys més, Ratzinger va fer saber que seria el seu darrer període al davant de la Congregació vaticana i va al·ludir al seu cansament i mala salut per justificar la seva marxa.

El càrrec de vicari del Papa que exerceix el cardenal Ruini, per a la ciutat eterna va acompanyat del de president de l'Episcopat italià, únic cas en el món en què aquest càrrec no s'escull per votació dels bisbes que formen la Conferència Episcopal.

Les intervencions de Camillo Ruini a favor de la deteriorada Democràcia Cristiana, hauria disminuït el seu prestigi, fins i tot, entre els seus companys de l'Episcopat. Per tant caldria buscar-li un relleu al davant de la Conferència Episcopal, cosa que suposaria substituir-lo també en el càrrec pastoral que exerceix a Roma. (J.R.)

Cardenal Ratzinger

Citant a Pau VI, va recordar que la pau va unida al desenvolupament

El Papa insta els polítics a promoure la solidaritat mundial

ROMA.— El papa Joan Pau II va afirmar que «ara més que mai» la pau internacional està íntimament lligada al desenvolupament dels països i va instar els governants a fer «un concret pas endavant vers la solidaritat mundial». «Si volem construir la pau, no podem oblidar que, ara més que mai, aquesta es troba estretament lligada al desenvolupament», va afirmar el Papa, citant a Pau VI, després del rés de l'Àngelus.

El nova imatge de la pau és el desenvolupament», va dir Joan Pau II en citar les paraules del seu antecessor Pau VI.

El Pontífex va subratllar la importància de la cimera mundial sobre el Desenvolupament Social organitzada per les Nacions Unides que se celebra a Copenhaguen a partir del 6 de març amb la participació de caps d'Estat i de Govern d'arreu del món.

Els governants «es reuniran amb el desig de combatre junts la pobresa, per crear nous llocs de treball i promoure la integració social, un compromís que contribuirà a superar les nombroses formes de marginació» que hi ha, actualment, va afirmar Joan Pau II, qui va desitjar de tot cor l'èxit de la cimera.

La reunió de la capital danesa ha de marcar «un concret pas endavant vers la desitjada solidaritat mundial», va afegir.

Joan Pau II va afirmar que «la persona humana i la seva dignitat han de ser sempre l'objectiu del desenvolupament, sobretot en les societats i nacions que projecten el seu futur». (EFE)

VIATGES I PELEGRINATGES DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

TAILÀNDIA

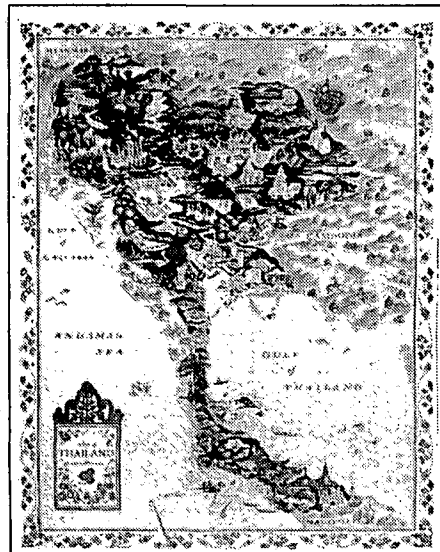
EL MÓN SIAMÈS

Del 20 d'abril al 3 de maig de 1995

Visitant:

- Bangkok • Damnoen Suduak
- Bang Pa In • Ayutthava
- Kampaenghets • Sukhothai • Uttaradit
- Nan • Wat Phuyin • Wat Thuin
- Chiang Rai • Triangle d'or
- Akkha • Chiang Mai • Pucket

Oberta la inscripció

PELEGRINATGE A: TERRA SANTA

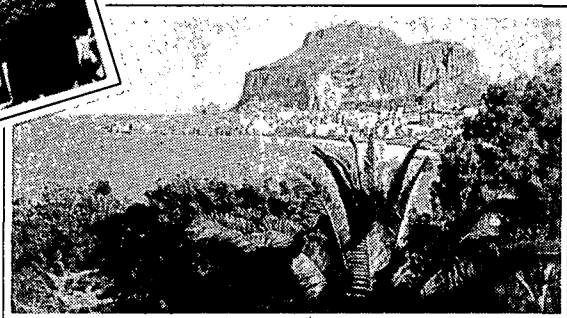
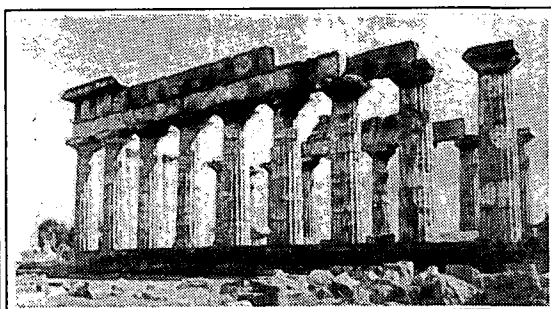
Del 15 al 24 de maig de 1995

Feu-vos «Pelegrins de la Paraula» visitant la Judea i la Galilea:

- JERUSALEM (sant sepulcre, via Dolorosa, cenacle, muntanya de les Oliveres, esplanada i mur occidental del Temple, etc.) i el seu entorn (Betània, Ain Karem, etc.) • BETLEM: camp dels pastors i basíliques • JERICÓ i la mar Morta • NATZARET i CAFARNAÛM, amb el llac de Tiberíades • CANÀ, el riu Jordà i el mont Tabor • AKKO i altres vestigis dels croats • CESAREA MARÍTIMA i altres vestigis romans, Mont Carmel, Jaffa, etc.

Feu del vostre viatge a Terra Santa una vivència inoblidable
PAS A PAS AMB EL NOU TESTAMENT,
seguint les directrius i la tradició transmesa per l'Escola bíblica de Montserrat.

DEMANEU-NE INFORMACIÓ - PLACES LIMITADES

SICÍLIA/MALTA

ILLES DEL MEDITERRANI
Arrels de civilitzacions i implantació del cristianisme

Del 2 al 13 de juny de 1995

- VISITANT:
- Catània • Etna • Taormina • Siracusa
 - Piazza Armerina • Agrigento • Selinunte
 - Segesta • Palermo • Cefalu
 - Malta • Illa de Gozo

Oberta la inscripció

Assistència tècnica **ULTRAMAR EXPRESS**

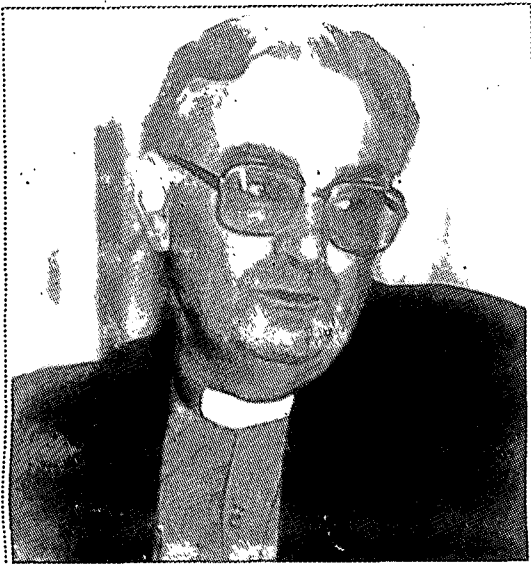
Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació
AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3r. 3a. A. 08010 Barcelona - Telèfon: **301 37 18**

Demana que no s'esperi a l'informe dels tribunals

Mons. José Sánchez reclama al Govern que assumeixi responsabilitats polítiques

MADRID.— El secretari de la Conferència Episcopal espanyola, monsenyor José Sánchez, ha reiterat la conveniència que els polítics no esperin al pronunciament dels tribunals per assumir les seves responsabilitats polítiques, sinó que actuïn pensant en el bé comú, al marge de les conseqüències penals que es dictin.

Entre els signes de credibilitat que reclama el secretari de l'Episcopat, en concordança amb la nota de la Comissió Permanent feta pública, figuren el funcionament de les institucions amb celeritat i que els polítics demostrin que no detenten un càrrec públic per interessos personals i de grup, sinó que estan disposats a anar més enllà del que els exigeixin els tribunals quan vegin que el bé comú ho requereix.

«Les responsabilitats polítiques —va dir Sánchez— haurien de ser acceptades pel Govern; ha d'acceptar que els errors dels seus col·laboradors més directes també l'afecten. Així passa en les causes civils: els pares paguen moltes vegades els plats trencats pels seus fills; el mateix li passa a un bisbe pel que fa als seus sacerdots. Cal la cultura de la solidaritat; si tenim solidaritat en la glòria i els partits presumeixen dels èxits dels seus afiliats, també hi ha d'haver solidaritat en els fracassos, en els errors».

«El que és inadmissible —va afegir el prelat— és tenir el país en una situació on segons sembla cada cop més fa la impressió que cadascú defensa numantament la seva posició».

Al seu parer, els processos judicials han de fer el seu curs, però paral·lelament les persones implicades han d'estar disposades a anar «més enllà» del que exigeix la justícia i comprendre què és el que demana el bé comú.

Monsenyor Sánchez va apuntar la necessitat de dotar de més recursos humans i materials a la Justícia, perquè «el poble no estigui anys i més anys pendent de casos que arriben a crear una espècie de clima irrespirable».

El secretari de l'Episcopat creu que el primer que cal fer és aclarir el que ha passat. (S.R.)

Espanya

Afirma la presidenta de la FERE en l'Assemblea General

«La política educativa és discriminatòria amb l'escola d'iniciativa social»

MADRID.— «La política educativa del partit socialista ha estat discriminatòria amb l'escola d'iniciativa social». Aquestes són paraules de la presidenta de la FERE, Mª José Fernández, durant l'Assemblea General que es va celebrar del 23 al 25 de febrer a Madrid.

Mª José Fernández es va referir al desgast que pateixen els centres de la Federació com a conseqüència de l'escàs finançament de l'Educació Infantil; de les restriccions a l'autonomia pedagògica i organitzativa de centres; i a la manca d'adequació i a les despeses reals dels col·legis.

«La conjunció de tots aquests factors —va afegir— ha ocasionat que l'ensenyament privat hagi perdut en els darrers deu anys el 5 per cent de l'alumnat».

Pel que fa a l'avantprojecte de Llei de la Participació, l'Avaluació i el govern de Centres, l'Assemblea creu que ha estat concebut des de la perspectiva de potenciació de l'escola pública. Aquest avantprojecte no resol, a més, els problemes substancials —abans citats— dels centres concertats. (SIC)

Missatgers de la Pau ha rebut 14.000 trucades en 15 dies

Èxit de la campanya d'adopció d'infants deficients

MADRID.— El president i fundador de l'associació Missatgers de la Pau, Àngel García, va valorar en una conferència feta en el centre universitari de Madrid Francisco de Vitoria, els resultats provisionals de la campanya «L'estimaràs més que a un fill», destinada a l'adopció d'infants amb deficiències físiques i psíquiques.

«En quinze dies hem rebut 14.000 trucades», així resumia Àngel García l'evolució de la campanya promoguda, que té per finalitat aconseguir l'adopció dels 600 infants amb deficiències que no tenen una llar en el nostre país».

Àngel García recorda que «la idea va sorgir en veure els infants que teníem en les nostres llars i que hi ha en altres cases, per als quals es presentava un futur molt trist ja que acabarien essent trastos d'hospital o manicomi. D'entrada només vam pensar en els infants de les nostres llars, però gràcies al gran suport que hem tingut, hem aconseguit una campanya a nivell nacional, que en una primera fase està orientada a infants amb síndrome de Down, paràlisi cerebral i amb anticossos de la sida».

«No esperàvem una resposta tan positiva»

També va afirmar que «no ens esperàvem aquesta resposta. Jo esperava unes vuitanta trucades i en només quinze dies n'hem rebut 14.000, de les quals ja n'hem

atès 1.600. Jo no creia que les persones tinguessin tant fons social; les persones som bones, el que ens manca és moure'ns. La bondat que cada u de nosaltres tenim està adormida i cal despertar-la».

Un altre dels aspectes que més ha sorprès a Missatgers de la Pau és la disponibilitat dels possibles pares adoptius. Quan els preguntàvem quina mena d'infant els agradaria adoptar, la majoria han respost que «qualsevol, perquè quan Déu dona un fill no s'escull. Adoptar-los serà una benedicció de Déu. (SIC)

El pare Àngel González presenta el balanç de la campanya empresa per l'associació Missatgers de la Pau

Mons. José M. Conget, bisbe de Jaca, als esportistes de la «Universiada-5»

«Teniu la sort de gaudir de la muntanya»

JACA.— Amb motiu de la Universiada Jaca 95, que va concloure el diumenge 26 de febrer, Mons. José María Conget, bisbe de Jaca, escriu als esportistes que han participat en aquest esdeveniment. «Que marxeu amb els ulls plens de la meravella del nostre Pirineu, del seu cel intensament blau i sobretot d'una convivència plena de pau i fraternitat. Com a un signe que això, que aquí hem viscut: persones diverses, idiomes diferents, tots volent competir no ha estat obstacle per a una convivència en pau i alegria».

Recorda als esportistes que «tots teniu la sort de gaudir de la muntanya, de compartir joies i esperances, de competir en la noblesa de la lluita esportiva. I teniu l'oportunitat d'obrir els ulls a l'esplendor de la natura».

El bisbe de Jaca convida a tots a una altra cursa, «la de l'home per dins, que va aconseguint en la competició de la vida diària, amb un entrenament constant, el triomf de la veritat, la justícia, l'amor. Aquest és el nostre desig per aquests dies i per sempre». (SIC)

Entrevista amb Mons. Francesco Colasuonno, «enviat del Papa» a l'Europa de l'Est

Un nunci en el front oriental

Ha estat el pioner del Vaticà a l'altra Europa. Mons. Francesco Colasuonno ha passat els últims deu anys en el front oriental, enviat per defensar les raons de l'Església en els països comunistes i instal·lat allí per consolidar els espais de llibertat després de l'esfondrament del 1989. Enviat del Papa amb encàrrecs especials per a l'Est europeu, aconsegueix arrabassar a aquells règims allò que la Santa Seu no havia pogut obtenir en els 20 anys precedents.

Luigi Geninazzi

(Avvenire)

Gairebé no va poder gaudir dels fruits del seu treball, ja que el març del 1990 fou nomenat representant pontifici a la Unió Soviètica, el primer i l'únic de la història ja que l'any següent l'URSS desapareix i Mons. Colasuonno es dedica sols a la Federació Russa. Però viatja constantment, sempre a la recerca de contactes amb les comunitats de catòlics dispersos en l'ex-imperi rus. Del comunisme, de les seves misèries i de les seves conseqüències, aquest puglies de 70 anys, ulls petits i negres que saben escorcollar a l'interlocutor, gairebé ho coneix tot.

Durant la seva llarga i brillant carrera diplomàtica es va haver d'enfrontar amb un règim marxista a Moçambic i abans amb l'embolc xinès quan era encarregat de negociar a Taiwan. Ara, Mons. Colasuonno ha estat nomenat nunci vaticà a Itàlia. I per primera vegada ha acceptat explicar els deu anys transcorreguts a l'Est.

—Monsenyor, me'n recordo del seu aire misteriós quan en els anys 80 anava cap a qualsevol capital de Centreuropa. ¿Com es desenvolupaven aquelles negociacions amb les autoritats comunistes?

—L'objectiu principal era el d'arribar als nomenaments de nous bisbes per a les seues que quedaven vacants, algunes des de feia molt de temps, massa temps. Evitàvem posar el problema de la llibertat

religiosa de forma teòrica. Per la nostra part les demandes eren sempre molt concretes i l'objectiu extremadament clar.

—Els seus interlocutors eren els mateixos per al culte, Vladimir Janku a Praga, o Imre Miklos a Budapest, gent que professava l'ateisme més rígid. ¿Quins records en té ara que han estat tractats per la història?

—Recordo llargues discussions, totes difícils. Les dificultats concernien als noms dels candidats a l'episcopat: es buscaven aquelles persones d'indubtable fidelitat a l'Església que semblaven correspondre millor a les exigències pastorals. I quan posaven el vet sobre un nom es recorria a un altre que entrés a la llista predisposada per nosaltres. Al final es va aconseguir l'aprovació d'alguns nomenaments. Vaig tenir la impressió que aquells règims cercaven salvar la cara. En aparença eren sòlids però en el fons no ho eren.

—En efecte, va arribar l'esfondrament del 89. ¿Encara pot considerar-se un miracle?

—El Senyor fa miracles cada dia, fins i tot, la sortida del sol ho és. El que va passar l'any 1989 estava dins de les expectatives i les aspiracions del poble de Déu, però els ulls de l'home no havien pogut preveure-ho.

—En el seu treball, ¿Com ha viscut el pas de l'Ostpolitik vaticana del *petits passos* a la de les grans gosadies profètiques del papa Wojtyla?

—Multiplicant les iniciatives i augmentant el ritme de les trobades amb els representants dels règims comunistes. Vaig viure l'Ostpolitik en la seva fase d'extraordinària acceleració, seguint les directives i reponent a les expectatives del Sant Pare.

—¿Y no va sentir mai un contrast entre les dues línies?

—No, segons la meua opinió l'una va ser el gir necessari i conseqüent de l'altra. Més encara, la primera, anomenada dels *petits passos*, preveia la segona però no es podia dur a terme perquè les circumstàncies eren diverses.

tant de la Santa Seu a la Unió Soviètica. Però la major part del temps el passava viatjant: Leopoli, Kiev, Minsk... M'havia de fer una idea de la presència dels catòlics a l'URSS. El primera confrontació sobre la situació la vaig presentar als superiors el gener del 1991, acompanyat després d'un informe més detallat. Aleshores, durant la primavera del mateix any es va poder anunciar en tres temps la reestructuració de les províncies eclesiaístiques d'Ucraïna (tant per als catòlics llatins com per als greco-catòlics), de Bielorússia, de Letònia, de Rússia, de les Repúbliques asiàtiques i respectivament dels administradors apostòlics i dels bisbes.

—Un treball realitzat veloçment. Potser massa ràpid a cau-

viscut la seva pertinença a l'Església catòlica d'una manera aïllada i clandestina.

—¿I l'episodi més aventurat?

—Va succeir a Vladivostok, on el maig del 1992 hi vaig anar a la recerca de catòlics residents. Vaig sortir de Moscou ignorant qui hi havia i quants n'eren. Com que no sabíem com fer-ho per a connectar-los, jo i el secretari que m'acompanyava ens vam passejar pel carrer principal de la ciutat de manera que la gent se'n adonés. Vam esperar que algun vell fidel sabés que havíem arribat i es donés a conèixer. En canvi, no va succeir així. Una missió aparentment fracassada. Però sols de moment, perquè en una successiva visita realitzada per un altre sacerdot va anar bé. I avui a Vladivostok s'ha reconstituït una comunitat catòlica amb dos sacerdots residents.

—Monsenyor, ¿no sentirà potser nostàlgia de Rússia?

—La veritat és que m'hi hauria quedat encara més temps per assistir a la consolidació de les estructures eclesiaístiques. De fet, l'Església catòlica a Rússia creix contínuament. Cal dir que hi ha més de 100 sacerdots compromesos en el servei a les comunitats de fidels. A Moscou hi ha un seminari filosòfico-teològic amb més de 20 seminaristes. A aquest ritme després de l'any 2000 hi hauran prop de 10 neosacerdots cada any. Sacerdots russos i preparats a Rússia.

—I així augmentaran els problemes amb l'Església ortodoxa...

—De cap manera. Les relacions amb els nostres germans ortodoxos milloren. Abans de deixar Moscou he tingut l'honor de ser rebut per Sa Santedat el patriarca Alexis II. Ha estat una trobada de cordialitat extraordinària en una atmosfera de gran amistat.

—I ara, després de la Rússia turbulenta, li correspon un país tranquil com Itàlia...

—Li respondré amb una frase de sant Tomàs Moro que he tingut l'oportunitat de llegir al president Luigi Scalfaro: «Si no es poden eradicar completament els errors i batre's contra els vicis no s'ha d'anar cap enrere. Per altra banda no serveix per a res imposar per força idees totalment noves, que no tindrien efecte contra el prejudici de la gent. S'ha de parlar cautament, movent-se amb el major tacte possible...»

Mons. Francesco Colasuonno (el tercer de l'esquerra) al costat de Mons. Kondrusewicz, arquebisbe catòlic de Moscou

—Bé! les circumstàncies hom les crea. Si no recordo malament Vostè va fer un *blitz* a Praga durant la dictadura comunista ocupant sense avisar el palau de la Nunciatura buit des dels anys 50.

—Normalment durant les meves visites als països comunistes, havia de residir en els allotjaments fixats pel govern. Enviat l'any 1988 a Praga per als festeigs del 90 aniversari del cardenal Tomasek em van dir que el Comitè organitzador havia avançat la hipòtesi que m'allotjés a la seu de la Nunciatura. Sense esperar el permís governatiu m'hi vaig transferir i vaig donar la comunicació a les autoritats l'endemà. Em respongueren lacònicament: com vulgui...

—En realitat Vostè ha estat sempre un Nunci que no té casa. Fins i tot, a Moscou ha viscut durant molts mesos en un hotel que precisament no era de luxe...

—Era l'any 1990, feia poc temps que havia estat nomenat represen-

sa de les reaccions negatives del govern soviètic i dels ortodoxos...

—Després de decennis de total abandonament aquestes comunitats de fidels no podien esperar. Tractant-se de catòlics i valent-se de la llibertat religiosa, tot just introduïda es va procedir amb molta rapidesa.

—¿Vol dir que la Santa Seu no s'esperava aquelles crítiques?

—Es preveia una certa oposició. Òbviament les autoritats havien estat informades dels nostres procediments abans que es fessin públics.

—¿Quina ha estat la seva satisfacció més gran en tots aquests anys?

—Quan podia trobar comunitats cristianes de les quals s'havien perdut el rastre. Recordo una trobada a Novosibirsk amb els representants de les diverses comunitats catòliques de tot Sibèria. Els seus ulls no el creien. Mai no haurien pogut imaginar trobar-se amb tants germans en la fe després d'haver

275 cançons

per pregar...

Cantoral
amb solfa
o lletra sola

Cassettes

El cantoral *Una veu exultant* és un excel·lent repertori per a les parròquies i comunitats.

Aneu-lo introduint i alternant.

Són cançons fàcils que canten joiosament petits, joves i grans. Ho podreu constatar en les vostres celebracions.

Preparació: Mn. Josep Soler. Il·lustracions: P. Oriol M. Diví, monjo de Montserrat. - Editorial Claret.

Venda a les llibreries religioses.

Parla el cardenal de Sarajevo Vinko Puljic

«Que Occident ens ajudi a aturar aquesta guerra»

ROMA.— El cardenal de Sarajevo ha perdut la confiança. La guerra a Bòsnia, diu, continuarà mentre ho vulgui Belgrad, perquè Occident «està fart de successos bèl·lics i no vol molestar més a la gent a Europa i arreu del món amb tot el que passa a Bòsnia», perquè l'ONU és impotent i ja no té credibilitat.

Mons. Vinko Puljic parla en veu baixa. Acaba de veure el Papa, a qui ha explicat les últimes vicissituds de la seva martiritzada ciutat. El Papa, confirma el cardenal Puljic, «vol venir a Sarajevo», però no vol que la seva arribada costi sang.

—¿Per què es parla cada cop menys de Bòsnia?

—Perquè Occident vol romandre en la seva pau. Per aquest motiu és encara molt important empènyer els potents del món, a l'Occident, perquè ens ajudi a aturar aquesta follia de la guerra.

—Vostè ha dit que per a la pau es requereix unitat d'intents, ¿Però no és aquesta la missió de l'ONU?

—Jo experimento això: cada exèr-

cit que ve a Bòsnia fa la política del propi Estat. En la comunitat mundial parlem de l'ONU, però sabem que el més fort mana. Aquests poderosos del món fan un joc: ara estan d'acord en una cosa, i després se'n desdiiuen. I això es reflecteix sobre el terreny. Cada vegada que hi ha diversitat significa donar llum verda a allò que el poderós vol i, això es tradueix en noves violències.

—¿I si els cascos blaus se'n van?

—Seria un desastre encara més gran per a Bòsnia-Hercegovina. Car

dir que les forces de l'ONU no resolen els problemes, però en un cert sentit salvaguarden el que està ocupat. Ens donen suport duent les ajudes, però amb dificultats. Les forces sèrbies, per exemple, molt sovint fan el que volen, intervenen, fins i tot, en les ajudes internacionals i això humilia a l'ONU. Ens preguntem: si és important tenir credibilitat, quin tipus de credibilitat podem tenir pel que fa a l'ONU. S'han declarat neutrals i així protegeixen el més fort.

—¿Ha parlat d'això amb el Papa?

—El Papa coneix bé la situació. El Papa vol venir a Sarajevo, però també vol que ningú sigui ferit o mort per la seva causa. Vol venir a pregar amb nosaltres, com a pastor de l'Església catòlica i com a missatger de pau.

—S'ha parlat d'un viatge a primavera... —Puljic mou el cap, però somriu. —¿Té confiança en el futur?

—Mentre siguin al poder els que han volgut la guerra, no. Els que han volgut aquests sofriments, aquestes violències són a Belgrad. Mentre no es reconegui que els homes han de viure junts i no es deixi aprovar el canvi de fronteres fet amb la força, no. No som culpables perquè som diferents. (Avvenire)

Internacional

EL SALVADOR

El pla econòmic de El Salvador lesiona els drets dels pobres

SAN SALVADOR.— El nou pla econòmic de El Salvador ha estat vigorosament criticat pel bisbe auxiliar d'aquesta capital, monsenyor Gregorio Rosa Chávez, en el curs d'una homília dominical. «Els pobres—ha dit— han de pagar, un cop més, el preu de les mesures socials adoptades pel govern». Després de recordar que la major i millor riquesa del país són els seus propis habitants, el bisbe ha aixecat la veu: «Ho fem —ha comentat— per exigir respecte per a la comunitat humana». Les noves mesures contemplen un increment dels impostos i la privatització dels serveis d'aigua, llum i telèfon. (OFIM)

XINA

Seminaristes xinesos estudiaran a Roma

PEQUÍN.— Un nombre no determinat encara de seminaristes xinesos serà enviat a Roma per prosseguir la seva formació al ministeri sacerdotal en les universitats pontifícies de la Ciutat Eterna. La notícia ha estat facilitada pel President de la Conferència dels bisbes de Xina i de l'Associació Patriòtica dels Catòlics Xinesos, monsenyor Zong Huaide. En el curs actual un seminarista xinès està ja estudiant a Roma i seixanta a diverses capitals europees i dels Estats Units. Es tracta en tots els casos de seminaristes, pertanyents a l'Església oficial o patriòtica, l'única reconeguda pel règim comunista i que oficialment està en ruptura amb la Santa Seu. Aquesta informació ha estat facilitada per indicar implícitament el desig de l'Església oficial de restablir la comunió amb Roma. (OFIM)

ITÀLIA

Martini, 15 anys a Milà

Fa 15 anys que Carlo M. Martini fou nomenat arquebisbe de Milà. Durant aquest seu ja llarg pontificat, Martini ha imposat un estil, una mena d'escola. Ha consolidat una manera d'aproximar-se a la fe, a la vida, als altres, al món. El cardenal de Milà és un suscitant d'energies, un bisbe que assenyala les metes fortes i llunyanes, que obre horitzons. Ara acaba de promulgar el llibre del Sínodo amb les 611 constitucions reagrupades en 26 capítols. Un text que estimula els membres d'aquella Església germana a retrobar-se en un mètode pastoral plenament compartit, que faci passar a tots, i no tan sols algunes èlites, d'una fe basada en tradicions —ni que aquestes siguin bones— a una fe personal, convençuda, de testimoniatge.

El cardenal Martini amb els membres del Sínodo en processó des de l'Església de S. Carlo cap al Duomo el dia de l'apertura del 47 Sínodo Diocesà.

EL MIRACLE

La CASA D'ESPIRITUALITAT del Santuari d'El Miracle, sota la direcció dels monjos benedictins d'El Miracle i de Montserrat i atesa per les Germanes de la Fraternitat de Maria Verge, organitza un

RECÉS DE SETMANA SANTA PER A TOTHOM del 13 al 16 d'abril

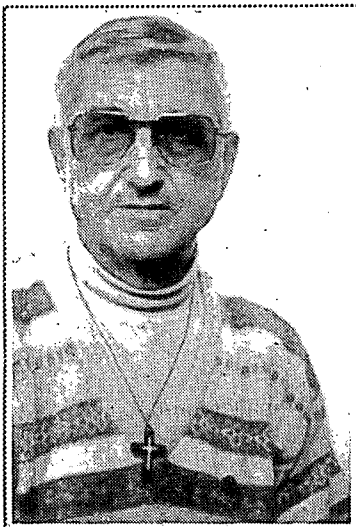
- El director serà el P. Hilari Rager, monjo.
- El tema: Reflexions sobre el Misteri Pasqual.
- Del dijous a la tarda fins al matí de Pasqua.
- Reserva d'habitacions amb la màxima antelació.

PER A INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS
TEL. (973) 48 00 45 - FAX (973) 48 02 43
CASA D'ESPIRITUALITAT
25287 EL MIRACLE (EL SOLSONÈS)

Testimoniatge

El meu testimoniatge després de més de 25 anys de missioner a l'hospital de Lunsar

M'agradaria trobar-me amb els meus germans a Sierra Leone

José María Pérez

Totes les dificultats que els meus germans i l'hospital de Lunsar tenen en els últims temps a causa de la guerra existent al país, els visc amb molta pena. Sento la necessitat que el poble millori les seves condicions de vida, però m'horroritza pensar que això hagi de fer-se per la violència, amb gran sofriment del poble.

He estat molt feliç donant el que Déu m'ha concedit per als altres. Sento Sierra Leone com a poble meu i em plauria trobar-me entre els meus germans de Lunsar per

Sóc un germà de Sant Joan de Déu, que ha estat més de 25 anys de missioner a l'hospital que l'Orde Hospitalari té a Luansar (Sierra Leone). Des del maig de l'any passat em trobo a la comunitat de Sant Boi, a causa d'un infart que vaig patir. Després de restablir-me, em dedico a donar suport a l'esmentada missió, preparant coses que necessiten, i sobretot recaptant fons.

poder donar-los suport en tot el que necessiten i viure amb ells la solució d'aquest conflicte.

Segrestaments de missioneres

L situació a Lunsar va agreujar-se a primers d'any, que hi hagué un enfrontament de dues parts del mateix poble. Algunes germanes mexicanes, clarisses missioneres, de les que vivien a Lunsar foren segrestades, encara que enmig d'un atac van poder escapar-se.

Quan segrestaren el segon grup,

en aquest cas missioneres xaverianes, el 25 de gener, els bisbes de Sierra Leone, manaren sortir totes les religioses i també els religiosos africans pel perill que corrien. S'hi han quedat els PP. xaverians, els PP. josefins i els Germans de Sant Joan de Déu. Tots junts han optat per romandre amb el poble enmig d'aquest conflicte, encara que han rebut dues cartes obertes de part dels revolucionaris, en les quals demanaven primer que els religiosos ens uníssim a la revolució i després que tots els estrangers abandonéssim el país.

El nostre Germà General els va escriure una carta manifestant-los el seu reconeixement pel servei que estaven realitzant, deixant-los en llibertat d'opció per romandre o sortir del país, recordant-los que no havien d'exposar la vida si no podien fer res pel poble, que pensessin només en el servei i no a mantenir l'obra i recordant-los el que es va esdevenir fa uns anys amb els nostres Germans de Monròvia, que després d'haver hagut de sortir durant uns quatre mesos, varen poder tornar i continuar fent

una gran tasca per l'esmentat poble, submergit encara avui en gran necessitat. També els va dir que allí on anessin romanguessin tots units.

Dos germans catalans han preferit quedar-se

Posteriorment en una altra carta va invitar els dos germans majors a sortir, tots dos catalans, el germà Ricard Botifoll, de Barcelona, i el germà Jaume Capdevila, d'Almacelles (Lleida), però la seva resposta fou quedar-se amb tots, ja que han lliurat la seva vida als pobres i pensen que és ara quan més els necessiten.

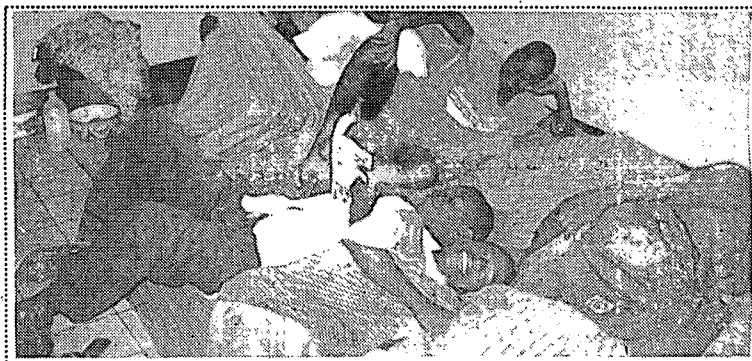
Des del Gabinet de Crisi del Mi-

nisteri d'Afers Exteriors i també a través de l'Ambaixada d'Espanya al Senegal, han estat molt preocupats per la nostra situació, com a espanyols, i haurien desitjat que els germans sortissin del país o si més no estiguessin no a Lunsar sinó a la capital, Freetown, perquè així tindrien més possibilitats de sortir si el conflicte s'agreujava.

L'hospital tingué una baixa en l'afluència de malalts durant el gener, perquè molts fugiren d'on es trobava el centre del conflicte. Estant la zona amb més tranquil·litat, van tornant amb malalties pròpies de la poca atenció: còlera, desnutricions, ferides infectades, etc.

Necessiten ajuda de l'exterior

Estan pràcticament sense recursos, i la tasca que estem fent, preveiem que per força temps, haurà de ser sostinguda per les ajudes de l'exterior.

Refugiats a les dependències de l'hospital, als quals se'ls dona assistència mèdica i alimentació

Enviats via FAX

Comunicats des de l'hospital de Lunsar

Sense novetat a l'hospital. Les germanes xaverianes continuen en captiveri. El bisbe és a Freetown fent gestions... a dues bandes, suposem.

Tindrem alguns problemes de proveïments ja que el World Food Programme manté el supply però no vol sortir de Freetown, és a dir que haurem d'anar a buscar-lo pel nostre compte. La diòcesi té el camió espallat i estem buscant mitjans... suposem que serà qüestió de money.

El contenidor dels madrilenyos potser el treurem la setmana que ve. Esperem tenir les mateixes dificultats en el transport. Els de Salcost no s'atreviran a fer-ho, després del desastre que els causaren a Bo. A part d'aquests inconvenients, estem tranquils i bé. Et passo a escriure la carta de Ricard.

Els comentaris els deixo per a vosaltres. Chema va parlar amb l'Ambaixador d'Espanya per telèfon des de Freetown/Dakar. Va insistir per tres vegades en la sortida del país. Gairebé trenta minuts amb ell i altres tants amb el cònsul libanès. Digué que informaria a la MAE d'aquesta conversa i li féu escriure una petita carta per FAX de puny i lletra dient els motius, suposem que per evitar implicacions posteriors. El Sr. Andrés García sortirà el pròxim dimecres vers Las Palmas amb la Ghana.

Salutacions per a tothom.

Germà Fernando Aguiló

Agraint-li molt al P. General el seu interès per la meva persona (i sense pretendre en absolut influenciar les decisions que pugui prendre el germà Jaume) permetin-me rebutjar el seu caritatiu suggeriment d'abandonar el país.

Quan tenia vint anys, és dir una vida al davant i ni ombra de vocació religiosa-hospitalària, va tocar-me viure circumstàncies bel·liques amb perill personal, que vaig suportar amb bon ànim.

Ara, als 78 anys, quan ja la meva vida ja s'ha consumit i la meva tasca ja és feta, res de valor no tinc per custodiar (només el mer instint biològic de conservació); o millor dit, haig de preservar, sí, la meva fidelitat a una forma de vida mantinguda durant tants anys, prosseguir-la sense deixaments fins un final ja no llunyà.

Per això considero que si algú d'aquesta comunitat té més motius que altres per mantenir-se tranquil complint la seva tasca hospitalària, aquest sóc jo. Precisament per la meva edat, si ens toqués sortir em correspondria a mi ser l'últim. Mirant les coses amb objectivitat i sobre el terreny, considero molt improbable que ens sotmetin a un captiveri com a les germanes Kambia; quan de fet no ens molestaren els rebels els dies que rondaven al voltant de l'hospital.

Amb gratitud i encomanant-me a les seves pregàries.

Hno. Ricard Botifoll

Per si algú vol col·laborar en l'ajuda a l'hospital de Lunsar, aquest és el nostre compte a Barcelona.

**Banco Sanpaolo
Rambles, 140
08002 Barcelona**

**Catholic Hospital
Lunsar Sierra Leona
Nº del Compte
corrent 0119/6840/
61/010 0 0 12270
(en pts.)
(Abans Banc Català
de Crèdit)**

Cartes de dos missioners: un de Rwanda i l'altre de Burundi

Desposseïts de tot i carregats de por

Publiquem, pel seu interès testimonial, la carta de José Martínez, un missioner espanyol que viu a Rwanda que va escriure al professor de religió i alumnes de l'Escola Mare de Déu de la Consolació, de Barcelona.

José A. Martínez

«Estimats germans i amics: Pau i amor. Abans de tot, gràcies per la vostra atenta carta, la qual m'ha donat una gran alegria.

Vull dir-vos que el més dur d'un camp és veure les persones desposseïdes de tot i carregades de por. Sobretot, el més esborronador són les cares tristes dels infants, aquests infants africans alegres per naturalesa.

Estimats amics, l'arribada d'una família a un camp és desoladora, després de setmanes caminant, amb la pena d'haver perdut algun ésser estimat o totes les seves possessions. Quan entren al camp se'ls fa el registre, se'ls donen 6 metres de plàstic, uns quilos de fesols, de farina de moresc. Després s'han de fer l'estructura d'una petita barraca amb branques que cobreixen amb els 6 metres de plàstic, i per tant han de fer-la petita perquè

cobreixi tots els extrems ja que aquesta és l'època de les pluges i l'aigua és la seva millor amiga en les nits humides africanes. Els carers del camp són una barreja de fang i tota mena de brutícies, on les mares improvisen les seves cuines amb dos bastons. Que n'és de diferent al calor humà de la cuina africana, lloc de reunió on els grans són venerats i es transmeten les històries de boca en boca i de generació a generació. Si tenen sort i han rebut tot l'aixovar, ràpidament, aquesta nit—primera nit en la seva nova llar—la passaran sota el plàstic, si hi hagués molta cua per la racció hauran de dormir sota les estrelles apretats uns als altres, i si els ataqués la malària o diarrea si tenen sort la passaran en un catre de l'improvisat hospital del Camp.

L'endemà el treball és impropie ja que han d'anar a buscar llenya per coure els fesols durs i insípids, donació de les sobres europees, o

aquesta farina de moresc que no hi ha cristia que se la mengi.

Així doncs, l'aspecte al voltant del camp és tan desolador que no hi ha ni un arbre dempeus.

El dies més festius són el 15 o el 30 de cada mes, que la Creu Roja ve per fer el repartiment: fesols, farina de moresc, oli, sol i una vegada al més el formatget i l'esperat sabó.

Aquest dia hi ha accidents a causa de les aglomeracions, però hi ha fam i creuen que s'acabarà.

Després hi ha la figura de *Musongo* (Home Blanc). Per al refugiàt és el Pare, el Déu totpoderós, ja que tot ho espera d'ell des de la protecció fins a la salut i el vestit. De manera que estar assegut o a la gatzeneta en una barraca del camp amb un *musongo* és per a ells una festa, però una festa autèntica, et donen tot el que tenen (que és no-res).

El dispensari, el Centre de Nutrició i l'hospital és el seu teatre, cinema i centre comercial. Sempre estan plens de gom a gom de gent, ja que és el lloc més net, on se'ls acull, se'ls escolta, és el lloc on se senten persones i on aconseguen

xen forces per tornar a l'infern.

En el camp hi ha 150 orfes. Aquests són les mascotes dels *musongos*, ja que realment no ens deixen mai. Aquestes criatures ho han perdut tot durant la guerra, és el gran drama de Rwanda, ¿Què s'ha de fer amb ells, on s'han de portar? Els dies més durs són els del Registre, perquè les petites barraques perden la seva intimitat, i les persones són totalment rebaixades a la condició d'objectes. El soldat desitjós de venjança busca la desitjada arma per poder empre-

sonar. Gairebé mai no la troben però sempre troben un motiu per portar algú a la presó. Això és patètic, ja que ningú no sap a quina presó anirà, i el més segur és que no torni. Per aquesta persona s'ha acabat el goig i l'alegria de compartir el sofriment amb els seus éssers estimats, en els 4 metres de la seva llar.

Estimats amics, aquest és el resum de la vida trista d'un refugiàt i de la pena dels qui hem de donar alegria enmig de tanta misèria.

Una abraçada.»

Han entrat lladres a la meva cabana!

El pare Josep Maria Massana és un franciscà català missioner a Burundi. Aquesta és la darrera carta que ha escrit a uns amics d'aquí.

Josep Maria Massana

o.f.m.

«Estimats amics:

La pau encara està molt lluny de la vida diària, la vida humana sembla tenir poc valor i l'angoixa posseeix els cors.

En aquest any 1995 l'Església es proposa tres finalitats:

—Les famílies han de ser la primera escola de la recristianització que és necessària. Els infants han de créixer amb principis i sentiments cristians, per tal que l'odi s'acabi un dia.

—La convivència pacífica dels dos grups socials en els poblats. Si preguem i treballam junts, també ha de ser possible que es respectin mútuament, sobretot pel que fa al do sagrat de la vida.

—El retorn a Déu de tots els qui l'han abandonat: assassins, lladres, aprofitats, apòstates... L'Església els és mare d'una manera especial, i ha de revelar la tendresa de Déu a tots els qui volen tornar cap a Ell amb cor sincer.

Que aquest any 1995 ens porti la pau que fa tant de temps hem perdut, la pau de Crist: ens la dona en el seu Evangeli i en els seus

sagraments. Tot l'altre només sembla pau, però no ho és, és una preparació per un nou daltabaix.

Ajudem amb allò que podem a tots els qui en situació desesperada, tant espiritualment com socialment. Però és una gota d'aigua en l'oceà. L'amor farà allò que el diner no arriba a fer.

La gent ve a corrua feta. Us explico una

anècdota entre centenars.

A la porta, una mare força jove plora silenciosament. Té un nen al pit. És una vídua que ha quedat amb cinc fillx. Li pregunto:

—¿Què et passa, mare?

—Han entrat lladres a la meva cabana.

—¿T'han fet mal?

—No, jo no hi era. Se m'han emportat els rosaris que tu em vas donar (i torna a arrancar el plor).

—Te'n donaré uns altres, mare. (Riu beatíficament).

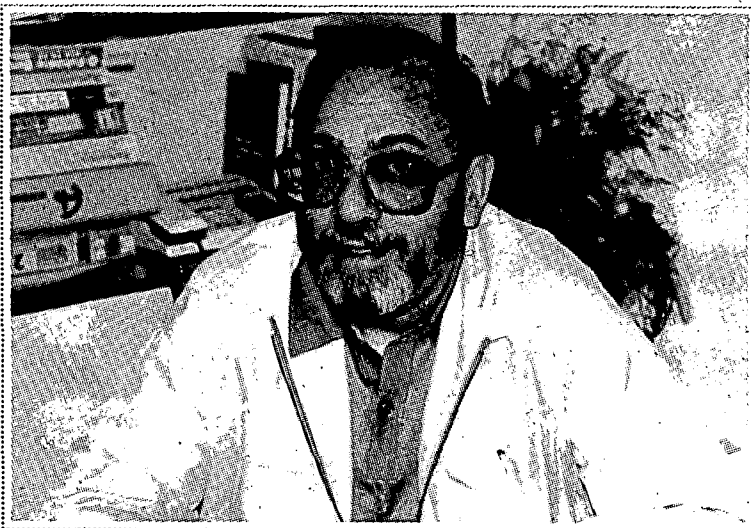
—...També s'han emportat la manta que vosaltres em va donar.

Per a ella els rosaris eren més importants que la manta. Les dues coses eren pràcticament tota la seva possessió...

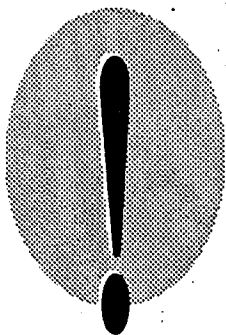
L'havieu de veure, feliç, amb dues mantos sobre el cap i els rosaris a tall de collaret! I prou per avui. Us deixo en aquesta carta, però espiritualment estem ben units.

Felicito per avançat a tots els Joseps i Josefines, i us desitjo una santa preparació per a la Pasqua.»

El pare Josep Maria té dues germanes religioses clarisses que canalitzen tots els donatius per al seu germà missioner

CATALUNYA CRISTIANA

La vostra aportació

CAMPANYA D'APORTACIONS POPULARS AL NOSTRE SETMANARI

Adquirint les butlletes podeu
optar als premis

1r. premi:

Un cotxe PEUGEOT 106
kit - 3 portes.

SORTEIG TRADICIONAL: 2 DE JUNY

2n. premi: Bicicleta BIANCHI Mountain Bike model FOX. (21 velocitats)

3r. premi: Un aspirador MIELE de luxe, model S 270i

I també, a més:

10 lots de llibres amb 6 títols per escollir de la col·lecció «Babar i els seus amics» (Ed. Beascoa).

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1995 en suport de CATALUNYA CRISTIANA

☐ Talonaris a 6.250 ptes. ☐ Butlletes a 125 ptes.

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població..... DP.....

Tel..... Província.....

Trameto l'import per ☐ xec barrat ☐ gir postal

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BUTLLETES A LES SEGÜENTS LLIBRERIES DE BARCELONA:

—La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3

—Balmesiana, Duran i Bas, 6

—Signe, Mallorca, 301

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta butlleta de comanda.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, tel. (93) 301 37 18 FAX: 302 32 64 - 08010 Barcelona

ELS CRISTIANS HEM DE SOSTENIR LA NOSTRA PREMSA. GRÀCIES PER LA VOSTRA APORTACIÓ

Entrevista amb el Dr. Lluís Martínez Sistach, bisbe de Tortosa i secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense

Concili al dia

«El Concili és molt important però no ho és tot a l'Església»

Miquel Angel Codina

—Mons. Martínez Sistach, ¿posseeix uns trets característics propis el Concili Provincial Tarraconense que se celebra actualment a casa nostra pel que fa a d'altres concilis que han tingut lloc al llarg de la història de l'Església? ¿Quins són?

—Sí. Té dues innovacions importants. La primera —i potser, més notable— és que en aquest Concili Tarraconense, com en els concilis provincials que es puguin fer ara a l'Església, no hi participen només bisbes i sacerdots; sinó que hi participen també religioses i laics. Això és una innovació que disposa l'Església actual, conseqüència del Concili Vaticà II, i que el nou Codi de Dret Canònic de

1983 ha incorporat en la configuració dels membres d'un concili provincial. Una segona novetat és que en els concilis provincials que es fan o que es puguin realitzar ara hi ha una etapa preparatòria en la qual hi participen moltíssimes persones. En el nostre Concili, per exemple, més de 40.000 persones han estudiat els possibles temes de treball, han fet un munt de suggeriments, etc. per tal que en els diferents documents que s'analitzaran en el Concili hi hagi hagut una àmplia participació ciutadana. Són dues innovacions que no existien abans.

—¿Quins són els fruits que n'espera obtenir l'Església catalana?

—El que esperem les diòcesis de la Tarraconense d'aquest Concili ja ho hem especificat en l'edicta que anunciava la seva realitza-

ció. Primordialment, que cada cristià s'identifiqui més amb Jesucrist, que la salvació de Jesús aplegui el màxim nombre de persones, a tot-hom si és possible, la presentació del missatge del nostre Senyor amb paraules actualitzades i entenedores per als homes i dones del nostre temps, una més gran coordinació entre totes les Esglésies diocesanes... fonamentalment, el que pretenem és evangelitzar. Evangelitzar la nostra societat d'avui amb els reptes i dificultats que existeixen però també amb les possibilitats que té.

—¿Quina serà la manera de transmetre o fer aplicar les decisions finals que s'hi prenguin?

—Les decisions d'un concili poden ser de diverses maneres. El document conciliar pot ser doctrinal, d'orientació pastoral, norma-

tiu —on hi hagin normes que vinculin lleis—, etc. En el Concili Provincial Tarraconense el que segurament farem serà donar una sèrie de propostes operatives que vincularan a cadascuna de les diòcesis, un cop els bisbes les hagin aprovat i tinguin el reconeixement de la Santa Seu. D'aquestes propostes algunes podran ser normatives, d'altres seran orientatives, però sempre volem que siguin operatives.

—¿Hi predominaran les propostes normatives?

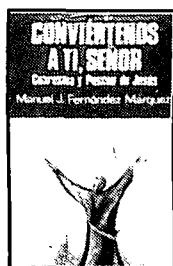
—Intentarem que no n'hi hagin massa vinculants perquè cada diòcesi ja porta una història, un camí recorregut i es troba en una fase concreta del seu itinerari particular. Cada diòcesi ha escollit una via determinada i, per tant, cal procurar vincular en qüestions que siguin comunes per al bé de totes les

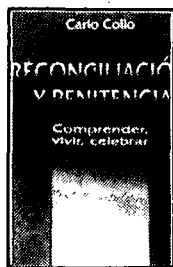
diòcesis per tal de no aturar el camí d'unes o fer avançar excessivament unes altres sense tenir en compte les seves possibilitats reals. Convé unes propostes que siguin factibles, que no dificultin el camí eclesial que està duent a terme cada Església particular. En l'aplicació del Concili Vaticà II portem ja uns trenta anys amb la posta en marxa dels Consells pastorals, presbiterials, parroquials, arxiprestals... i aquest treball s'ha de respectar.

VIVIR Y CELEBRAR «Cuaresma-Pascua»

LIBROS

CONVIÉRTENOS A TI, SEÑOR
Cuaresma y Pascua de Jesús
M. J. Fernández Márquez
376 págs. 3ª edición. 1.775 ptas.

RECONCILIACIÓN Y PENITENCIA
Comprender, vivir, celebrar
Carlos C. 264 págs. 1.650 ptas.

HORA CERO.
La Pasión de Jesús.
Francisco de Mier. 240 págs.
1.400 ptas.

SALMOS EN EL DOLOR Y LA ALEGRÍA
Cuaresma y Pascua
Francisco Cerro Chaves.
312 págs. 1.600 ptas.

OTROS TÍTULOS DE INTERÉS:

SEMANA SANTA. A. Pardo. 5ª ed. 320 págs. 900 ptas.

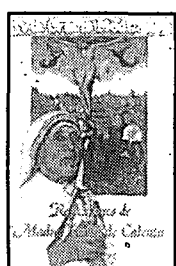
CELEBRACIONES DE CUARESMA Y SEMANA SANTA. Joaquín Madurga. 1.562 págs. 1.625 ptas.

LA PASCUA DE JESÚS.
Vicente Serrano. 184 págs. 1.000 ptas.

UN NUEVO VIACRUCIS.
Juan Javier Flores. 80 págs. 475 ptas.

VIA CRUCIS DE LA JUSTICIA.
Leonardo Boff. 5ª ed. 176 págs. 950 ptas.

MÚSICA

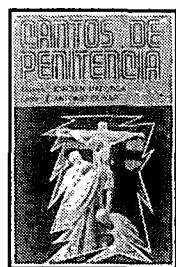

VIA CRUCIS MEDITADO
Madre Teresa de Calcuta
Duración: 43' Casete: 700 ptas.

CANTOS DE PENITENCIA
Joaquín Madurga
Casete: 1.275 ptas. Foll.: 350 ptas.

CANTOS LITÚRGICOS DE S. SANTA
Francisco Palazón
Casete: 1.275 ptas. Foll.: 350 ptas.

¡HOSANNA!
Cantos Misterio Pascual.
J. Madurga
Casete: 1.275 ptas. Foll.: 350 ptas.

OTROS TÍTULOS DE INTERÉS:

CUARESMA 1, 2, 3. Liturgia de la misa (domingos) Gregoriano. Casete: 1.100 ptas. c.u.

EL MISTERIO PASCUAL. Cantos de S. Santa y Pascua. J. Madurga. C.: 1.275 ptas. C.D.: 2.100 ptas.

VEN, ESPÍRITU SANTO. Luis Alfredo. Casete: 1.275 ptas.

CONVIÉRTENOS A TI, SEÑOR. Vida y contemplación en Cuaresma-Pascua. Texto y locución: M.J. Fernández Márquez. Estuche con tres casetes. 2.300 ptas.

VIA CRUCIS. Texto: Gerardo Diego. Casete: 700 ptas.

VÍDEOS

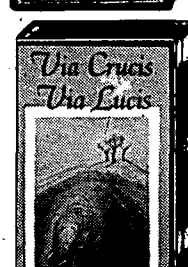

TRAS LAS HUELLAS DE JESÚS (VI)
La resurrección
Duración: 45'. Ptas.: 3.995.

VIA CRUCIS VIA LUCIS
Muerte y resurrección de Jesús
Duración: 18'. Ptas.: 2.500

RENACIDOS DEL AGUA Y DEL ESPÍRITU
Sacramento del bautismo
Duración: 22'. Ptas.: 2.995

QUÉDATE CON NOSOTROS
Misterios gloriosos. P. Patrick Peyton
Duración: 100'. Ptas.: 4.500

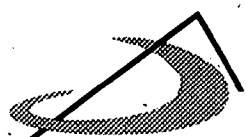
OTROS TÍTULOS DE INTERÉS:

UN HOMBRE TIENE QUE MORIR
Misterios dolorosos. P. Patrick Peyton
Duración: 103'. Ptas.: 4.500

LA SÁBANA SANTA
Investigaciones científicas. Duración: 27'. Ptas.: 2.500

EL HIJO DEL HOMBRE
Vida de Jesús. Duración: 75'. Ptas.: 3.500

PROCESO A JESÚS
Sobre la obra de Diego Fabbri
Duración: 105'. Ptas.: 3.995

SAN PABLO

Otros libros, música o vídeos sobre Cuaresma-Pascua, los encontrará en:

Librería **SAN PABLO**. Vía Laietana, 38 - 08003 BARCELONA - Tel.: (93) 268 12 54 - Tel. y Fax: (93) 268 37 30 o bien dirigiéndose directamente a nuestra editorial:

SAN PABLO - Resina, 1 - 28021 MADRID - Tel.: (91) 798 74 26 / 27 - Fax: (91) 505 20 50

Concili al dia

Parlem amb Marta Trepà, psicòloga i membre conciliar

«El protagonisme de la dona és un procés imparable»

SANT CUGAT DEL VALLÈS.— Els caps de setmana de Concili estan revestits de la importància i seriositat que un fet d'aquestes característiques suposa. Amb tot, també deixa la porta oberta a petites anècdotes com ens ho comunica Marta Trepà, membre conciliar de la diòcesi de Lleida i psicòloga, que amb la seva empenta característica explica algunes de les seves vivències d'aquests dies de treball. «Sabeu, m'ho vaig passar molt bé el dissabte la nit veient i comentant el partit Barça-Espanyol per la tele amb tants bisbes i canonges...».

Núria Oriol i Palarea

La Marta és una dona forta i directa i li agrada comentar sense embuts de tot allò que està sentint durant les sessions. Cada cap de setmana de Concili, com tants d'altres participants, deixa la seva família, les seves responsabilitats, el seu temps de lleure i la seva ciutat i es trasllada a Sant Cugat. Està d'acord que aquest sacrifici val la pena, perquè «ens estem jugant molt». Però no pot evitar sentir-se immersa en un ritme trepidant.

Confessa sense problemes la seva edat, aviat farà 50 anys que va néixer a Tàrraga (Urgell), està casada i és mare de dos fills, una noia de 22 anys i un noi de 19. Li encanta la seva feina al Servei de Psiquiatria de l'Hospital de Lleida

i com a professora de Psicologia Mèdica a la Facultat de Medicina de la Universitat de la mateixa ciutat. Valora de manera molt important la psicologia i considera que s'hauria d'aplicar més a la vida diària i dins l'Església.

Describeix l'ambient de Concili com apassionat, i li apassiona poder-lo viure d'aprop, observar com les persones s'impliquen a fons en el seu compromís cristià i conèixer gent d'àmbits diversos i diverses postures.

Les mateixes dones es frenen

De manera especial, parla del tema de la dona respecte al seu lloc en l'Església i afirma que «en aquests moments no ha estat difícil tractar-lo, perquè en teoria tothom el té força assumit. Veig la

Marta Trepà: «Hem de ser nosaltres, les dones, les qui hem de lluitar pel nostre reconeixement real dins de l'Església, els altres no ens faran pas la feina»

principal dificultat en nosaltres mateixes que portem com un fre molt interioritzat a prendre iniciatives o a assumir rols directius. Lògicament, hem de ser nosaltres, les dones, les qui hem de lluitar pel nostre reconeixement real dins de l'Església, els altres no ens faran pas la feina...».

Sobre les propostes que s'han donat considera que «donaran fruits reals de cara al futur si les treballem a fons cada una de nosaltres en els nostres àmbits, perquè si es queden només en declaracions d'intencions, no en donaran. Hem de tenir present que el paper de la dona ha fet uns canvis sociològics tant importants en relativament poc temps que encara no els tenim assumits de manera plena. Si comparem les nostres vides amb les de les nostres mares i àvies veurem que tenen molt poc en comú amb nosaltres de cara a agafar uns rols i unes iniciatives respecte el món exterior. I això és un procés inevitable i imparable amb un ritme propi.»

«Quan es tracta el tema de la dona i els altres en general en les sessions conciliars, reconec que m'hi sento molt implicada. Observo que els tractem entre tots i la meua sensació és que anem avançant en grup. Des d'un punt de

vista de dinàmica grupal, els moviments, avenços, retrocessos, angoixes, alegries, etcètera, resulten una experiència vital apassionant. Els diumenges arribo a casa amb un cap com un timbal i sort que, a poc a poc, tot es va sedimentant i ordenant. No sé, potser em passa això, perquè aquest només ha estat el segon cap de setmana i el primer document que hem debatut és com un marc per a tots els altres. Espero, que a mesura que passin els dies, començant per mi i també el grup,

tornades a casar, i més quan porten un patiment per a les persones implicades. Valora que potser no es puguin donar-hi respostes i solucions concretes, encara que tothom està disposat a assumir que són problemes reals i que cal apropar-s'hi i sentir-los com a propis.

Les implicacions emocionals de la societat

En ser preguntada sobre el pla de reciclatge que es vol assumir dins de l'Església i si això significaria canvis importants, respon que «és un projecte de formació teològica, espiritual i pastoral d'iniciació a les tècniques actuals de comunicació per a tots els subjectes actius de la pastoral —preveres, diaques, religiosos i religioses, laics i laiques—. A mi m'agradaria que inclo-

gués també aspectes psicològics i de salut mental en la línia de treball de la Fundació Vidal i Barraquer per exemple, perquè crec que en el món actual es viuen situacions tan complexes i amb tantes implicacions emocionals que necessitem, també, una formació bàsica en aquest punt per a nosaltres mateixos i per a la relació amb els altres».

«Veig la principal dificultat en nosaltres mateixes que portem com un fre molt interioritzat a prendre iniciatives o a assumir rols directius»

ens ho prenguem amb més calma. Tanmateix, de moment el ritme és trepidant...».

Alguns problemes reals

Marta Trepà també considera que tots els temes es tracten amb una sensibilitat extrema, com per exemple el de les famílies separades, monoparentals, divorciades i

Què desitgeu per l'Escola del vostre Fill?

- ☒ Una llarga experiència educativa
- ☒ Una atenció personalitzada
- ☒ Tracte familiar
- ☒ Un arrelament en els valors cristians
- ☒ Autoconfiança en el seu futur

Plans Especials:
Projecte Brúixola
(Anglès des dels 2 anys)
Nivells:
Infantil d'1 a 5 anys
Primària
EGB, ESO, BUP, COU

Escola
Verge de la Pau

Alacant, 17 08022 Barcelona
FFCC BONANOVA - bus: 14 - 16 - 70 - 74
☎ 211 57 02

FUNDACIÓ ESCOLES
PARROQUIALS

Text aprovat per l'assemblea

Concili al dia

La declaració d'intencions, un consensuat punt de partida

SANT CUGAT DEL VALLEL.— Durant el cap de setmana del 17, 18 i 19 de febrer, l'aula conciliar va aprovar amb 144 vots a favor sobre els 153 emesos, un document que resumia, per part dels membres conciliaris, les intencions aplicables a la discussió i posterior aprovació dels diversos textos. Va ser un gest molt significatiu, una manera de fixar les prioritats de

cap a on camina el Concili. El seu contingut no és concret, però sí suficientment clar com per dibuixar les línies d'acció, a partir de les quals cal discernir els temes. L'assemblea va apostar per col·locar els debats de l'Església en el si de la realitat de la societat catalana. Oferim a continuació el document de la Declaració d'Intencions.

Déu. Només així serà possible que propostes concretes no siguin interpretades com a signes d'una voluntat de control de la societat o de les persones, o com a actes de pura afirmació institucional.

N.O.P.

Tema 1: Anunciar l'Evangeli a la nostra societat

1. Sentim el goig i la responsabilitat de fer arribar el missatge de Crist a tot el país, integrat per persones i grups molt diversos que tenen actituds i nivells ben diferents de fe i de cultura. Aquest missatge és la Bona Nova de l'amor de Déu manifestat al món per mitjà del Crist en l'Esperit (Ef 1). L'Església de la Tarraconense reunida en Concili, que és en Crist «un senyal o instrument de la unió íntima amb Déu i de la unitat de tot el llinatge humà» (*Lumen gentium*, 1), cal que manifesti una vegada més que «el goig i l'esperança, el plor i l'angoixa de l'home contemporani, sobretot els dels pobres i de tota mena d'afligits, són també goig i esperança, plor i angoixa dels deixebles de Crist» (*Gaudium et spes*, 1).

«Per això volem que el nostre llenguatge oral i escrit sigui senzill i clar: traspasat per aquella llum que porta l'alegria als cors i els abraça en el descobriment de Crist, mestre i Senyor» (cf. Lc. 24,32).

Per altra banda, la convicció que no hi pot haver veritable evangelització sense el testimoni que té com a condició la unitat dels cristians, com a ànima l'amor de Jesucrist i com a cos l'atenció i donació solidària als necessitats, als pobres i als marginats, és viscuda per nosaltres com un important signe dels temps. És per això que volem que la nostra fe es manifesti en l'esperança i es realitzi en l'amor» (cf. proposta núm. 2 i vegeu la 3a ponència).

2. Caràcter secular i plural de la societat catalana

Sentim el goig d'anunciar l'Evangeli del Règne de Déu i el vivim en la nostra societat concreta, marcada per la secularització i pel pluralisme, i en la preparació del nou mil·lenni que ja és aquí.

La secularització i el pluralisme impliquen una sèrie de conseqüències. Entre les positives s'hi compta l'absència de pressió religiosa o irreligiosa per part dels estats, amb un sentit de tolerància generalitzada; la convicció que l'Església no ha de domi-

nar el món sinó que hi ha d'aportar les energies religioses de la fe, l'esperança i l'amor, cosa que significa però, pèrdua d'influència social i de poder. Entre les conseqüències negatives hi ha la dificultat d'especificar el caràcter públic de l'Església en les societats modernes, dificultat que s'accentua quan oblida la mediació necessària entre fe i societat que és la comunitat de la fe. Altres conseqüències negatives són la ignorància i l'indiferentisme religiós, que actuen com un element d'erosió de la mateixa dimensió comunitària de la fe. Tot això incideix finalment en una forta tendència a la pura privatització de la fe.

3. Conseqüències pel que fa a l'evangelització

La primera actitud, davant d'aquesta si-

Dit en termes senzills: l'Església ofereix Jesucrist a la societat sense cap coacció i ajuda a viure la fe i l'amor als fidels, però no pas a tutelar o a reconquerir el món i la cultura amb el pur domini de mitjans mundans (*Gaudium et spes*, 42). Això no significa que la figura de l'Església hagi de ser culturalment irrellevant, ja que la fe veritable tendeix a expressar-se com a cultura humana i humanitzadora (inculturació).

Cal, doncs, un profund respecte envers tots aquells que no comparteixen les nostres conviccions, sense cap mena d'aspiració a una posició de monopoli que per raons històriques l'Església va assumir en el passat, però que avui, a casa nostra, considerem injustificada i injustificable. Aquí s'inscriu la petició de perdó pels fets duts a terme de vegades pels cristians, quan ens hem mostrat incomprensius, intolerants, exco-

4. El Concili està cridat a ser reconciliació generosa de grups i de tendències

Estem d'acord amb el principi que la reconciliació comença per assumir tota la realitat de l'Església sense mútues exclusions. Cal reconèixer, per tant, i acceptar la pluralitat interna que ens enriqueix recíprocament. L'Església és una i pluriforme, no pas monolítica.

Cal, en concret, que s'acceptin mútuament les diferents concepcions i models d'evangelització: la dels qui posen l'accent en les certeses i la seguretat, pel que fa a la formulació de la doctrina, la disciplina i el culte, i la dels qui estimen el risc de l'aventura humana i de la renovació. Cal aquí evitar dos esculls: fer com si aquestes diferències no existissin, i fer de manera que algun d'aquests dos pols s'imposi com a posició oficial del Concili.

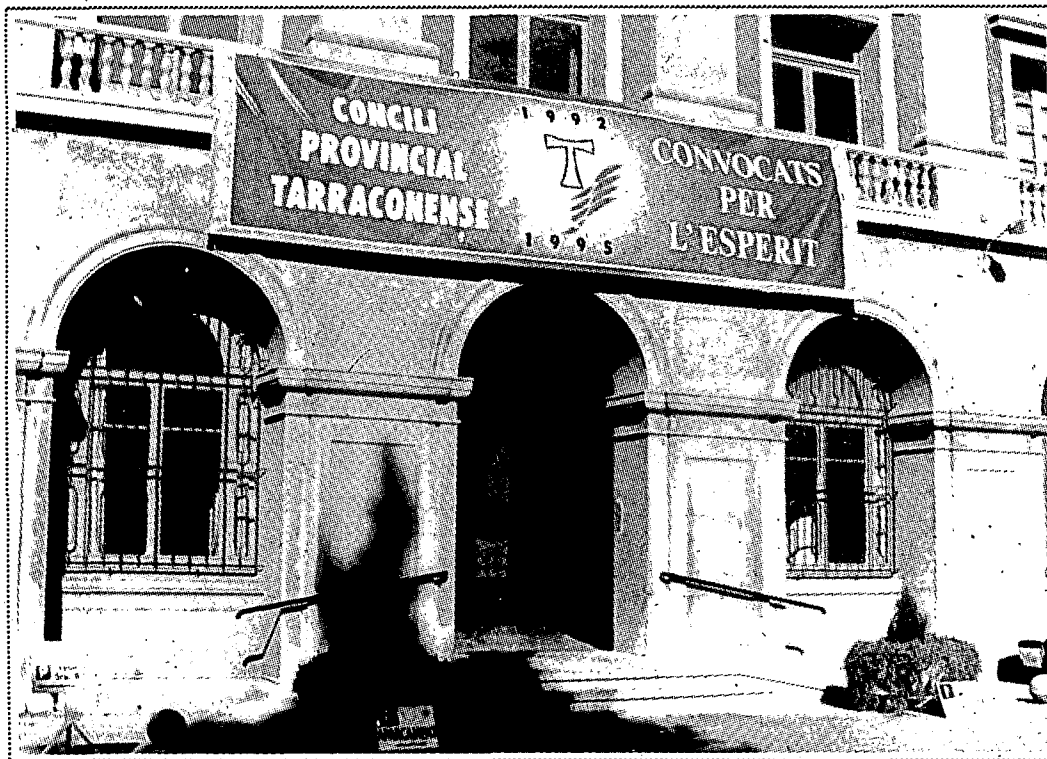
Per a reconèixer i acceptar la pluralitat que hi ha cal que, els qui se senten més propers al pol de la renovació, sàpiguen aprendre dels altres que hi ha un perill real d'autodissolució i de pèrdua de la identitat cristiana; i que, els qui se senten més propers al pol del manteniment de les certeses, sàpiguen aprendre dels altres que és un perill real tant l'adopció de posicions de dominació, com de tancament en una pura posició defensiva. L'objectiu comú és —sense sentir-se superiors els uns als altres— caminar vers la renovació de la vida cristiana, tot mantenint les certeses que ens ha transmès la tradició de la fe.

«De cara a la comunió pròpia de l'Església local o particular i a la tasca d'edificar comunitats cristianes, el Concili Provincial Tarraconense, per tant, fa una crida àmplia i cordial a tots els qui, havent rebut el do de la fe, volen mantenir-se en la

comunió eclesial i desitgen portar el nom de Crist als qui el desconeixen. Volem sentir-nos units en la pregària, en el camí vers la plena unitat en el Crist i en la tasca comuna d'oferir la seva paraula i el seu amor a un món que el desconeix» (cf. proposta 1).

És des d'aquesta perspectiva que estem oberts a rebre les propostes, suggeriments i esmenes que ens vulgueu oferir.

Equip de la ponència número 1

L'assemblea creu que s'ha de respectar els qui no comparteixen les conviccions cristianes

tuació, demana que el Concili assumeixi plenament el context social en el qual es mou la fe cristiana. Una segona actitud la suggereix el mateix Jesús: «El Fill de l'home no ha vingut al món per condemnar-lo sinó per salvar-lo». L'Església no ha de condemnar el món que el Fill de Déu ha vingut a salvar. Accepta i estima la societat actual perquè és la nostra i perquè, les dones i els homes de bona voluntat malden per descobrir la veritat i el bé.

ents o violents amb opcions diferents de les nostres.

Cal afirmar també la nostra voluntat permanent d'arrelament al país, tot fent nostres les afirmacions del Document dels nostres bisbes *Arrels cristianes de Catalunya*. Expressem el nostre desig de pau i de reconciliació civil i religiosa. Així es descarta un esperit d'evangelització feta des del poder, d'una forma que arribés a eclipsar les energies de la Paraula i de l'Esperit de

Barcelona

Amb motiu del VIII centenari del seu naixement (1195-1995)

Jornades de reflexió sobre sant Antoni de Pàdua

C.C.

BARCELONA.—Encelebrar-se aquest centenari, la família Franciscana de Catalunya organitza una setmana de conferències sobre el sant «més popular del món», en expressió del papa Lleó XIII. La setmana tindrà lloc a la sala IFAC (Institut Franciscà d'Apostolat i Cultura), Santaló 80, durant els dies 27-29 de març, a les 8 de la tarda.

Diversos especialistes tractaran del sant, com a teòleg (*Doctor Evangèlic*, el va proclamar Pius XII), com a escriptor i predicador

popular. També de les devocions, organitzacions, publicacions i obres socials sota el patronatge del sant, nascut a Lisboa i mort a Pàdua.

L'editorial Claret de Barcelona presentarà una biografia del sant franciscà, en català i castellà, escrita pel pare Lluís Arnaldich, que va ser catedràtic de la Universitat Pontifícia de Salamanca, així com un còmic a color per a nois i noies i un conte per a infants. Aquestes publicacions han estat dirigides per Francesc Gamissans, franciscà i redactor de *Catalunya Cristiana*.

Per la seva part, el pare Martí

Àvila, menor caputxí, ha traduït al català, la *Carta* que han escrit els generals de tota la família Franciscana, adreçant-se als germans i germanes de l'orde, als fidels cristians i «a tots els homes i dones de bona voluntat». Presenta el document, el pare Josep Maria Segarra, o.f.m. cap., assistent provincial de l'orde franciscà seclar.

Cal dir que el papa Joan Pau II ha escrit una *Carta Apostòlica*, adreçada al món cristià, en la qual, entre altres coses, posa en relleu l'amor de sant Antoni als pobres i a les Sagrades Escripures. «Va saber parlar —acaba el Papa— amb el llenguatge dels seus oïents

i va aconseguir transmetre amb eficàcia els continguts de la fe i dels valors de l'Evangeli».

Finalment, el pare Josep Gendrau, provincial dels franciscans de Catalunya, en el programa de presentació de les Jornades de reflexió, manifesta que

«no podem deixar passar aquest any sense aprofitar la riquesa extraordinària que neix de la vida, estudi, apostolat i santedat de sant Antoni».

Organitza la setmana de conferències, l'AHEF (Associació His-

pànica d'Estudis Franciscans), i la patrocina l'obra social El Pa de sant Antoni i el Consell Pastoral del santuari del sant a la ciutat. Per a més informació: PP. Josep Martí Agustí Boadas, tel: 209 23 88, Barcelona.

Concili al dia

Per viure el Concili

Cristianisme i cultura

Per desbrossar els camins de l'evangelització cal potenciar degudament les institucions existents de diàleg entre la fe i la cultura. Els no-cristians han de veure que els creients no formen un món a part, sinó que estan interessats pels temes culturals del nostre temps —ciències, arts, literatura, cinema, etc.—, alhora que potencien els drets i els valors humans que aquesta cultura ha de transmetre. Vet aquí un terreny comú de col·laboració entre creients i no-creients. A més, l'Església ha estat un factor molt important de configuració de la nostra cultura.

Els catòlics ens hem d'encarnar en el món, però per transformar-lo des de dins a la llum de l'Evangeli. Com recordava fa poc un dels nostres bisbes, «anar a contracorrent vol dir deixar-nos portar pel corrent d'amor de Déu».

Preguntem-nos:

- ¿Estem atents a les manifestacions culturals del nostre país?
- ¿Potenciem iniciatives personals i col·lectives que afavoreixin el diàleg entre la fe i la cultura?

Fundació per la Pau

Curs d'Educació per la Pau

Què vol dir educar per la pau? És possible educar per la pau?
On cal educar per la pau? A qui cal educar per la pau?

El curs està dirigit a totes les persones interessades en fer quelcom en favor d'una cultura de pau, i especialment a mestres i educadors.

6 sessions: dimecres 15, 22 i 29 de març i 5, 19 i 26 d'abril, de 8h.15 a 20h.00 a la Fundació per la Pau, C/ Pau Claris, 89.

Informació al telèfon (93) 302 51 29 i al fax (93) 301 75 62

Preguem:

«Senyor, tu vas néixer i vas viure al si d'un ambient i en una cultura, i els vas purificar amb la novetat de l'Evangeli, ajuda'ns a encarnar-nos en el nostre temps i a ser llevat dins la pasta.»

Oficina
d'Informació
del Concili

Tarragona

El full de tres diòcesis demana abandonar els prejudicis sobre la religió

TARRAGONA.— Els fulls dominicals de les diòcesis de Tarragona, Vic i Solsona han reivindicat la necessitat que els estudiants rebin classe de religió «a fi que l'educació sigui integral i inclogui totes les dimensions de la persona». En un editorial conjunt afirmen que «convé un toc d'alerta, sempre respectuós, cap a una matèria no massa reconeguda: la religió».

C.C.

Els fulls es lamenten que «el nombre d'alumnes que opten pels crèdits de religió, en alguns centres, no és massa elevat». L'editorial atribueix aquest desinterés a «una confusió sobre la identitat de l'àrea de religió o a uns prejudicis cap a tot allò que té connotació religiosa o perquè es tendeix a valorar només allò que "rendeix" o per una falta d'informació i orientació en molts centres escolars».

L'esmentat editorial anima els pares i als alumnes a fer una reflexió per tractar de veure que «l'objectiu fonamental de la classe de religió és la transmissió d'una manera sistemàtica, crítica i avaluable d'uns continguts sobre el fet religiós, en el nostre cas de la religió cristiano-catòlica, del paper que ha tingut i té en els nostres pobles i en tot Occident».

La classe de religió a Catalunya funciona a base de crèdits obligatoris i optatius per als alumnes que fan religió. El nou decret del Govern central permet que sigui una assignatura avaluable, però que no entra en la mitjana per establir la nota de secundària global. Aquest decret, aprovat a mitjandembre passat ha estat recorregut per la Confederació Catòlica de Pares d'Alumnes (Concapa) davant el Tribunal Suprem.

Vic

Els actes de Mans Unides promouen la solidaritat i la il·lusió

IGUALADA.— Amb motiu de la 36a Campanya contra la Fam que Mans Unides organitza anualment, els col·laboradors igualadins van participar en una Eucaristia a la basílica de Santa Maria per encomanar els diversos treballs que duen a terme per tal de recollir els més de tres milions que necessiten, a fi de comprar un cotxe tot terreny per a la missió de Mishikishi a 50 quilòmetres del poble de Ndola (Zàmbia).

Josep Nadal i Mir

Les germanes de la Caritat que treballen en aquesta missió han demanat el vehicle, ja que la important vegetació d'aquells entorns i la distància dels grups de persones que viuen disperses, fa molt difícil que el seu ajut mèdic i humanitari arribi en condicions per a tothom.

Més de 110 persones, la majoria joves van assistir al Sopar de la Fam que Mans Unides va organitzar al Casal Interparroquial de la ciutat per recollir diners per a aquest projecte. Per set-cents pessetes van compartir un àpat simbòlic: la meitat dels comensals tenien en el seu plat pa amb tomàquet i alguns embotits (figuraven que eren els països rics), l'altra meitat, que representaven els països del Tercer Món, tenien el plat buit i van haver-se de refiar dels aliments que van rebre de part dels altres convidats per no anar a dormir sense sopar. El menjar va ser repartit de forma equitativa i aquest gest va promoure la bona companyonia i va augmentar el sentit de solidaritat.

Al mateix temps, Mans Unides

d'Igualada ha iniciat una Exposició d'Art Llatinoamericà que presenta treballs artesans de reconeguda qualitat i que està tenint molt bona acollida.

En finalitzar les activitats de la present campanya, s'espera aconseguir els diners necessaris per al tot terreny.

Cursets de perfeccionament

D'altra banda, les cantaires del Cor Parroquial de Santa Maria, coral femenina nascuda per solemnitzar els actes religiosos de la basílica, fan un curset setmanal de tècnica i imposita-

ció de la veu per al cant coral. Conscients de la necessitat de ser amants a interpretar cada vegada millor les peces que acompanyen les celebracions. I han aprofitat la presència del mestre Leo Mas i Bilbeny a la ciutat, que està assajant amb la Schola Cantorum (composta per homes), per fer un taller de perfeccionament.

Confecció d'un mapa pastoral

A causa de la visita pastoral del bisbe de Vic, Josep Maria Guix i Ferreres, i de la reflexió sobre el mapa pastoral en l'àmbit diocesà, s'està confeccionant el Mapa Pastoral de l'Arxiprestat Anoia-Segarra. Aquest servirà com a preparació de la visita del bisbe de Vic i com a eina de treball de cara a fer una pastoral de conjunt i una redistribució de les tasques a l'Arxiprestat.

La gran assistència dona relleu a un sopar que tenia l'al·licient de reconèixer, amb el nostre exemple d'austeritat, la injustícia que pateixen els països del Sud

Barcelona

Montserrat Viñas, nova abadessa benedictina de Montserrat

Núria Oriol i Palarea

MONTSERRAT.— Des de fa uns dies, el monestir femení de Sant Benet de Montserrat té una nova mare abadessa, la germana Montserrat Viñas i Santos, que ha substituït a la germana M. Cecília Boquè i Viñas que durant 40 anys va ser-ne l'abadessa.

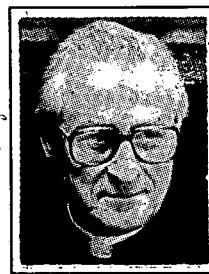
Montserrat Viñas va néixer a Tiana el 10 de març de 1942 i era la quarta de sis germans, tres dels quals van morir quan encara eren molt petits. Recorda la penúria de la postguerra i com als 14 anys va anar a treballar a una fàbrica de teixits. Però, segons les seves paraules, «aquest

treball em resultava monòton i després de dos anys vaig decidir plegar i quedar-me a casa fent jerseis a màquina».

Als 19 anys entra al monestir de Sant Benet de Montserrat i als 24 fa la professió solemne. Més endavant, va anar al taller de ceràmica de St. Jordi Aguadé per fer-hi una estada de dos mesos i va passar set mesos al taller de ceràmica de Moulin d'Osou de Tounay (França).

Quan retorna, inicia el treball de ceràmica al monestir amb la col·laboració de la germana S.M. Regina on ha treballat fins al mes de gener de 1995, creant un estil molt propi.

Carta Dominical

RICARD M. CARLES

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

El que és «normal» i el capteniment cristià

Hi ha coses que podem planejar i realitzar al nostre gust, perquè són un resultat de la pròpia iniciativa. Però hi ha situacions en què ens hem d'atenir a alguna cosa prèvia, ja que la nostra activitat és una resposta al que ja ens és donat. I em fa l'efecte que aquest és el cas més freqüent: des de l'espera del pagès perquè arribi el moment oportú per a les seves diverses tasques, fins a les nostres ocupacions i els nostres contactes humans, que estan condicionats per les situacions i les persones que ens envolten o amb qui entrem en relació.

Una cosa semblant ens passa en la relació amb Déu. Ell se'ns revela, és a dir, entra en contacte amb nosaltres com una trinitat de persones. Això vol dir que no em puc relacionar amb un Déu forjat per mi mateix, seguint la meua inclinació, sinó amb l'únic Déu que hi ha, i tal com és. Dit d'una altra forma: no em puc considerar pas catòlic perquè tinc una religiositat natural que m'inclina a anar cap a Déu, sinó perquè crec en la seva existència tal com l'ha manifestada, li vull respondre amb el meu amor i m'atinc a certes conseqüències per a la meua vida.

Perquè, del fet indubtable que Déu desvela el seu ésser però també la seva voluntat quant a mi, es dedueix la clara conseqüència que jo, en la meua actuació, no em puc deixar dirigir només pel que em sembla que és la meua bona consciència, sense contrastar-la amb la norma que ell em proposa. Com que ens va pensar, abans de la creació, per a l'existència i per a esdevenir fills seus, espera de nosaltres un comportament que ens realitzi plenament —per a felicitat nostra i glòria seva— fins a arribar a la forma de vida que ell espera de nosaltres i sap que podem assolir amb l'ajut de la força del seu Esperit.

No em podré pensar que el tipus de consciència que preval al meu medi ambient pugui ser una norma sempre vàlida de la meua actuació. Es confon el que és «normal», en l'accepció bona d'allò correcte, amb el que es pot considerar freqüent, però contrari a una norma recta. Massa sovint allò ordinari no és pas normal, sinó anormal per a un creient; malgrat que tots hi passin. Ni la veritat sobre com és Déu és la suma dels parers dels homes, ni la voluntat de Déu coincideix amb la majoritària de la nostra societat en molts aspectes.

No podem donar per bons els criteris usals —tant de comportament social com individual— sense contrastar-los amb la Paraula de Déu i amb el Magisteri de l'Església. La negació, no tant sols a nosaltres mateixos, sinó a certs criteris i comportaments de la societat, es va convertint en una ascesi necessària per a qui es vulgui mantenir fidel.

Cal estar ben alerta quan el judici que es fa d'alguna actitud —sobretot en el món juvenil— és «ningú no ho fa» o «ho fa tothom». Sovint aquesta «totalitat» no és certa. I, encara que ho fos, ni això tranquil·litza la nostra consciència, ni el resultat d'uns comportaments determinats, guiats per aquestes suposades totalitats, solen millorar la qualitat moral de les persones ni de la societat. Aquí convé apel·lar sempre que calgui a l'empenta noble i decidida —si bé aviat fracassada— de sant Pere quan diu: «Encara que tots..., jo no.»

Tarragona

Una iniciativa de Mans Unides

La marxa de la solidaritat convoca més de 1.500 persones

Participants a la Marxa de la Solidaritat

C.C.

TARRAGONA.— Recentment va tenir lloc la *Marxa de la Solidaritat*, en la qual hi van prendre part 1.500 alumnes d'Instituts de Batxillerat i Formació Professional de la ciutat, acompanyats per 50 professors.

La marxa va consistir a recórrer 18 kilòmetres a peu. Els participants s'havien de buscar uns patrocinadors que els abonessin un tant per kilòmetre. Aquests diners que recollien els participants, serien per finançar un projecte de Mans Unides, destinat a la Comunitat El Crucero (Nicaragua), on hi ha un percentatge elevadíssim d'analfabetis-

me, i la manca de condicions higièniques provoca moltes malalties, com són: la varicel·la, problemes de la pell i dels budells. El projecte té dues vessants: la salut amb medicina natural i la nutrició alternativa. Es capacitaran 100 persones amb coneixements bàsics de medicina natural i sis promotors de salut. El projecte puja: 3.887.450 ptes.

Uns dies abans de la marxa, cada Escola havia sensibilitzat als alumnes sobre el projecte que es volia finançar.

Denunciar la guerra

La marxa va començar a la carpa del Camp de Mart, va seguir fins el Llorito,

Bonaire i Mas de l'Àngel on es va dinar. Després es va continuar pel Pont del Diable, Sant Pere i Sant Pau, i va acabar a la Plaça de la Font, amb una apoteòsica festa juvenil molt participada. Tres alumnes de cada Institut van llegir un missatge, on denunciaven: la guerra, el racisme, l'atur, la violència, la incomprensió, la fam... que en forma de colom van ajuntar a un globus i al so d'una peça musical van llançar a l'espai.

Era emocionant veure tantes mans juntes, tants joves que cantaven units com a cloenda del gest de *solidaritat* que havien fet amb aquesta marxa, contestant amb generositat a la crida dels germans més necessitats del Tercer Món.

Mn. Rafael Culleré s'acomiada de la parròquia de Vilosell

Lluís Noguer i Pastó

VILOSELL.— Per motius de salut, Mn. Rafael Culleré diu adéu a la parròquia de Santa Maria després de gairebé vint-i-cinc anys de servei. Ell ha estat el rector amb més estada a aquesta església, sols superada pel seu homòleg Rafael Comador, que la va regir durant quaranta anys del 1690 al 1730.

Mn. Culleré va emprendre la tasca de reconstrucció de tots els edificis parroquials de la contrada: l'església, les ermites i l'abadia. Una tasca gegantina que s'ha de valorit-

zar, sobretot si es té en compte la poca gent i les poques aportacions de què va disposar.

Ell, però, va transformar el temple d'origen romànic, per exemple, va descobrir una portada romànica molt bella la qual estava amagada. L'església de Santa Maria de Vilosell és un monument emblemàtic de les Garrigues. Recuperar la pedra noble fumejada d'encens des del 1200 és molt important. És pressumible que amb Mn. Rafael s'acabi el rector tradicional que sols s'ocupava d'un poble. D'aquí en endavant, un mossèn s'encarregarà almenys de tres pobles.

Fets i criteris

**RAMON
TORRELLA I
CASCANTE**

Arquebisbe de
Tarragona i Primat

La fe és un do de Déu

Fa vint anys que, de forma existencial, és a dir, d'una manera sentida, vaig adonar-me que era cristià perquè Déu m'havia ofert el do de la fe. Això passava en una reunió de diàleg religiós celebrada a Jerusalem entre un grup de catòlics i de jueus de diferents països del món.

La meua reflexió fou la següent: ¿Com és que aquests representants de cinc organitzacions jueves, que coneixen millor que jo la Bíblia, no creuen en Jesucrist? La resposta era clara: ells no han acceptat el do de la fe.

Jesucrist es fa reconèixer a través de la seva llum interior, sense que la llibertat de l'home sigui violentada, de tal manera que qui refusa la crida divina és perquè vol, i qui l'accepta és per gràcia.

La fe, en el seu veritable significat teològic, és un do, un do de Déu. És la doctrina de sant Pau que ens ho ensenya: «És per gràcia que heu estat salvats per mitjà de la fe! I això no ve de vosaltres: és do de Déu» (Ef 2, 8).

També sant Agustí afirma la mateixa doctrina: «La fe, que ens fa cristians, és un do de Déu.» Per a creure és necessari un principi interior que només pot venir de Déu: és necessari el *lumen fidei*, una llum interior que disposi la nostra ment per assentir a les veritats revelades per Déu; és la virtut infusa en nosaltres pel baptisme.

Aquesta gratuïtat de la fe, que en tot depèn de Déu, sembla anul·lar l'obra de l'home, i gairebé insinuar-li resignació i fatalisme: que tot ho espera de Déu i que no ofereix res seu. Cal una explicació: davant el misteri que envolta l'acció divina en la nostra salvació, no queda empetidida la nostra col·laboració; Déu fa l'oferta, a nosaltres ens toca acceptar-la.

L'amor de Déu se'ns manifesta en primer lloc amb la vocació a la fe; la seva paraula és l'expressió de la seva caritat. Mai no podríem trobar-nos amb el pensament salvífic de Déu si no escoltéssim la revelació de la seva veritat. En Déu la fe és una crida d'amor; per part nostra ha de ser una resposta també d'amor.

En un món d'increeença, positivista, que tot ho voldria reduir a l'experiència sensible, ens convé recordar sovint la benaurança de la fe que Jesús va pronunciar dirigida a l'apòstol Tomàs: «¿Perquè m'has vist has cregut? Fel·lçons els qui creuran sense haver vist» (cf. Jn 20, 29).

La fe també és vida, i com a tal té les seves evolucions i la seva història. La fe s'alimenta amb la lectura de la Paraula de Déu, amb la força de l'Esperit i també amb la nostra pregària.

Tortosa

Planter de nombrosos laics militants i vocacions consagrades

La parròquia de Sant Bartomeu compleix 250 anys

BENICARLÓ.— Es va preparar la commemoració del 250 aniversari de la parròquia de Sant Bartomeu amb temps i mobilitzant les confraries, els moviments, les parròquies filials, els convents, els col·legis i el clergat de la ciutat. El lema escollit va ser: «Déu neix en cada home que s'entrega als altres».

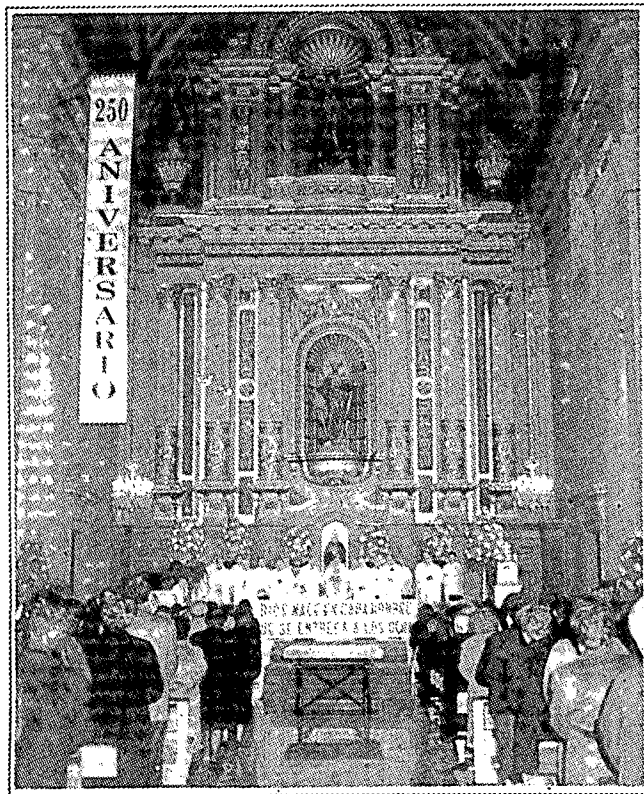
J. Blanc i Bahima

Un gran pròleg d'aquesta celebració va ser el concert de Polifonia de la Coral de Benicarló, en el qual també va actuar la banda de música i Rossend Aymí, virtuós del teclat va interpretar a Bach i a altres clàssics en l'orgue de tubs del temple que fa poc es va restaurar completament.

La magnificència del segle XVIII

Segons l'historiador Meseguer, la població de principis del segle XVIII no cabia en el temple antic. Aquest ritme *in crescendo*, demogràfic i pi-

Molts ciutadans van participar de l'eucaristia commemorativa

etós, va convertir la casa pairal en un temple més gran. D'aquesta manera es va ampliar i avui es pot contemplar la bella façana barroca i el campanar, també d'aquella època.

El el punt culminant d'aquestes festes va ser l'eucaristia, presidida pel bisbe Lluís Martínez i Sistach i concelebrada per nombrosos preveres, que es va fer en aquesta parròquia. El prelat va ressaltar en l'homi-

lia que: «Hem de donar gràcies a Déu per la vida cristiana que ha nascut i crescut en aquest temple. Però encara estem més agraïts per les vocacions laicals i consagrades que li han donat renom. Nosaltres, avui, n'esperem noves collites».

L'himne al Sant Crist del Mar, focus de veneració i que identifica Benicarló en Setmana Santa, va ser cantat, en acabar la missa, com mai.

Solsona

Mons. Deig rep el premi a la lleialtat lingüística

L.B.

SOLSONA.— L'associació Llengua Nacional que presideix la Sra. Maria Lluïsa Pazos Noguera, va instituir fa tres anys, el Premi a la lleialtat lingüística que fins ara s'ha atorgat tres vegades i que porta el nom del qui fou Secretari de l'Institut d'Estudis Catalans, Ramon Aramon i Serra. Cada any i també en el mateix acte solemne de la concessió d'aquest premi es concedeixen unes mencions honorífiques.

Enguany, l'Associació esmentada va decidir que el premi fos per al nostre bisbe Antoni, «per la defensa de la nostra identitat i per la tasca envigoridora de la consciència lingüística» que ha portat a terme.

L'acte de lliurament del premi (com el de les 7 mencions honorífiques atorgades enguany a diverses persones de l'àrea lingüística catalana) va tenir lloc a Barcelona. Hi van assistir unes tres-centes persones entre les quals, fent costat al nostre bisbe homenatjat, s'hi comptaven diverses autoritats locals i comarcals solsonines. El Conseller d'Ensenyament de la Generalitat Sr. Joan M. Pujals va cloure l'acte amb un discurs dedicat, en gran part, al bisbe Deig, Premi Ramon Aramon i Serra a la lleialtat lingüística 1995. Felicitats senyor bisbe!

Festa del Santíssim Misteri

CERVERA.— Com cada any s'ha celebrat aquesta festa major d'hivern de la capital de la Segarra amb una bona colla d'actes religiosos i populars. Des del punt de vista musical, els cerverins van poder escoltar un concert de cant gregorià a càrrec de la Coral d'Antics Escolans de Montserrat. És clar, però, que l'acte central des del punt de vista religiós, com sempre, ha estat el cant de les Completes a l'església parroquial. Per escoltar aquesta composició musical per orquestra i cor, el diumenge el temple es va omplir de gom a gom.

Girona

Els professors de religió estaran assegurats màxim en tres anys

C.C.

GIRONA.— El delegat diocesà d'Ensenyament, Mn. Josep Maria Garcia, ha afirmat que tots els 85 professors de religió d'EGB del bisbat de Girona seran donats d'alta de la Seguretat Social en un termini màxim de tres anys. Per aconseguir-ho, aquests professors hauran de fer un mínim d'hores de classe setmanals, que s'establirà entre 4 i 6.

Actualment gairebé la meitat dels professors de religió són sacerdots i religiosos —36 i 5, respectivament— i, si bé ja estan assegurats com a tals, no ho són com a ensenyants d'aquesta assignatura. Els restants professors són laics —28 casats i 16 solters— i alguns d'ells també estan assegurats pel

fet de realitzar altres activitats.

Josep Maria Garcia ha dit que «la incorporació a la Seguretat Social significarà que els professors de religió seran igualats als professors de les altres assignatures». Segons ell, «la majoria de laics és gent molt jove i tots tenen el títol de mestre o llicenciat».

Per exercir com a tals han de posseir una diplomatura que dona l'Institut de Teologia del Bisbat després de superar els tres cursos programats i, a més, cent hores de classes especials de pedagogia religiosa. En aquest moment es paguen 3.532 pessetes per hora de classe, la qual cosa significa que els professors de religió cobren més de 80.000 pessetes al mes, fent una mitjana de 25 hores de classe.

TROBADA D'EXPERIÈNCIA DE DÉU

(P. IGNACIO LARRAÑAGA)

Fet per laics evangelitzadors

Reserva't uns dies per estar amb el Senyor En complet, profund i rigurós silenci.

Déu no és una idea sinó una vivència.

¿Com ser home de Déu sense una experiència de Déu?

Data: 27, 28, 29 i 30 d'abril i 1. de maig

Lloc: A Pallejà (Barcelona) Noviciat de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor.

Interessats: Truqueu al Tel. 268 23 68 de 2 a 4 o de 8.30 a 9.30 tardes

Veus joves

El Projecte David incorpora el testimoni d'una artista creient

Guillem Farré

BARCELONA.— Marcant una diferència amb els artistes participants en els primers concerts que aquesta temporada el Projecte David ha organitzat a la parròquia del Patriarca Abraham, fa dues setmanes va destacar la intervenció de M. Josep Villarroya, una cantant de prestigi en el món secular i de profundes conviccions religioses.

Segons el conciliari del Projecte David, Xavier Morlans, la presència de la protagonista de Dràcula «mostra un punt de referència del que hauria de ser normal en la nostra societat catalana».

Per a Morlans, «seria lògic que professionals creatius, comunicadors i artistes que són cristians aportessin, de tant en tant, la seva especialitat en àmbits cristians, com poden ser les trobades».

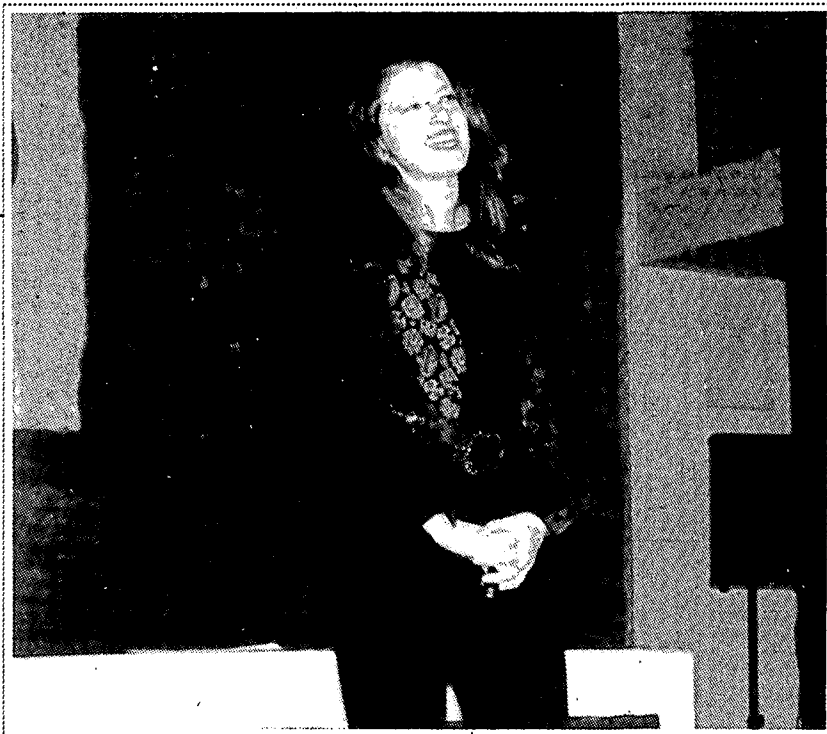
En els objectius del Projecte, hi ha «l'oferir acollida pastoral als creatius que ho vulguin, i un espai físic i espiritual de trobada on es coneguin, intercanviïn dificultats i puguin elaborar junts projectes creatius per servir a l'evangelització i incidir en la societat».

Els concerts que per primera vegada s'estan organitzant durant aquest curs són un primer nivell cap aquesta estructura de relació d'artistes cristians. M. Josep Villarroya va manifestar amb entusiasme, després del concert, que estava disposada a apuntar-se «ja», i assegurava que són molts els creatius amb conviccions fermes.

Incidència modesta

Amb la intèrpret catalana, també va cantar Juanjo Elezkano, sacerdot basc que ha participat amb assiduitat al Multifestival David —la trobada d'art cristià de l'estiu. De cara a la propera edició, que serà la desena, Elezkano ha dit que «la incidència del David encara és petita», i que costa que les instàncies oficials reconeguin «que la música, el teatre i l'expressió corporal són un mitjà d'evangelització».

Així i tot es mostra convençut que el David'95 tindrà un gran «color» a causa del desè aniversari, i que si normalment ja és «una festa, enguany ha de ser terrible, amb la gent vibrant amb els convidats històrics i els nous».

M. Josep Villarroya, durant el concert

Força per viure

La decisió del Projecte David per estendre l'ús dels mitjans audiovisuals i les tècniques comunicatives en el missatge religiós n'han trobat un exponent aliè en la campanya publicitària del llibre «Fuerza para vivir», organitzada per la fundació evangèlica Mos.

Xavier Morlans, consiliari del David, ha declarat que tot i que ell no l'hauria feta igual, no està d'acord «amb el simplisme amb què s'està valorant, ni amb els que sense estar informats diuen que és una secta».

Morlans accepta com a vàlid el principi de «poder anunciar l'evangeli d'una manera pública a través dels mitjans de comunicació», i reconeix que la campanya de Mos és una interpel·lació als catòlics, en especial quan al Concili Provincial es parla de trobar maneres de portar la Bona Nova als allunyats.

Així i tot, el sacerdot cantautor critica la campanya per no haver encertat una manera prou «intel·ligent» per dirigir-se a una societat com la catalana, «des cristianitzada i secularitzada, que encara té els fantasmes del nacional-catolicisme a l'esquena».

Monsenyor Carles demana als joves que visquin la misericòrdia

«Apropeu la mirada serena de Déu als qui no el coneixen»

David Vidal i Castell

L'arquebisbe Ricard M. Carles va fer una crida als joves a incorporar la misericòrdia a les seves vides com un dels valors principals, pr tal de «apropar la mirada serena de Déu» als qui no el coneixen. «Hem d'anar pel món—digué Mons. Carles—sentint misericòrdia, no odiant. Tingueu misericòrdia de les mancances dels qui teniu a prop, de les seves mancances materials i espirituals. I això vol dir compartir-ho tot, compartir la vida.»

El prelat va dir, davant d'uns 300 joves de tota la diòcesi aplegats a la catedral per assistir a l'Escola de Pregària del

mes de febrer, que «la misericòrdia no es mereix, sinó que es necessita», i que és amb aquesta lògica que actua Déu amb nosaltres mateixos.

Així mateix, Mons. Carles va recordar, després de la lectura del passatge evangèlic de la dona adúltera, que «Jesús és amic dels pecadors», puntualitzant que el que Déu espera dels pecadors és que «vulguin salvar-se». «Jesús estima els que no cauen mai i els que s'aixequen sempre. Encara que pequem ens estimarà sempre i ens dirà «no pequis més» com a la dona adúltera.»

Com és habitual, l'arquebisbe va insistir en la necessitat de viure aquesta realitat de cara als altres, dient que no sols

hem de sentir «el goig de ser salvats», sinó també «el goig de la salvació dels altres». I va afegir: «Pensem quin dolor si no portem ningú dels que encara no senten la mirada serena de Déu, quan l'últim dia Ell ens preguntí si hi anem sols o li portem cap altre fill o filla. Pensem com apropar la mirada serena de Déu a tots els qui no el coneixen.»

El bisbe de Valladolid, Mons. José Delicado Baeza, va assistir a aquesta Escola de Pregària per a Joves de la Catedral, celebrada en aquesta ocasió sota el lema *Feliços els compassius*, Déu se'n compadirà, de la que va sortir agradablement impressionant.

Entrevista amb Salvador Bacardit, delegat de pastoral vocacional

Veus joves

«Es desaprofita molt el moment privilegiat de la Confirmació per obrir-se a Déu»

Guillen Farré

BARCELONA.— Des d'aquest curs, Salvador Bacardit —42 anys— és el delegat del cardenal Carles per a la pastoral vocacional. Bacardit és sacerdot diocesà, periodista, missioner a Xile, i des que va tornar d'Amèrica, membre de l'equip de formadors del Seminari de Barcelona.

Tot i que la pastoral vocacional ja té una llarga tradició, el nou delegat té la responsabilitat d'organitzar una estructura suficient com per poder atendre els joves amb inquietuds, i ha obert el concepte de vocació a la crida compromesa de Déu a qualsevol estat de vida.

Un fruit de la nova delegació serà el recés vocacional de diumenge que ve al seminari diocesà, per a nois, que, per primera vegada, dirigirà l'arquebisbe Ricard M. Carles. Aquesta trobada per ajudar a discernir la concreció de la vocació, es repetirà l'u de maig per a les noies, i també hi serà present el cardenal.

—¿Amb quina concepció es munta la delegació?

—El més important és descobrir que tots estem cridats per Déu, a través del baptisme, per ser testimonis seus. Però després cal que cada u trobi on viurà aquesta vocació: com a laic, religiós o prevere.

Per tant la delegació té una doble perspectiva de treball: per una banda orientar, per què tothom pugui valorar el que vol dir ser cristià avui, viure la vocació de seguiment de Jesús; i d'altra ban-

da, ajudar que els joves trobin el seu propi camí.

—Aquesta concepció àmplia de vocació revalor la responsabilitat dels laics.

—Ser cristià és un compromís per tothom, amb un nivell d'exigència igualment clar per a tots. La diferència sols està en el fet que cada u ha de trobar la concreció d'aquesta exigència segons les aptituds i carismes personals.

Les diferents vocacions es van complementant, i totes són necessàries. No es pot dir que n'hi hagi algunes de millors o més radicals que d'altres.

—¿Amb quines inquietuds se solen apropar els joves a preguntar sobre la vocació?

—Molts es troben amb un buit existencial en la vida. Això no és suficient per prendre una decisió vocacional, però ja és un punt de partida que pot començar amb l'entrega als altres.

Els interrogants en els joves d'avui són molts. La dificultat és com encaminar-los perquè finalment puguin orientar bé la seva vida.

Les concrecions sempre seran el final de tot un procés que potser ha començat pel buit existencial reconduït cap al servei als altres.

—¿Com ajudar el jove que es planteja un ventall de vocacions?

—És important el seguiment personal, que se senti ajudat amb confiança i d'una manera propera. Alhora va bé parlar amb altres persones que tinguin inquietuds semblants i participar en algun grup de discerniment de vocació,

perquè també són un espai de discerniment.

—¿Quins criteris poden orientar per escollir una vocació concreta?

—Els criteris van venint per la mateixa experiència, per la pràctica i les activitats que fan els joves, sobretot els que tenen un sentit de generositat i de compromís amb els altres. La mateixa vida els anirà il·luminant el seu camí si estan oberts en actitud de recerca i es deixen ajudar.

—¿Quina és l'edat òptima per plantejar-se la vocació?

—Déu pot cridar a qualsevol edat, però potser la més oportuna és quan es prepara per a la confirmació o en els grups de post-confirmació, quan es passa de l'adolescència a la joventut i hom es comença a preguntar què vol estudiar o quina activitat pot tenir un sentit de projecte global per a la seva vida.

També és veritat que en els darrers anys s'ha retardat l'edat de decisió, i molts joves fan, de moment, una carrera o comencen a treballar, i no opten encara d'una manera definitiva. De totes maneres continuo animant a no deixar passar el temps de BUP i COU perquè aleshores Déu pot parlar molt clarament.

—¿Els educadors tenen això prou en compte?

—No gaire. Aquí hi ha un dels reptes de la delegació: motivar els educadors i pares de família perquè fins i tot ells provoquin interrogants que després el jove pugui respondre personalment. Si no es va vivint i morint sense plantejar-

se mai el sentit de la vida o el que Déu demana.

—¿Aquesta motivació no queda coixa perquè de vegades les confirmacions no són una opció prou conscient?

—Sí, sí. Es desaprofita molt el moment privilegiat de la confirmació per obrir-se a Déu, plantejar-se el sentit de la vida. Com a màxim se sol insistir en el compromís de cara als altres, però no es planteja el projecte global i de futur de la vida de l'adolescent.

—¿Com es podria solventar aquesta deficiència?

—S'hauria d'incloure el plantejament de la vocació en la catequesi, amb algun recés, tema treballat a fons, o en alguna experiència de pregària intensa.

Això no es pot improvisar, perquè la llavor podria caure en una terra poc adobada. Ha d'haver-hi una mínima programació en preparar la catequesi, ja que la confirmació és un moment privilegiat

en què es rep la gràcia de Déu, que pot anar portant el jove per camins apassionants, si posem els mitjans.

—¿Què dir de fórmules vocacionals que han sorgit en noves comunitats després del Concili Vaticà II, com per exemple laics contemplatius?

—Seria una nova forma de viure una vocació de vida contemplativa sense que comportés un estat de vida concret, i per tant permetria fer aquesta experiència a laics i a religiosos.

Hi ha experiències de comunitats, i també de congregacions, que tot i tenir els seus religiosos i religioses admeten la branca laical que viu la mateixa espiritualitat però d'una altra manera.

Aquesta interrelació és un enriquiment que obre moltes expectatives a aquesta situació de crisi vocacional. Potser en el futur es veurà que cada vegada s'ha de donar més la interrelació de les diferents vocacions.

IMPORTANT PUBLICACIÓ PER A LES COMUNITATS CRISTIANES DE CATALUNYA

PREGUEM AL SENYOR

Pregàries dels fidels per a totes les festes i tots els dies ferials, preparades per Mn. Pere Farnés

- Fórmules pròpies per a tots els diumenges i festes.
- Col·lectes conclusives pròpies per a cada diumenge, amb al·lusió al missatge del dia.
- Pregàries per a totes les solemnitats i festes del Calendari universal, i textos propis per a les de Catalunya.
- Formularis per a les festes de les principals famílies religioses amb cases a Catalunya.
- Breus intencions per afegir a la pregària ferial de totes les memòries obligatòries.
- Pregàries per a les misses rituals, per a les necessitats ordinàries i extraordinàries de l'Església, per als aniversaris, per diverses necessitats dels fidels i de la societat.
- Diverses celebracions de difunts.
- Peticions per afegir en determinades circumstàncies.
- Formularis breus per a les misses amb nens.
- Fórmules melòdiques per a la pregària universal.

Format: 17 x 24 cm. 479 pàgines. P.V.P.: 3.500 ptes.

—De venda a les llibreries—

EDITORIAL REGINA, S. A. Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

MARGARITA COMELLAS

MARGARITA COMELLAS
CENTRAL DEL AUDIFONO

Per vostè que pateix problemes d'audició i comunicació.

L'audífon més avançat a mida per Vd. al millor preu.

El convido a fer una visita gratuïta.

Demani hora al Tlf. 419 41 78

C/ Rosselló, 51 ent. 4t. - 08029 Barcelona - Est. metro Entença

Vida Creixent

Curset d'animadors

Empar Ajado

De la Coordinadora diocesana de Barcelona

Està programat pel Moviment de Vida Creixent, diòcesi de Barcelona, un curset d'animadors pels propers dies 14 i 15 de març, que tindrà lloc a la Casa d'Exercicis de Sarrià...

Bé, doncs, parlem-ne. Perquè de cursets se n'anuncien molts, per completar o perfeccionar la formació que d'una determinada matèria tenim, o, si més no, per adquirir nous coneixements d'una cosa que se'ns presenta prou atractiva per merèixer la nostra atenció. El fet d'apuntar-nos-hi manifesta la inquietud que sentim per aquell tema proposat.

Així, doncs, ¿de què va aquest curset d'animadors que anuncia Vida Creixent?

Comencem per saber d'on ve la paraula «animador». Ve de la veu llatina «anima», que significa una ventada o alè.

La missió de l'animador és crear, vivificar el seu grup. És la persona que anima, capaç d'entusiasmar, de posar vida, que uneix el grup i l'estimula a viure segons l'Evangeli.

L'animador de Vida Creixent és l'espina dorsal del Moviment.

El seu paper és fonamental dins l'organització i ha de ser solidari amb l'estructura del Moviment.

La manera com podem nodrir-nos amb la saba necessària per transmetre-la i il·lu-

sionar-nos amb Vida Creixent, és procurar formar-nos adequadament, per viure en caritat el que creiem i pensem i així créixer en la nostra vida, que és un creixement continuat. Per això cal assistir al curset d'animadors, d'on en sortirem enriquits, entusiasmats i convençuts del que és Vida Creixent, amb prou força per expandir-lo al nostre entorn.

El curset d'animadors és indispensable per a tots els qui volen ser-ne, com el carnet de conduir per dur un cotxe, per exemple; però està obert a tothom, fins i tot, a religiosos i religioses que també són laics i que farien un bon servei com a animadors; si després es decideixen a ser-ho, ¡fantàstic! perquè com més veremadors a la vinya del Senyor, millor. Perquè el curset és un mitjà magnífic pel coneixement d'aquest Moviment, que agrupa persones jubilades i pre-jubilades, que se senten útils, amb energies i ganes de fer alguna cosa pels altres, que es va engrandint a bon ritme i que a casa nostra porta ja una veterania «jove», de deu anys complerts.

És una manera senzilla de posar en pràctica el lema de Vida Creixent: Amistat, Espiritualitat i Apostolat.

Voldríem animar a tots els qui llegeixin aquestes ratlles, a donar el pas endavant per aquesa nova evangelització. I acabaré citant una frase de l'Eclesiastès: «Per a tot hi ha el moment oportú i un temps per a cada cosa en aquest món».

«L'home ha de saber fer renúncies cada dia perquè CREIXI en ell i en els altres, allò que és autènticament humà: la vida de l'Esperit i l'amor.»

(Del punt de reflexió de «La missa de cada dia»-17-II-95)

Diàlegs des de la fe

La trobada corresponent al segon trimestre tindrà lloc el dimarts dia **21 de març** a les cinc de la tarda, a la **Parròquia de la Mare de Déu del Roser** (Gran via de les Corts Catalanes, 796) amb motiu de la celebració del **LXXV Aniversari de la seva fundació.**

El tema de reflexió, a cura del **P. Lluís Antoni Sobreroca**, serà entorn de la problemàtica actual dels signes dels temps, sintetitzat en l'enunciat:

«Maria ens diu:

«Feu tot el que ell us digui (Jn 2,5)

¿Què ens diu Jesús avui?»

La cloenda de la trobada a cura de **Joan Viñas i Bona**, Coordinador general de *Vida Creixent*, per Catalunya, que glossarà la idea:

«Infants ahir, grans avui»

**NO HI FALTEU!
INVITEU ELS VOSTRES AMICS!**

Manquen profetes avui...

Lluís Antoni

La gent gran vivim un temps de tardor: temps gris, de vida rutinària, d'esperances limitades...

Els anys noranta, a les darreries del segle, els anys són també grisos: es parla de corrupció i d'involucionisme i, sigui més o menys veritat això pot abocar-nos al desencís...

Manquen profetes que...

- promoguin la justícia tot practicant-la
- evitin el cinisme i el fariseisme...
- estimin sense distincions...
- plorin amb els qui ploren...
- riguin amb els qui estan contents...
- facin opció pels pobres...
- desconfiïn del poder dels homes...
- creguin en l'esperança, i visquin esperançadament

L'esperança cristiana és el remei per a la desesperació, i la supera...

Manquen profetes, avui, en la vida de cada dia...

- en la professió de jubilats...
- en la vida de família...
- en les llars d'ancians...
- en la parròquia...
- en la vida civil...

Seguir Jesucrist serà sempre una acció profètica, una argumentació contra la lògica del sistema..., una configuració entenedora del que entenem per santedat...

ESPAI DE L'ANIMADOR

La saviesa dels humils

J.N.C

Cada dia que passa es fa sentir més la necessitat de poder comptar amb persones capaces de seguir de prop els giravolts, cada cop més esbojarrats, que fa el món on ens movem. Persones que, alhora, puguin ajudar-nos a discernir amb quins ulls ens ho hem de mirar tot plegat.

Encara que avui dia tothom pot trobar en els mitjans de comunicació les diverses opinions de versats especialistes en el tema, aniria molt bé que els nostres animadors sabessin i ajudessin a esguardar i a viure els fets de cada dia. Per això cal seguir l'exemple evangèlic de l'home del camp i del pescador pendents dels canvis meteorològics perquè en depèn la subsistència seva i la de tota la família.

Una cosa així no exigeix pas haver de posseir la saviesa de la ciència, que al capdavant, amb tots els seus innegables progressos i conquestes, no arriba a explicar tots els fenòmens de la naturalesa. No, no és pas aquesta la saviesa que se'ns demana. La saviesa que se'ns pot reclamar a nosaltres, això sí, és la saviesa dels humils, la saviesa de la fe que, a fi de comptes, és l'única que pot ajudar-nos a superar l'adversitat.

És la saviesa que, com es diu en el número 1676 del *Catecisme de l'Església Catòlica*: «ensenya a trobar-se amb la natura i a comprendre el treball i dona raons de viure en l'alegria i el bon humor, fins i tot, enmig d'una vida molt dura.»

En definitiva, és la saviesa que Jesús agraïa al Pare haver-la concedit als humils. És la saviesa que fa preguntar-nos què en treurem de ser uns experts en la doctrina si fallem a l'hora de dur-la a la pràctica...

És aquella saviesa a la qual tots voldríem arribar: «Em vas visitar, assistir, acompanyar...»

Mirador

Gerry Adams, el líder del Sinn Fein, conversa amb Martin McGuinness durant el congrés del Sinn Fein, on es discuteix el lliurament d'armes per part de l'IRA, i continuar les converses de pau...

Oriol Camps

La pau a l'Ulster

Els acords signats pels governs de Londres i Dublín que obren el camí de la solució del septuagenari problema d'Irlanda del Nord, ja comença a trobar dificultats, ja que l'exigència per part d'Anglaterra que l'Exèrcit Republicà Irlandès (IRA) lliuri les armes com a condició prèvia per la continuïtat de les converses de pau, no troba el ressò que caldria en l'organització irlandesa que segons sembla es mostra reticent... Concretament, el ministre britànic per Irlanda del Nord Patrick Mayhew, va manifestar que el Sinn Fein (braç polític de l'IRA), no seria admès a la taula de negociacions si no era capaç de convèncer l'organització armada perquè lliurés les armes que, segons sembla són abundants i de tota mena... Gerry Adams, líder del Sinn Fein ha recordat que el seu partit representa un 12% dels electors. Es comprèn que Anglaterra no vulgui negociar amb l'amenaça que si no se satisfan les exigències del Sinn Fein, l'IRA reprendrà la lluita armada... Però també sembla que la mateixa exigència hauria de ser pels unionistes que durant els setanta i tants anys que dura el conflicte també s'han mostrat agressius i irreductibles... La pau sembla que ha

iniciat el bon camí... però és encara molt llunyana.

Mèxic

La cosa es complica a Mèxic on l'aire es va fent irrespirable. El flamant president Ernesto Zedillo s'ha trobat amb un ventall de problemes que abasten tot el país. El de Chiapas no és pas el més important, encara que sigui el més sorollós. El que és evident, però, és el desgast del Partit Revolucionari Institucional, que amb setanta anys de governar ha anat creant una oligarquia que ho acapara tot i només es preocupa de mantenir-se en el poder encara que sigui a cop de

Les dones indies de Chiapas es manifesten a San Cristóbal de las Casas a favor del seu bisbe Samuel Ruiz, que els ajuda amb totes les seves forces, i ha actuat de mediador entre la guerrilla del EZLN i el govern mexicà

L'ONU ha abandonat a la seva sort a Somàlia, on les faccions tornen a imperar. A la foto, un grup de marines es disposa a protegir la retirada dels cascos blaus que embarcaren a la platja de Mogadishio

Somàlia

tupinades electorals. Només la gent del partit és la que sura i això, naturalment i ha creat odis dins l'organització governamental que ha portat senzillament a l'eliminació dels que podrien ser un estorb per la continuïtat del partit. Així, sembla que el candidat a la presidència Luis Donald Colosio va ser assassinat perquè un sector del PRI es temia unes reformes a fons que podrien canviar la cara política de Mèxic. El president Zedillo sembla que està decidit a posar en clar tot l'afer, i també el de l'assassinat de Ruiz Massieu, l'altre alt càrrec del PRI assassinat més recentment. Ara bé, la detenció del germà de l'expresident Salinas de Gortari acusat de ser el cervell de l'assassinat de Ruiz Massieu, ha agreujat la situació política. Caiguda econòmica, conflicte de Chiapas... Però, sobretot, la gran corrupció palesa en el partit governant que és el gran problema pel nou president Ernesto Zedillo. Perquè cap problema no se solucionarà si no es resolt abans el de la corrupció dins el PRI.

L'ONU ha donat per acabada la missió «tomar l'esperança» empresa a so de trompetes triomfals i que, en el fons ha constituït un fracàs més. Just al moment que els cascos blaus abandonen el país es reprenen els combats entre les faccions rivals, i en el fons, estem allí on érem. Els «senyors de la guerra» tornen a imperar i ja es veurà on s'arriba. L'ONU i les organitzacions humanitàries hauran alleujat durant un any llarg la fam que els somalis patien; els somalis hauran pogut refer o reorientar l'agricultura, però el fantasma de la fam continua sobre el torturat país, a mercè dels guerrillers que es disputen l'hegemonia. Temps al temps.

Terrorisme al Kurdistan iraquí

El terrorisme ha fet acte de presència a la zona limítrofa turco-iraquiana, i ha produït 50 morts i ha deixat 80 ferits. La tragèdia ha tingut lloc a Zajo una ciutat del Kurdistan iraquí, i de moment es desconeixen els autors i cap organització més o menys clandestina ha reivindicat el fet. Aquesta zona va haver de ser abandonada pel govern de Bagdad a conseqüència de la Guerra del Golf, i és actualment un centre de contraban e matèries de tota mena però de tràfic molt intens. L'atemptat es va produir en un mercat on els camioners turcs realitzen les seves transaccions. El punt geogràfic és molt interessant, ja que limita amb l'Iran, amb Turquia i amb Síria, i és habitat pels kurds que malden des d'anys i anys per constituir-se en nació independent.

Negociacions i reivindicacions a la societat xinesa

Miquel Àngel Codina

Els Estats Units i la Xina van firmar la setmana passada a Pequín un important acord sobre la protecció de l'anomenat *copyright*—drets d'autor—, cosa que sortosament va evitar una guerra comercial que hagués comportat un cost de molts milions de dòlars a les empreses d'ambdós països, membres del Consell de Seguretat de les Nacions Unides. Mitjançant aquesta resolució per defensar la propietat intel·lectual i prevenir la pirateria, Pequín sancionarà les companyies xineses dedicades a plagiar un ampli ventall de productes nord-americans com pel·lícules de vídeo, discs compactes, ordinadors i programes informàtics. La Xina s'apropa així a

la seva —potser propera— admissió a l'Organització Mundial del Comerç, l'organisme internacional que regularà el comerç en substitució del GATT.

Fins ara, els productes nord-americans piratejats eren venuts lliurement en els comerços del colós asiàtic, fins i tot, alguns estaven fabricats per empreses de titularitat pública. Davant d'aquesta passivitat de les autoritats xineses, l'Administració Clinton, preocupa pel creixent dèficit comercial amb la Xina, va comminar el Govern de Pequín amb una immediata guerra comercial per tal que deixés de permetre les esmentades activitats il·lícites. Les negociacions ho han evitat.

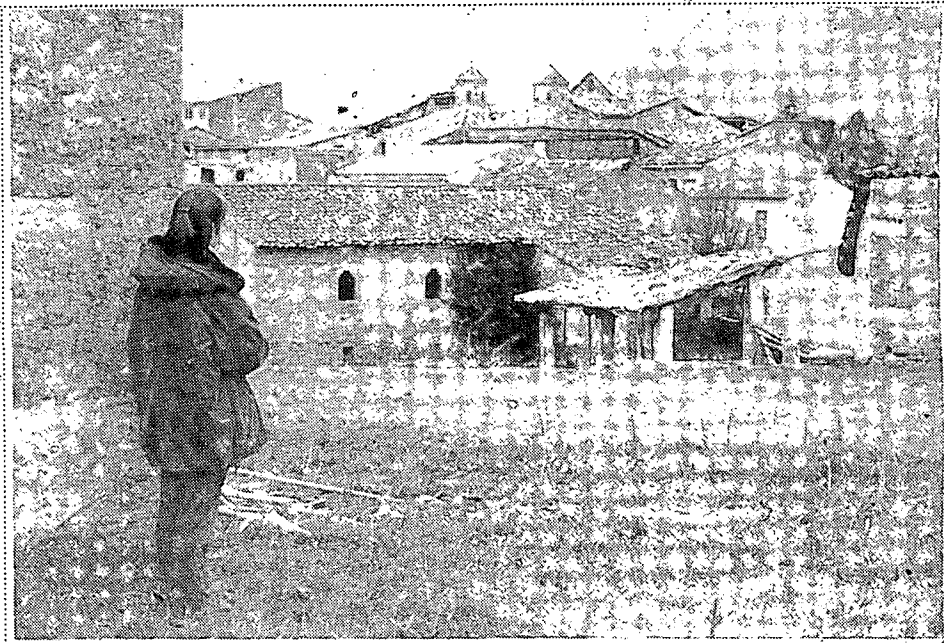
La Xina viu avui dia tot un seguit de ràfegues reivindicatives que exigeixen al Parlament respecte pels drets humans,

una democràcia judicial i constitucional independent per poder lluitar contra l'actual increment de la corrupció, un paper més ferm de la justícia, un nivell més gran d'autonomia per a les minories ètniques i la fi del règim unipartidista. Tota una revolució de caire polític i social que, tot i que incipient, va prenent dia rera dia cos i ànima en una societat sense llibertat d'expressió i acció, on les persones són manipulades com simples titelles des del mateix dia del seu naixement fins a la seva mort. Els fills d'aquests *putxinellis* són moguts, òbviament, pel totpoderós Partit Comunista. La crida a la democratització del règim és una bona mostra de la nova era, plena d'expectatives, que la societat xinesa espera amb impaciència i esperança.

El bisbe Martí, als darrers habitants de Tiurana

«El dolor de la partença us mantindrà units»

L'any 1997 el poble de Tiurana quedarà cobert per les aigües del Pantà de Rialb. Les últimes 300 persones que hi vivien varen marxar del poble el mes de febrer passat després de recollir totes les seves pertinences. Aquest èxode forçat ha provocat un sentiment de tristor i desencís entre la població. Molts records, vivències entranyables, quedaran enterrats per les aigües i els habitants de Tiurana hauran de trobar una nova terra i uns nous amics.

Vista general de Tiurana

Guillem Farré

L'èxode ha durat vint anys, des que al 1975 es va fer pública la decisió de construir el pantà. Es van presentar plans alternatius, però s'han rebutjat. L'alcalde del poble, Josep Soldevila, assegura que Rialb va ser l'alternativa política —«no tècnica»— per a l'embassament de Trespunts, per les influències d'un polític de Madrid.

El batlle denuncia la reiterada utilització política del cas i la des preocupació per trobar altres solucions com les causes que obliguen

a «tirar endavant aquest projecte faraònic».

Segons la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre (CHE), amb seu a Saragossa, la regulació del Segre és necessària pel regadiu de l'Urgell, el futur canal Segarra-Garrigues, la producció d'electricitat i evitar les riudes de la zona de Lleida. Altres alternatives no solucionarien bé el problema, són més cares i amb major cost ecològic, conclou CHE.

Els tiuranesos van posar moltes esperances en l'Església, però aquesta no va poder fer més que

ajudar en l'estadi de plans alternatius, i acompanyar el poble. El bisbe d'Urgell, Joan Martí, va manar a Càritas Diocesana que estudiés el cas i donés suport al poble.

«El dolor us unirà»

El bisbe ha seguit personalment el cas, i fa poc va fer una visita pastoral a Tiurana, en la qual va administrar per darrera vegada la confirmació. Ara, en els últims dies del poble, el bisbe Martí ha exhortat els tiuranesos a «no per-

dre l'esperança», assegurant que «trobaran nova vida, nova terra i nous amics, i que el mateix dolor de la partença els mantindrà a tots units».

En les reunions que es varen fer a la parròquia de Sant Pere, es van limitar a acordar, resignadament, les indemnitzacions. Els nens de Tiurana es queden amb la sensació d'estar «desplaçats i amb els drets ignorats», mentre els grans sospiten del bon ús de les aigües del futur pantà, i n'hi ha que pensen que la presa pot quedar aturada per manca de finançament.

El rector, mossèn Antoni Vidal, amb tristesa evident, passa les últimes setmanes acompanyant els que encara queden al poble, i els que volen veure Tiurana per última vegada. Miquel Ribera, sacerdot jubilat que atén l'església de Sant Pere els diumenges i dies de festa, també està molt afectat, i no entén com és que no s'ha trobat cap altra solució.

—¿Com se sent la gent sabent que ja ha de marxar?

—Després de vint anys, han arribat a un punt en què ja ho tenen assumit. Tot i que quan arriba l'hora dol molt, moltíssim. Se'ls ha compensat econòmicament, però el que no es pot pagar és l'arrelament d'una persona, o l'afecte a un poble.

Encara que alguns marxin carregats de milions, ¿què en treuen si els treuen d'on han nascut, on han viscut i han compartit totes les coses?

—La parròquia de Sant Pere desapareixerà. ¿No se senten, vostè i Mn. Ribera, com els capitans d'una barca que s'enfonsa?

—Ens sentim molt afectats, perquè estem molt a prop de la gent. Ells viuen intensament aquesta tristor, i se'ns encomana.

—¿I què fan, en les últimes hores de pastors?

—Intentem que el problema no divideixi la gent, i que tinguin un bagatge tan gran de fe en Déu, en ells mateixos i en els altres, que no

es trenqui la confiança en el món on viuen. Els diem que marxen d'aquí no sols per ser engolits pel món, sinó també per testimoniar aquesta fe que porten al cor i l'amor al poble que tenen a dins, de manera que no quedin dispersats com gent que no tenen res més a dir, sinó que han de complir la missió de donar testimoniatge d'una manera de ser pròpia.

—¿No podria ser que, amb el temps, el poble s'hagués abandonat, com ha passat a altres llocs del Pirineu de la diòcesi d'Urgell?

—No, no. De Tiurana no hauria marxat ningú. Precisament era un poble molt pròsper i il·lusionat. La gent no marxava. No es pot pensar que es deshabités amb la facilitat que ha passat a pobles del Pirineu.

—¿Quan es desacralitzarà la parròquia?

—Quan no hi hagi més remei perquè no hi quedi ningú. Ara no sabem fins quan podrem seguir fent missa, però mentre hi hagi gent, nosaltres seguirem oferint el servei.

—¿Què quedarà de Tiurana?

—S'intentarà fer un lloc de trobada comú a l'ermita de la Mare de Déu de Solés. Allà es farà el trasllat del cementiri, de la façana de l'església pedra per pedra, d'una fontàrab, d'unes columnes del carrer major, i de l'arcada que abans tancava el poble. Això és bonic. Fins i tot el santuari s'ha empadronat com Mare de Déu de Solés de Tiurana. Si no, no hauria quedat ni el nom.

A la Universitat de Navarra

Un sacerdot tetraplègic fa classes d'ètica

El sacerdot en la seva cadira de rodes

E.P.

El sacerdot i professor Luis de Moya ha començat a fer classes d'ètica a l'Escola d'Arquitectura de la Universitat de Navarra, després de l'accident de tràfic que el va deixar tetraplègic el 1991. Aquest fet l'obliga a valer-se manejant una cadira de rodes amb la barbata.

Luis de Moya, de 41 anys, diu que és conscient d'haver perdut unes facultats importants, però que el que és fonamental no ha canviat. «Continuo sent persona, perquè mantinc el que em fa ser home, la meua condició espiritual. Com a sacerdot, puc continuar realitzant el que és veritablement valuós que feia abans: celebrar la Santa Missa, confessar, ... estimar la gent i ser estimat».

Davant la reacció de pacients que, en les seves mateixes circumstàncies, sol·liciten l'eutanàsia assenyala: «he tingut relació amb altres tetraplègics. He constatat que el seu principal problema és d'ignorància i de manca de fe. Potser no han tingut la mateixa sort que jo d'aprofundir en el sentit de la vida. Em sembla una bogeria voler morir o voler deixar de ser home. Crec que la vida, sigui quin sigui en la part física, val la pena viure-la. Amb l'ajut de Déu, que damano cada dia, tinc l'esperança d'arribar al seu destí perquè m'ha donat la vida».

Residència Geriàtrica BON VITURE

Estem a Horta, en una forre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places.
Tel. 427 44 53.

El rector Gassiot afirma que la qualitat és la raó de ser del centre

La Universitat Ramon Llull incorpora els estudis empresarials d'ESADE

Glòria Carrizosa

La llicenciatura d'Administració i Direcció d'Empreses que s'imparteix a ESADE serà homologada a partir del proper curs per la Universitat privada Ramon Llull (URL). El Patronat de la Fundació Privada que regeix la URL va aprovar per unanimitat la integració dels 1.200 alumnes d'ESADE en la reunió extraordinària que va celebrar recentment.

Segons va dir Miquel Gassiot, rector de la URL, «amb la incorporació dels estudis de Ciències Empresarials d'ESADE es tanca un procés que es va iniciar l'abril de 1988. D'aquesta forma hi queden integrats tots els centres d'ensenyament superior amb una llarga tradició a Catalunya».

L'acord ha estat possible gràcies a l'entesa que hi ha hagut entre l'Institut Químic de Sarrià (IQS), que ja oferia una llicenciatura

d'empresarials adscrita a la Ramon Llull, i l'Escola d'ESADE. Per tant, la Universitat Ramon Llull oferirà dues llicenciatures de Gestió i Direcció d'Empreses, però segons Gassiot això no significa que es facin la competència entre elles, sinó que «la interdisciplinarietat de diversos estudis, tot mantenint la identitat de cada centre, amb una mateixa orientació d'inspiració cristiana, és una qualitat que ens enriqueix».

ESADE es va fundar al 1958 per iniciativa d'un grup d'empresaris catalans en col·laboració amb la Companyia de Jesús des d'una perspectiva científica i cristiana. Després de 30 anys d'experiència, Lluís M. Pugès director general d'ESADE pensa que, «l'Escola aporta a la Ramon Llull un gran prestigi nacional i internacional i el bagatge de 30.000 ex-alumnes en més de 20 països». Per la seva banda, la URL incrementarà el seu nombre d'alumnes que arribaran a 9.000

Miquel Gassiot, el rector de la URL

el proper curs. Segons el seu rector, «una universitat no es fa comprant hectàrees de terreny, sinó a base de qualitat acadèmica que és la nostra raó de ser».

Els trets definitoris de la Ramon Llull són

la qualitat docent que valora els continguts i els mètodes emprats; la iniciativa privada que promou un ensenyament no massificat però al mateix temps ofereix beques i ajuts per pagar els estudis; el foment de la investigació amb una vocació europea i una formació integral de la persona basant-se en una concepció cristiana de l'home. Hi estan adscrites 14 facultats i escoles, la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna ha estat una de les darreres incorporacions, així com l'Escola Universitària de Treball Social (EUTS) que depèn de l'ICESB, entitat lligada a l'arquebisbat de Barcelona. Aquesta decisió està pendent de fer-se efectiva quan es realitzi la desadscripció de la Universitat de Barcelona.

Càtedra d'ètica

La Universitat Ramon Llull és conscient que està formant els professionals del proper mil·lenni, la majoria dels quals de ben segur ocuparan llocs de prestigi i responsabilitat en un món competitiu on moltes vegades és difícil viure segons la fe cristiana i segons els valors imperants de la societat.

En aquest sentit, Enric Corominas, president de la Fundació de la URL va anunciar que s'estudia la creació d'una Càtedra d'Ètica que seria itinerant per tots els centres i que en el futur es podria finançar algun doctorat sobre aquest tema. A la Salle ja s'imparteixen matèries humanístiques que figuren en el Currículum com Ètica Professional de l'Enginyer. A ESADE també es donen classes d'ètica i es realitzen cursos específics per a empreses.

Augmenta la taxa de naixements entre dones de més de trenta anys, mentre baixa entre les més joves

Informe sobre tendències en la família britànica

A Gran Bretanya, igual que en altres països subdesenvolupats augmenta cada cop més la taxa de naixements entre dones més grans de 30 anys, mentre que baixa entre mares més joves. A més a més, el nombre de divorcis continua creixent, segons l'últim informe anual *Social Trends*, del govern britànic, que esquematitza els canvis en la família britànica durant els últims 25 anys.

Les estadístiques indiquen que l'any 1993 hi va haver 87 naixements per cada 1.000 dones de 30 a 40 anys, mentre que

només nasqueren 82 nadons per cada 1.000 mares de 20 a 24 anys. Una proporció significativa si es té present que l'any 1981 la taxa enregistrada entre dones de 20 a 24 anys era un 50 per cent superior al de les que tenien de 30 a 34 anys. Actualment, la mitjana d'edat de la dona en donar llum el primer fill és de 28 anys. Aquest canvi s'ha produït perquè les parelles joves retarden el matrimoni i l'arribada dels fills fins que no s'han assentat professionalment.

Per altra banda, el nombre de britànics que viuen sols s'ha

duplicat des del 1970 i ja són gairebé l'11 per cent de la població. Per a l'any 2001 es preveu que un de cada deu homes viurà sol, quan l'any 1970 la proporció era d'un per cada trenta. Paral·lelament, s'adverteix un fort increment de mares solteres. L'any 1992 constituïen el 7,3 per cent del total de famílies amb fills, per damunt de les mares divorciades (6,4 per cent) o les separades (4,5 per cent). Mentre que fa divuit anys, eren el grup més petit dels tres.

(Aceprensa)

Imatges en dolomia —pedra del Pirineu— reconstruïda i amb acabat policromat, o bé en marfilina (blanques), fetes a mà per les Monges Betlemites als seus tallers artesanals.

COMANDES:

Per telèfon, al núm. (93) 301 37 18, o bé per correu, enviant la Butlleta de Comanda als:

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Pça. Urquinaona 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona.

També s'hi poden adquirir personalment, a **LA FORMIGA D'OR:** Avda. Portal de l'Àngel, 5.

DEMANEU EL CATÀLEG IL·LUSTRAT.

ARTESANIA DE LA FAMÍLIA MONÀSTICA DE BETLEM

Suggeriments per la festivitat de sant Josep espòs de la verge Maria

«...l'home especialment escollit perquè el Crist fos introduït ordenadament i honestament en aquest món» (St. Bernadí de Siena)

BUTLLETA DE COMANDA

EN DOLOMIA:

- ☐ Sant Josep 17.000.-
- ☐ MdD Benaurada .. 18.000.-
- ☐ Sant Josep 11.500.-
- ☐ MdD a Natzeret .. 15.000.-
- ☐ Anunciació 6.800.-
- ☐ St. Francesc 11.400.-

EN MARFILINA:

- ☐ Díptic MdD i Salvador 6.400.-
- ☐ Calvari 6.400.-
- ☐ Santcrist 5.200.-

nom i cognoms

adreça

població

codi postal

telèfon

Demano les imatges assenyalades al marge,

per un valor de +510.-* = ... Pts.

* (són les despeses d'emballatge i fransa)

☐ Adjunto xec barrat, a nom d'Amics de Catalunya Cristiana.

☐ Ho pagaré contra reemborsament.

Signatura:

..... de de 1995

Ciència

FRANCESC NICOLAU

**Professor de la Facultat
Eclesiàstica de Filosofia
de Catalunya**

___ Els elements que ___ componen el cosmos

31. El titani i la seva obtenció

L'element titani va ser descobert, però no aïllat, el 1789, el mateix any que Lavoisier publicava el seu famós *Traité élémentaire de chimie*. És un metall poc conegut del gran públic, però que avui dia ha adquirit una notable importància. Constitueix un 0,63% de l'escorça del nostre planeta, és a dir hi és relativament abundant; n'hi ha més que de carboni, o de sofre, o de plom, o d'estany,... Els astronautes també en van trobar molt a les roques de la Lluna, en proporció més alta encara que a la Terra, i en l'espectre de les estrelles roges (del tipus M) hom n'hi veu també abundant. Però es va trigar de descobrir i més encara d'aïllar. Té una història de molts personatges:

Com s'arribà a l'obtenció del titani

El qui és considerat el descobridor era un sacerdot anglicà que també es dedicava a la mineralogia, **William Gregor** (1761-1817), natural de Trewarthenick (Cornualla). Havia estudiat a Cambridge, on es graduà el 1783, però després cursà la carrera sacerdotal que acabà el 1787, i començà a exercir el seu ministeri, cosa que no el privà de seguir

estudiant minerals. A Cornualla hi ha una mena de sorra negra, que s'anomenava *menacanita*, que li va atreure l'atenció. Era el 1789. Se l'emportà al seu laboratori per analitzar-la i aconseguí obtenir-ne un òxid, que ja no pogué descompondre, però que era de propietats diferents de les dels òxids coneguts i deduí que contenia un nou element. Publicà la troballa el 1791 (De la menacanita ara els mineralogistes en diuen *ilmenita*, i se sap que és titanat de ferro).

El químic alemany **Martin H. Klaproth** (1743-1817) el 1785 repetí la gesta d'aïllar l'òxid del mateix element, i li va posar nom *titanum* (tità en cat., titano en cast.), però va reconèixer que Gregor havia estat primer a aconseguir-ho i se li havia de concedir l'honor d'haver-ne estat el descobridor. El nom que Klaproth va posar a aquell metall, que encara no va poder aïllar, és el que perdura, lleugerament modificat: s'hi ha afegit una *i*: *titani* en cat., *titanio* en cast. ¿D'on ve aquest nom? Hi ha qui diu que Klaproth el devia treure de la mitologia grega: dels titans que van fer la guerra a Júpiter, el qual els llançà al tàrtar; però, més versemblantment, el va derivar de la paraula grega *títanos* que vol dir terra blanca (i els grecs aplicaven al guix, a la calç i a la pols de marbre), ja que l'òxid de titani que havia obtingut era una pols blanquinosa.

El qui va aconseguir aïllar el metall, però no pas pur encara, va ser el químic suec **Jöns J. Berzelius** (1779-1848), el qual per primera vegada, el 1825, podia anunciar que el titani era un metall blanquinós grisenc, pràcticament infusible (fon a 1.668°) i força resistent als àcids.

Per obtenir titani, relativament pur, hem d'esperar el 1887, quan un altre químic suec **Lars Fredrik Nilsson** (1840-1899) aconsegueix aïllar-lo millor que Berzelius. És d'un blanc d'argent, molt brillant.

-Aplicacions del nou element

No és fins el 1949 que començarà a fer-se servir industrialment, quan ja feia 160 anys de la seva descoberta. La fabricació d'avions ho va determinar. El titani és lleuger (té, 4,5 de densitat) en comparació d'altres metalls (per exemple, l'acer la té de 7,8), és molt infusible i resistent a altes temperatures, més resistent que l'alumini. I és clar que són aquestes qualitats ideals per als avions, que necessiten aliatges lleugers i que puguin suportar les tensions produï-

des en els vols de grans velocitat.

Però es va trigar tant a emprar el titani en la indústria aeronàutica perquè era molt costós d'aconseguir aquest metall en estat pur, ja que reacciona ràpidament amb l'oxigen, el nitrogen i el carboni a altes temperatures. Però el 1949, com dèiem, un americà **William J. Kroll**, va trobar la manera de fer-ho amb un mètode relativament econòmic: s'agafa l'òxid de titani (en la naturalesa és el mineral anomenat rutil) i amb clor, en presència de carboni, s'escalfa a 800°C en un gresol; així s'obté el tetraclorur de titani. Després es fa reaccionar amb magnesi que es combina amb el clor i queda una massa de titani d'aspecte esponjós, però sòlid i no pulverulent. I així es va fer molts anys.

Però els anglesos han trobat un altre sistema que ho fa a base de sodi i no de magnesi. Així s'obté el metall en forma de grànuls. I això de vegades és més pràctic.

Però no és tan sols l'aeronàutica sinó moltes altres indústries tenen necessitat del titani: per les parets internes dels motors de reacció, per a les naus espacials, per a tubs anticorrosius, en aliatges que fan augmentar la resistència del metall, el punt de fusió i la inalterabilitat,...

I en medicina: els cirurgians l'han començat a fer servir, en substitució de l'acer inoxidable, per fer-ne els claus i les plaques d'unió que posen dins del cos humà per fixar les parts d'un os fracturat en els casos que l'organisme tot sol no refaria la fractura. El titani, a més de més lleuger, és totalment inoxidable i inalterable a l'interior del nostre cos.

I les aplicacions dels compostos de titani són moltes més encara. En comptes del rutil, aquests compostos s'obtenen directament de l'altre mineral de titani, la ilmenita, cosa que els fa més econòmics. El que s'usa més és el diòxid que és un ingredient de moltes pintures i tintes blanques. També s'utilitza el titanat de potassi, en pintura, com a pigment blanc. La marca de pintures *Titanlux* va adoptar aquest nom per significar que fa servir titani en els seus productes. I en la indústria del paper el diòxid serveix per a'emblanquir i obtenir el *paper de cera*. I en el ram tèxtil, el triclorur de titani serveix per als estampats dels teixits...

És interessant veure que de mica en mica tots els elements que formen el nostre món tenen utilitats específiques que l'home ha anat descobrint; de vegades no de seguida, però que a la llarga és de debò l'acompliment del *Domineu la terra* bíblic.

CATALUNYA CRISTIANA

Puiggarí 5-7
08014 Barcelona

CATALUNYA CRISTIANA nasqué ara fa 16 anys i, malgrat les dificultats, ha esdevingut un fet i una realitat amb què molts ja comptem, i no en podem prescindir.

CATALUNYA CRISTIANA actualment Fundació de l'Arquebisbat de Barcelona, no es vol limitar a aquesta diòcesi, sinó que vol aprofundir la seva vocació de servei a totes les diòcesis catalanes.

CATALUNYA CRISTIANA se sent cridada a esdevenir vincle d'unió de tots els catòlics de Catalunya, i mitjà informatiu indispensable del proper Concili Català, obrint-se a tots els sectors de la nostra Església.

CATALUNYA CRISTIANA per tant, no es vol quedar on és. Vol renovar-se amb el vostre ajut. Us demanem la vostra subscripció.

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Nome: Endereço:

Població D.P. Província Tel.

[illegible]

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

☐ domiciliació bancària

(en aquest cas empleneu l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu que adjunto

Data.....

Signatura del subscriptor

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa..... Agência.....

Adreça.....

Senyors,

El/ls prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA** per la meua subscripció a "**CATALUNYA CRISTIANA**" amb càrrec al meu *compte corrent/llibreta*

Diagram illustrating the structure of the data table, showing four main categories: *Entitat*, *Oficina*, *PC*, and *Compte*.

Data.....

Signatura del titular del compte/llibreta

Homenatge al canonge i papiròleg Ramon Roca-Puig

R.R.

Fa uns dies, s'ha fet un homenatge al canonge i conegut papiròleg Ramon Roca-Puig, al col·legi de la Salle Bonanova de Barcelona, coincidint amb l'edició de l'obra *Papiry Barcinonenses*. Aquesta obra, de la qual ja ha informat àmpliament el nostre setmanari, conté l'*Anàfora de Barcelona*, la pregària eucarística més antiga de les quals es coneixen fins al moment present i que data del segle XIV. S'hi inclou també unes pregàries en llengua grega, un exorcisme i un himne acróstic.

El doctor Malaquias Zayas, que va ser alumne de Mn. Ramon, va ser l'encarregat de presentar el savi professor i investigador, que ha rebut distincions tan importants com la Creu de Sant Jordi o

la Medalla d'Or de la Generalitat. El canonge Zayas va destacar la seva tasca com a sacerdot i el reconeixement internacional obtingut per les seves publicacions, que han contribuït al millor coneixement i difusió de la llengua i cultura catalanes.

L'arquitecte Ricard Roura, que va pertànyer al Grup de Formació per a Joves fundat pel doctor Roca-Puig els anys quaranta, conegut amb el nom de la Confraria Catequística de Nostra Senyora de Montserrat, va llegir les adhesions del cardenal, bisbes, sacerdots i laics de tot Catalunya en l'homenatge. Tot seguit, va afirmar que l'homenatge era una mostra d'afecte per part de tots els qui estimen i admiren mossèn Ramon i també el reconeixement a una vida dedicada totalment a l'estudi i al bé del nostre país.

Tant el Dr. Ignasi Segarra, que també va ser membre de l'esmentada Confraria, com el mestre Àngel Colomer, director-fundador de l'Orfeó Laudate, del qual des del seu inici és consiliari el canonge Roca-Puig, van animar els presents a un brindis i a un cant festiu de celebració.

Com a present i record de l'homenatge, es va oferir al Dr. Roca-Puig el saltiri grec amb el qual ell

recita la *Pregària de les Hores*, elegantment relligat amb pell. L'homenatge, va agrair al Gremi d'Indústries Gràfiques (Gran Via 645, 6a) la seva col·laboració, i també a tots els seus nombrosos amis que han exhaurit gairebé aquesta primera edició de l'*Anàfora de Barcelona* i altres pregàries i va destacar els elements teològics, litúrgics i paleogràfics d'aquesta pregària litúrgica, confiant que un dia s'autoritzi per a la celebració de la missa.

L'acte va ser una mostra d'afecte de tots els qui estimen i admiren mossèn Ramon

La Sardana i la Dansa

Concurs de colles sardanistes, a Manresa

Josep Ventura

S'ha celebrat, un any més, el concurs de colles sardanistes de Manresa, que coincideix amb les festes de la Misteriosa Llum. La trobada ha estat un èxit i s'ha comprovat que el món sardanista català viu amb interès l'aparició d'innovacions que no acaben de complaure aquells que opten per la sardana clàssica.

El concurs va néixer en uns moments en què el país català se sentia massa condicionat per poder manifestar-se lliurement, i algunes activitats més genuïnes que altres, com el sardanisme i l'excursionisme, mantenien una iniciativa y activitats importants, que van constituir bases segures per esperar la continuïtat.

Manresa ja tenia un sardanisme ben arrelat i així la projecció del concurs que llavors iniciaven va prendre ben aviat gran volada, i va esdevenir un dels concursos importants de l'any.

El cinquantenari s'ha festejat de diverses maneres. Una de les més importants ha estat l'edició del llibre *La Sardana a Manresa*, que ha escrit Francesc Soler i Mas, que es va presentar a la sala de sessions de l'Ajuntament manresà.

En el concurs de colles hem pogut apreciar tota la discussió que provoca en l'ambient sardanista la incorporació del que podríem anomenar dues innovacions: les sardanes reduïdes a set tirades i la sardanova. Aquestes innovacions, curiosament, han estat gestades a Manresa. Hom parla del *sistema manresà*, quan ens referim a sardanes de set tirades. La sardanova, d'altra banda, ha estat proposada pel manresà Santi Arisa.

Perillen les sardanes a Barcelona

Continuen, tal com anunciavem en una crònica anterior, els problemes per al finançament de les sardanes a Barcelona. És un problema que s'arrossega des de fa molts anys i que es va agreujant. El cost d'una cobla no es pot cobrir amb aportacions petites. Els organitzadors de les ballades s'han vist obligats a reduir-ne el nombre, tot i comptar amb el suport de les institucions.

VI premi «Joan Maragall» sobre ètica i cristianisme

Convoca: Fundació Joan Maragall.

Lliurament dels treballs: Fundació Joan Maragall. C. de Riva-deneira, 3, baixos. Tel. (93) 412 33 31 - 08002 Barcelona.

Resum de les bases: Premi destinat a una obra d'investigació o assaig sobre el tema *Ètica i cristianisme*. Podran optar-hi obres originals i inèdites que no hagin estat premiades en altres concursos.

Extensió: de 125 a 300 pàgines (2.100 espais per pàgina).

Els treballs es presentaran per quintuplicat, mecanografiats a doble espai i relligats. Al primer full hi constarà el nom de l'autor o el pseudònim amb què concursi. Qui desitgi participar sota pseudònim, haurà d'adjuntar als originals un sobre en què consti, a l'exterior, el títol del treball i el pseudònim i, a l'interior, les dades de l'autor.

Jurat: Josep M. Tubau (president), Norbert Bilbeny, Josep M. Carbonell, David Jou i Carles Torner.

Termini de presentació de treballs: 31.10.95.

Lliurament dels premis: La proclamació del premi tindrà lloc dins la Festa Literària de la Nit de Santa Llúcia, el mes de desembre de 1995.

Dotació: 1.000.000 ptes. La Fundació tindrà una opció preferent durant un termini màxim de dos mesos per gestionar l'edició de l'obra guanyadora.

**CASA
GAY**

**SERVINT AL CONCILI
HA INSTAL·LAT GRADERIES, TAULES,
BUTAQUES I PARAMENTS**

Roger de Llúria, 12 i 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31 - Fax: 412 44 55

Llibres

Novel·la sobre sant Pau

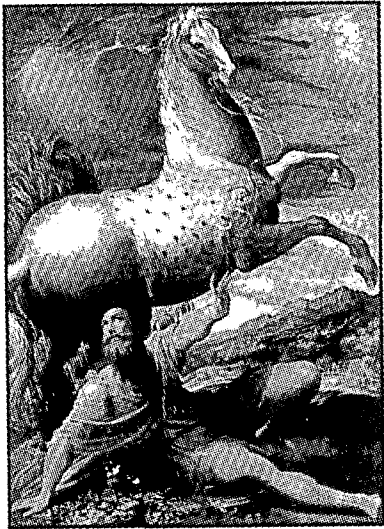
F.P.

En aquest llibre es presenta de forma novel·lada i clara tot el que ha significat sant Pau per a l'Església i per al món. Es tracta de la primera novel·la de la col·lecció *Ecumene*, de caràcter històric-bíblic, escrita per Jesús Capo. Aquesta és una de les primeres vegades en què es novel·la el *Nou Testament*, mantenint una rigurosa fidelitat històrica i incloent aspectes doctrinals i teològics.

Sant Pau, l'introduïdor i organitzador del cristianisme occidental, es presenta en aquesta obra com un elegit pel propi Déu, que inicia una lluita ferotge contra els seus germans de raça, per la falsa interpretació que fan de la llei, així com contra alguns dels seus propis germans convertits, i aconsegueix obrir per a l'Església la llibertat necessària per al seu desenvolupament.

Pau, que lluita contra la idolatria i la sensualitat del paganisme, ens deixa una valuosa herència en importants aspectes teològics. La seva fidelitat condueix sempre els pensaments de Crist fins a les últimes conseqüències. Per a Pau la realitat és Crist, i, com a conseqüència, la seva creu. Per això, s'hi arriba a identificar plenament, com es dedueix de la seva frase: «Ja no visc la meua vida. La meua vida és Crist».

Jesús Capo

Saulo,
¿por qué me persigues?

NOVELA SOBRE SAN PABLO
COLECCION ECUMENE

Jesús Capo.

Saulo, ¿por qué me persigues?

Edicions Apóstrofe.

Antologia de textos espirituals

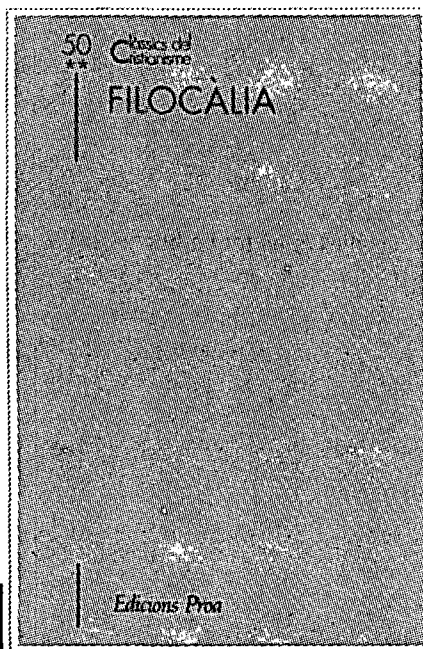
C.C.

La Filocalia (amor de la bellesa) és una antologia de textos espirituals en llengua grega, redactats entre el segle IV i el XV, publicada per Macari de Corint i Nicodem l'Hagiorita l'any 1782. El 1793 apareixia la versió en vell eslau, de Paissi Velltxovski. Una versió russa, obra d'Ignati Briantxáninov, va aparèixer el 1857, i una de nova, feta per Teòfanes el Reclús, entre el 1877 i 1879. Aquest llibre tradueix els textos de quinze autors de la versió original grega.

La doctrina espiritual transmesa pel conjunt d'aquests textos és generalment anomenada *hesicasme*, perquè propugna l'*hesíquia*. Aquest mot significa, en un primer sentit, la solitud i el silenci materials que afavoreixen el recolliment de l'ànima; en un segon sentit, designa la calma interior que procura la sobrietat (*nepsis*); finalment, expressa la pau de l'ànima recollida en si mateixa sota l'acció de l'Esperit Sant.

La *Filocalia*, el llibre que, al costat de la Bíblia, acompanyava sempre el cèlebre pelegrí rus, és la síntesi de l'espiritualitat monàstica oriental i un dels tresors de l'Ortodòxia.

Filocalia.
Edicions Proa.

I CONCURS DE DIBUIX CATALUNYA + CRISTIANA

El setmanari *Catalunya Cristiana* convida els nens i nenes de totes les escoles públiques i privades, a participar en el I Concurs de Dibuix *Catalunya Cristiana*. Aquesta convocatòria està destinada a desvetllar l'interès per la dimensió religiosa de la persona, el coneixement de Jesucrist i de la vida de l'Església.

Bases del concurs

- Tots els nens i nenes que vulguin participar ho faran amb un sol dibuix que hauran d'enviar abans del dia 20 de juny de 1995 a: Fundació Catalunya Cristiana, c/ Puiggarí, 5-7 de Barcelona, codi postal 08014. A la part posterior del dibuix s'indicaran totes les dades del participant: nom i dos cognoms, adreça, telèfon, curs d'EGB o primària que cursa i el nom i l'adreça de l'escola on va. Els dibuixos no seran retornats ni es mantindrà correspondència amb els seus autors, llevat de la decisió del jurat que es comunicarà als guanyadors. Tots els concursants rebran un diploma, dibuixat per Pilarín Bayés, que acreditarà la seva participació.

- Els dibuixos han de ser enviats per correu, sense doblegar, y hauran de tenir la mida d'una làmina Din A4. El tema serà: *La tasca dels missioners arreu del món*. Mitjançant aquest concurs, *Catalunya Cristiana* vol acostar els nens i nenes de tot Catalunya al coneixement de la vida de l'Església arreu del món. L'estímul i consell que pares i mestres aportin serà cabdal per als nens concursants, tant per a la confecció del dibuix com per l'aprofundiment que els infants facin dins tota la problemàtica, i també la joia, del món missioner.

- El jurat estarà format per: President d'Honor: Sr. Bisbe Joan Carrera. Membres: Mn. Jordi Jorba, delegat diocesà de Missions de l'Arquebisbat

de Barcelona; Mn. Manuel Valls i Serra, director de *Catalunya Cristiana*; Sra. Pilarín Bayés, dibuixant, col·laboradora d'aquest setmanari; Sr. Antoni Picas, investigador d'art; i Mn. Ventura Farrando, professor d'EGB i diaca permanent. El veredict de d'aquest jurat serà inapel·lable. Només per causes de força major, *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de canviar la composició del jurat.

- Els noms dels guanyadors es publicaran al setmanari al llarg del mes d'octubre, i el diumenge 24 de novembre de 1995 es farà el lliurament de premis als locals de *Catalunya Cristiana*, en presència del jurat i representants del Patronat de la Fundació. D'aquest acte es farà un ampli reportatge que es publicarà al setmanari.

- Hi haurà tres categories de premis per cada un dels vuit cursos d'EGB o primària. Els premis consistiran en lots de llibres adients a cada edat que s'especifiquen el proper mes d'abril. També hi haurà premi a les tres escoles amb més alumnes participants.

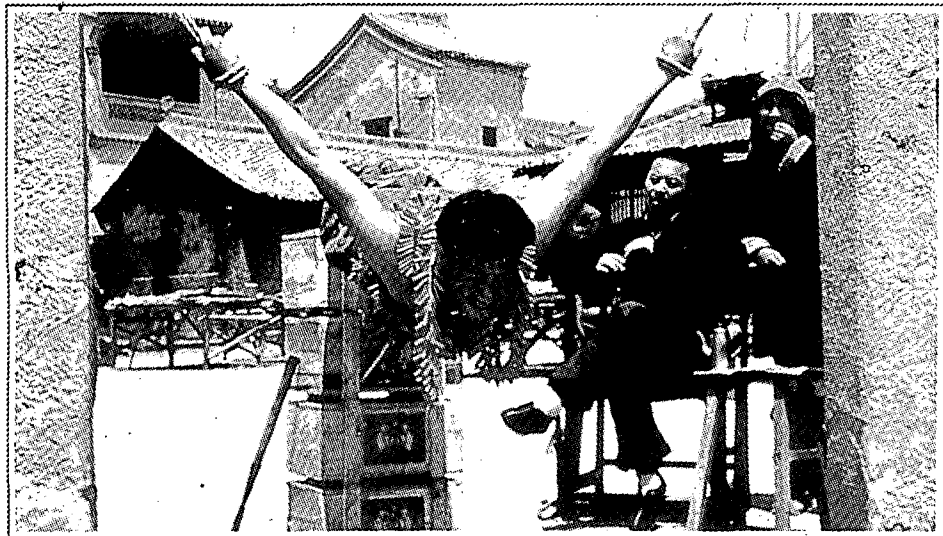
Per a més informació adreceu-vos a:
DEPARTAMENT DE PUBLICITAT, PROMOCIÓ I PROPAGANDA
Puiggarí, 5-7. 08014 BARCELONA
Tel. 490 59 88

Cinema

Pólvora roja, pólvora verde

Paoda Shuangdeng

Director: He Ping. Intèrprets: Ning Jing, Wu Gang, Zhao Xooori, Gao Yang.

J.J. Martín

(Aceprensa)

El cinema xinès, definitivament, s'ha fet un lloc en les llistes d'espectacles occidentals. Ara li toca el torn a aquesta pel·lícula, la tercera que dirigeix He Ping. Té uns plantejaments, estètics i narratius, semblants als films de Zhang Yimou i Chen Kaige, els millors directors xinesos actuals, tot i que li manca de la seva càrrega anticomunista.

La pel·lícula fa una crítica mordaç a l'estricta sistema de clans de l'antiga societat xinesa. Amb aquest fi, descriu la tràgica història d'amor impossible entre un humil pintor vagarívol i la jove mestressa d'una famosa empresa de pirotècnia, qui, tot i el seu poder, veu barrada qualsevol iniciativa pels seus rígids consellers. El títol de la pel·lícula fa referència a un tipus de coet nupcial, tradicional a la Xina, d'on

sorgeixen, quan explota, els colors vermell i verd; el vermell representa l'home i el verd, la dona, com a símbol de dues persones que decideixen unir les seves vides per sempre.

Formalment, el film és exquisit i ofereix imatges precioses, magníficament fotografiades i molt ben acompanyades per una música molt suggeridora. De tota manera, la història perd el ritme a estones, ja que He Ping no aconsegueix equilibrar plenament els seus elements còmics i tràgics. Això fa que l'espectador no s'acabi d'involucrar en el drama, tot i les seqüències tan intenses com la de l'incendi o la del duel de petards final. Aquest mateix desequilibri afecta també el treball dels actors, menys brillant que en altres pel·lícules xineses.

En tot cas, i malgrat els seus defectes, queda un bell i vigorós melodrama que agradarà als amants del cinema oriental.

Crònica televisiva

El centenari d'una il·lusió òptica

Miquel Àngel Codina

Certament, tothom sap que els nadons no vénen de París. Però el que molta gent ignora és que el cinema sí va néixer a la capital de França. La primera exhibició pública del cinematògraf —l'invent dels germans August i Louis Lumière— va tenir lloc al *Salon Indien* del Grand Cafè de París, situat al número 14 del Boulevard des Capucines, el dissabte 28 de desembre de 1895. Enguany el cinema celebra els seus primers cent anys de vida. Per molts anys!

Sortie des ouvriers de l'usine Lumière (Sortida dels obrers de la fàbrica Lumière) va ser la primera de les deu petites pel·lícules de 16 metres cadascuna que es van projectar per a la trentena d'espectadors —el preu de l'entrada era d'un franc— que foren testimonis del miracle de la imatge en moviment. El que van presenciar no era cap innocentada. Va ser el públic del carrer, tot i que escàs aquella primera nit, qui va atorgar al cinema el seu certificat de naixement com a espectacle de masses. El Setè Art entrava d'aquesta manera a la nostra vida quotidiana.

Per commemorar el primer centenari del cinema, Televisió Espanyola emetrà al llarg de tot l'any una antologia de cinquanta grans pel·lícules dins el nou espai *¡Qué grande es el cine!*, dirigit i presentat pel realitzador cinematogràfic José Luis Garci, guanyador de l'*Oscar* al millor film estranger per *Volver a empezar* el 1982. *El buscavidas*, *Cantando bajo la lluvia*, *Casablanca* o *Encadenados* són algunes de les obres mestres de la història del cinema que ja hem pogut veure en aquest programa, a la 2. El millor homenatge possible al món del cel·luloide. Després de l'emissió del film seleccionat, hi ha un debat amb convidats cinèfils on es conversa sobre la pel·lícula en qüestió.

Gràcies al cinematògraf, que consisteix en un procediment òptic-mecànic mitjançant el qual es crea la il·lusió del moviment d'una sèrie d'imatges fotogràfiques que representen moments successius d'una acció determinada quan es projecten sobre una pantalla, molts somnis han aconseguit fer-se realitat. La màgia del cinema és, sens dubte, incommensurable.

Veus d'Església

TELEVISIÓ

TV1

Dimarts 03.40 *Testimonio*: meditació sobre un tema religiós (catòlic).

TV2

Dissabte 10.30 *Últimas preguntas*.

Diumenge 11.00 *La Missa*: amb la participació de la Schola Gregoriana Laetare de Barcelona (Barcelonès, arquebisbat de Barcelona), sota la direcció de Josep Rius; (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

12.00 *Pueblo de Dios*.

CANAL 33

Divendres 16.30 *Signes dels temps*: Aquesta setmana entrevista a Ignasi Condal i Elies membre dels Grups de Renovació Carismàtica, llicenciat en Ciències Econòmiques i seminarista; (director: Josep-Maria Pont).

El programa té diverses seccions com a elements de referència per a l'entrevista. *7 dies d'Església*: recull setmanal d'algunes notícies de l'Església i de les diòcesis catalanes; *Signes d'identitat*: presenta la persona entrevistada; *Signes de vida*: explora allò que ajuda a donar sentit a la vida, en forma d'aficions; *Signes d'actualitat*: demana l'opinió sobre un fet important esdevingut darrerament; *Signes d'Església*: proposa una notícia eclesial de la darrera setmana; *Signes de fe*: reporta el testimoniatge creient de la persona; *Signes d'acció*: presenta la vida i el treball del convidat; *Signes de veritat*: permet conèixer com interpreta l'entrevistat l'Evangeli del diumenge.

Dissabte 12.50 *Signes dels temps*: (repetició).

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Dv 10/03 22.45 *Creure, avui*: Els refugiats. Informatiu i Agenda; (director: Ramon Safont-Tria).

DI 13/03 15.00 *Creure, avui*: (repetició).

Dv 17/03 22.45 *Creure, avui*: Taula rodona: La vocació; (director: Ramon Safont-Tria).

RÀDIO

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)**Cada dia:**

de 07.00 a 22.00h.: Cada quart d'hora, butlletins d'informació: general, serveis, d'Església i cultura. Comentaris, cada mitja hora, després de la informació general i d'Església. Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i 21.30.

00.30 *Dietari de música i músics.*

00.35 *Ràdio Vaticana.*

00.55 *Espurna d'alba.*

Dilluns

22.05 *Diàleg d'Església.*

00.00 *Sons i ressons.*

Dimarts

22.05 *Versió original.*

00.00 *Novetats a cau d'orella.*

Dimecres

22.05 *Els veïns de l'escala.*

22.30 *Conversa amb la ciència.*

23.00 *Panorama cultural.*

00.00 *Nit d'estels.*

Dijous

22.30 *Temps de Paraula.*

23.00 *La família per dins i per fora:* Diàleg sobre temes relacionats amb el món de la família. Oferiment d'elements per a la reflexió sobre les diverses situacions que pot viure la família.

00.00 *Deliciosament instrumental.*

Divendres

22.05 *Set dies a l'Església*

23.00 *Mots encreuats.*

Dissabte

00.00 *Estels de colors.*

Diumenge

19.00 *Eucaristia.*

20.05 *Contemporània.*

20.30 *Cant Gregorià.*

21.05 *Música del Nou Món.*

23.00 *Edició especial (Musical).*

00.00 *Estel de Colors.*

CADENA NOVA (Barcelona: FM 100)**Diumenge**

09.05 *Informatiu religiós* (director: José Lazaro).

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)**Diumenge**

10.00 *La música religiosa: Die Kindheit Jesu, oratori per a solistes, cor i orquestra, de J.Ch.F. Bach; Great is the Lord, op. 67, d'Elgar.*

11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)**Diumenge**

15.05 *Paraules de vida:* conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)**De dilluns a divendres**

20.30 *El Brocal.*

21.00 *El Espejo.*

Diumenge

08.30 *Letra y música:* de temes religiosos.

09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.

09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós.

10.00 *Iglesia es noticia:* informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

22.00 *La linterna de la Iglesia.*

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)**Diumenge**

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)**Dissabte**

08.05 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

14.00 *Avui és el teu dia:* informacions, comentaris i entrevistes.

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2)**De dilluns a divendres**

07.05 *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda.

Diumenges i festius

09.00 Santa Missa.

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)**Diumenge**

10.30 *La veu de la parròquia:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666)**Diumenge**

22.05 *Objectiu, l'home:* el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista: amb Mn. Cadavall i Mn. Font que tornen a marxar com a missioners diocesans de Barcelona a Xile; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)**Diumenge**

08.00 *Cristians:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7)**Divendres**

De 20.00 a 20.30h. *La punta:* (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)**Dissabte**

09.00 *Obrim camins:* programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)**Dissabte**

13.40 *Iglesia es noticia:* entrevista de caràcter humanístico-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)**De dilluns a divendres**

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Dissabte

13.50 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella.

Diumenge

09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3)**Diumenge**

09.30 *Reflexió:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO SABADELL (OM 882)**Diumenge**

PROGRAMES PER A MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes.

L'emeten: Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Alforja Ràdio (FM 104.3) diumenge 09.00h.

Calafell Ràdio (FM 107.7) diumenge 09.20h.

Cadena Cope-Reus (OM 1143) diumenge 10.30h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»).

L'emeten: Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Calafell Ràdio (FM 107.7) dissabte 12h.

Ràdio La Canonja (FM 102.3) divendres 20h.

L'Espluga FM Ràdio (FM 107.4) dissabte.

Ràdio Falset (FM 107.0) dissabte, a partir de les 14h.

Ràdio El Morell (FM 105.7) dilluns, a partir de les 21h.

Ràdio Montblanc (107.0) diumenge, a partir de les 11 h.

Ràdio Santa Coloma de Queralt (FM 107.5) dissabte 13h.

Ràdio Sant Pere i Sant Pau (FM 101.0) dissabte, a partir de les 20 h.

Ràdio La Vilella Alta (FM 102.3) dissabte 12 h. i diumenge a les 13h.

EL MIRALL: Cadena Cope-Reus (OM 1143) dilluns 21h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albàreda 15-pral 1a 17004 Girona; Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe* (comentari setmanal del Bisbe de Girona), *A la ribera del Jordà* (reflexions escrites per Miquel Àngel Ferrés), *La Veu dels Joves* (comentaris de Jaume Reixach), *Notícies i El significat de l'Evangeli* (amb Pere Carreras). Algunes d'aquestes seccions canvien segons l'època de l'any. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cope Figueres-la Jonquera (AM 1269-FM 88.0) diumenge 9.35h.

Ona Jove Riudellots (FM 104.0) dissabte 17.30h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) diumenge 9.45h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0) diumenge 10.30h.

Ràdio Banyoles (FM 107.3) dissabte 9.00h.

Ràdio Begur (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.00h.

Ràdio Canet de Mar (FM 107.6) dissabte 10.30h.

Ràdio Grup Girona (FM 89.9) diumenge 8.00h.

Ràdio l'Escala (FM 107.6) divendres 16.05h.

Ràdio la Vall (FM 107.6) diumenge 9.00h.

Ràdio la Vall d'en Bas (FM 107.9) diumenge 9.00h.

Ràdio les Planes (FM 107.9) diumenge 9.30h.

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) diumenge 8.15h.

Ràdio Salt (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Sant Joan (FM 107.0) diumenge 9.00h.

Ràdio Santa Coloma (FM 103.6) diumenge 9.00h.

Ràdio Shalom Palau (FM 106.6) diumenge 10.30h.

Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6) diumenge 9.30h.

Ràdio Gironès-Antena Cassà (FM 92.8) dissabte 19.30h.

MÚSIQUES I CANTS: programa setmanal de 30 minuts de durada que fa un repàs a la música «gospel» des dels seus inicis fins a l'actualitat, amb gravacions inèdites i d'importació. Presenta: Josep Maria Pont. L'emeten:

Ona Jove Riudellots (dissabte 17.05h). Ràdio Arenys de Mar (diuenges 9.15h). Ràdio Banyoles (dissabte 9.30h). Ràdio Begur (diuenges 9.30h). Ràdio Besalú (diuenges 11.30h).

Ràdio la Vall (dimecres 21.00h). Ràdio les Planes (dissabte 17.00h). Ràdio Palafrugell (dimarts 14.30h). Ràdio Sant Joan (dimecres 20.00h).

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes de la música lleugera, grups inoblidables i les grans cançons romàntiques. La música es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarca (director: Juanjo Yunquera).

RÀDIO SALUD (FM 89,1)**Dissabte**

De 07 a 09h. *Rosari:* meditat per joves, entrevistes a catòlics en el món, concurs de Cultura religiosa, meditació mariana, heroics del segle XX, etc.

Diumenge

De 07.30 a 09.00h. *Pregària* parcial de Laudes, presentació de l'Evangeli del dia i meditació, tema maria, etc.

RÀDIO VALLS (FM 103.2)**Dissabte**

09.05 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)**Cada dia**

20.40 *Rosari:* en llatí des del Vaticà.

22.10 *Noticiari.*

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)**Diumenge**

10.15 *Església viva:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)**De dilluns a divendres**

15.30 *Cafè i pastes:* informacions, comentaris i entrevistes.

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Ona Jove Riudellots (dissabte 15.00h). Ràdio Arenys de Mar (dissabte 19.00h). Ràdio Arenys de Munt (divendres 9.00h). Ràdio Banyoles (dissabte 10.00h). Ràdio Begur (per determinar). Ràdio Besalú (diuenges 12.00h). Ràdio la Vall (diuenges 14.30h). Ràdio les Planes (dissabte 17.00h). Ràdio Palafrugell (dijous 21.00h). Ràdio Sant Joan (dilluns 21.30h). Ràdio Santa Coloma (per determinar). Ràdio Sarrià de Ter (divendres 22.00h).

LA PARAULA DEL BISBE: Micro-espai presentat pel Bisbe de Girona Mn. Jaume Camprodon i Rovira. Periodicitat setmanal amb 5 minuts de durada. L'emeten:

Ràdio Calella (FM 107.9) diumenge 11.00h.

Ràdio Malgrat de Mar (FM 107.4) diumenge 11.10h.

Ràdio Olot (FM 98.1) diumenge 9.00h.

Ràdio Tordera (FM 107.1) dissabte 9.05h.

Ràdio Vilafant (FM 107.3) diumenge 9.15h.

PUNT DE TROBADA: Programa magazine setmanal de 55 minuts de durada, que compta amb temes d'actualitat cristiana, social i humana amb diverses seccions. Presenten: Carles Sánchez i Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cadena Cope Figueres-la Jonquera (dilluns 21.05h.)

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»).

L'emeten: Ràdio Balsareny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars, i també:

Ràdio Súria (FM 107.8) diumenge 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»).

L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h.

Ràdio La Cala (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h.

Ràdio Deltebre (FM 107.6) dissabte de 9.00h.

Ràdio Flix (FM 102) dissabte de 9.30h.

Ràdio Gandesa (FM 107.9) dissabte de 13.00h.

Ràdio Infant (l'Hospitalet FM 107.9) dissabte 10.00h.

Ràdio Joventut de Masdenverge (FM 100.7) diumenge 10.00h.

Ràdio Mora d'Ebre (FM 87.6) divendres 10.00h.

Ràdio Nueva Vinaròs (FM 98.2) dissabte 22.30h.

Ràdio Onda Cero (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h.

Ràdio els Ports (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h.

Ràdio Ràpita (FM 107.9) diumenge 12.00h.

Ràdio Ulldecona (FM 95) diumenge 09.05h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL

RESSO: entrevista amb personatges o sobre fets diocesans.

L'emeten:

Ràdio Pirineu (Puigcerdà, FM 89.8) diumenge 09.30h.

Ràdio Seu (FM 107.2) diumenge 9.00h.

Bunyols de Quaresma

—Mare, a totes les fleques i pastisseries anuncien la venda de «bunyols de Quaresma». ¿Que no en compres mai, tu?

—Noi, són molt cars, ¿saps? Un dia ja en faré jo, i podrem menjar-ne tots, força i de gust.

—Sí, però em sembla que aquest dia trigarà a arribar, perquè tu sempre dius que tens molta feia. ¿Quan arribarà, doncs, el dia de fer els bunyols? Ondia, ves, a mi m'agraden molt els bunyols, ¿saps?

—Sí, ja sé que ets molt llaminer. Però... a veure: ¿A tu, què t'agrada, fer-ne o menjar-ne?

—Ves, menjar-ne. Jo no en sé de fer bunyols.

—Doncs mira, jo diria que sí que en saps de fer bunyols.

L'altre dia repassava els quaderns que t'havia corregit el professor, i vaig adonar-me que ets un gran bunyoler.

—Mare, és que tenim molts deures, eh!

—Sí, i de vegades molta mandra de fer-los. Els fas de pressa i corrents per veure la «tele». Els fas sense posar-hi gens d'atenció!

—No serà tant!

—¿Saps què? Farem un tracte: el dia que tu no facis bunyols d'aquesta mena, jo en faré de l'altra. ¿D'acord?

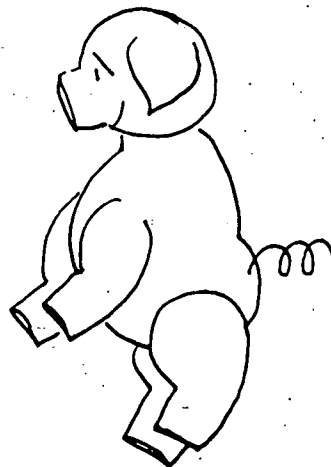
—Ui, així sí que trigaré a menjar-ne!

—Vine aquí, ximplet meu; si em fas un petó ben fort, potser un dia d'aquests et faré bunyols i ben ensucrats.

—De petons, mare, ni que siguin mitja dotzena.

L'Eixerit

El porquet poruc

Vet aquí que una vegada, en una petita granja a l'oest, vivia un petit porquet molt i molt poruc. El porquet no només tenia molta por de banyar-se (això ja és normal en els porquets), sinó que a més tenia molta por de tots els altres animals que vivien a la granja. Li feien por els cavalls, els bous, les vaques, els conills, els gossos, els ànecs, els gallins i les gallines i, fins i tot, els pollets. Aquells animals petits i cridaners li feien molta por, i per més que la seva mare li havia repetit un munt de vegades que aquelles boles de plomes grogues no li podien fer cap mal, ell no n'acabava d'estar convençut.

Els petits pollets, divertits amb les pors del porquet, es passaven tot el dia corrent i piulant pels volts de la seva menjadora, i hi havia dies que el porquet no s'atrevia ni tan sols a acostar-se per recollir les seves garrofes.

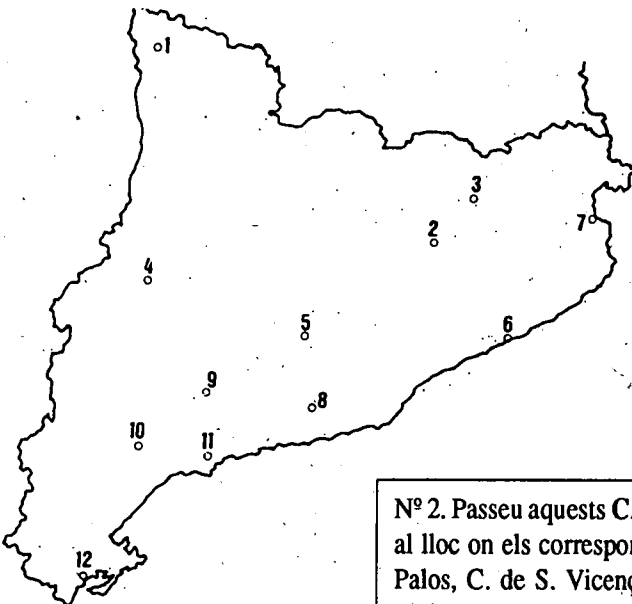
Heus aquí que una nit el porquet va despertar-se en sentir un gran guirigall. De primer moment no va saber d'on venia però quan va adonar-se que el soroll venia del galliner va entendre de seguida el que passava. Hi havia una guineu al galliner. El porquet va poder sentir com cridaven aterrides les gallines, com es barallaven els gallins per defensar les seves famílies i com ploraven espantats els pollets.

El porquet estava glaçat de por, però de sobte es va adonar que era l'únic animal de la granja que estava veient el que passava i que si no feia alguna cosa, els animals del galliner no tindrien escapadòria. Així que fent el cor fort, el porquet va sortir del liti i, cames ajudeu-me, cridant i fent uns sorolls esgarriposos, va començar a córrer donant voltes per la granja, d'un costat a l'altre, despertant tothom. El granger no va trigar gaire a sortir per veure què era tot aquell escàndol, i en adonar-se del que passava va fer dos trets a l'aire amb la seva escopeta. La guineu, atabalada i espantada, va arrencar a córrer i mai més no la van veure per aquells indrets. I dins del galliner tothom estava sa i estalvi gràcies a la valentia del porquet poruc, que des d'aquell dia va perdre la por.

I vet aquí un gos, vet aquí un gat, aquest conte s'ha acabat.

ANNA

Nº 1. Situeu en cada número la població que hi correspon; Balaguer, Vilafranca del Penedès, Sant Carles de la Ràpita, Falset, Montblanc, Pineda de Mar, L'Escala, Igualada, Olot, Reus, Manlleu, Viella

Nº 2. Passeu aquests CAPS (?) al lloc on els correspon: C. de Palos, C. de S. Vicenç, C. de Finisterre, C. de Creus, C. de Gata, C. de La Nau, C. de Creus.

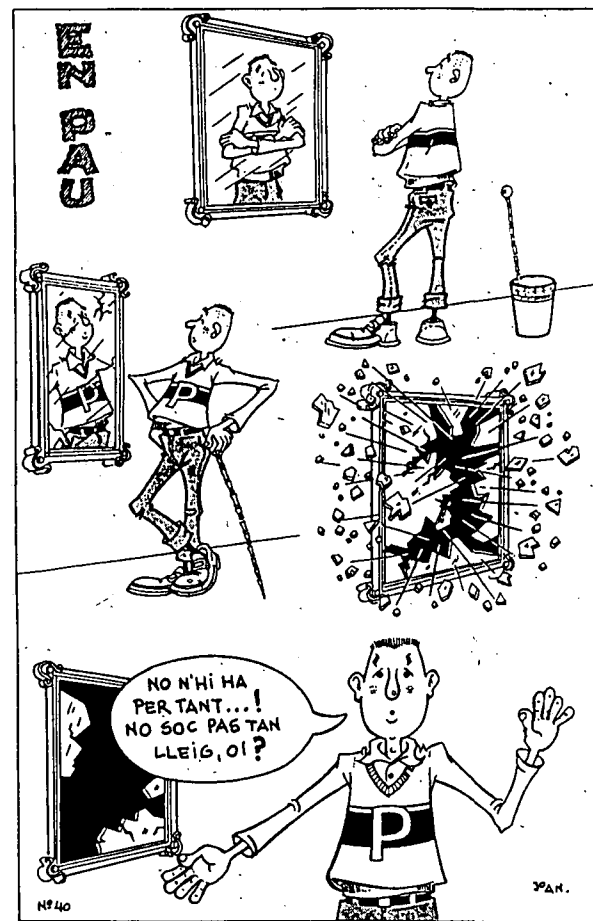
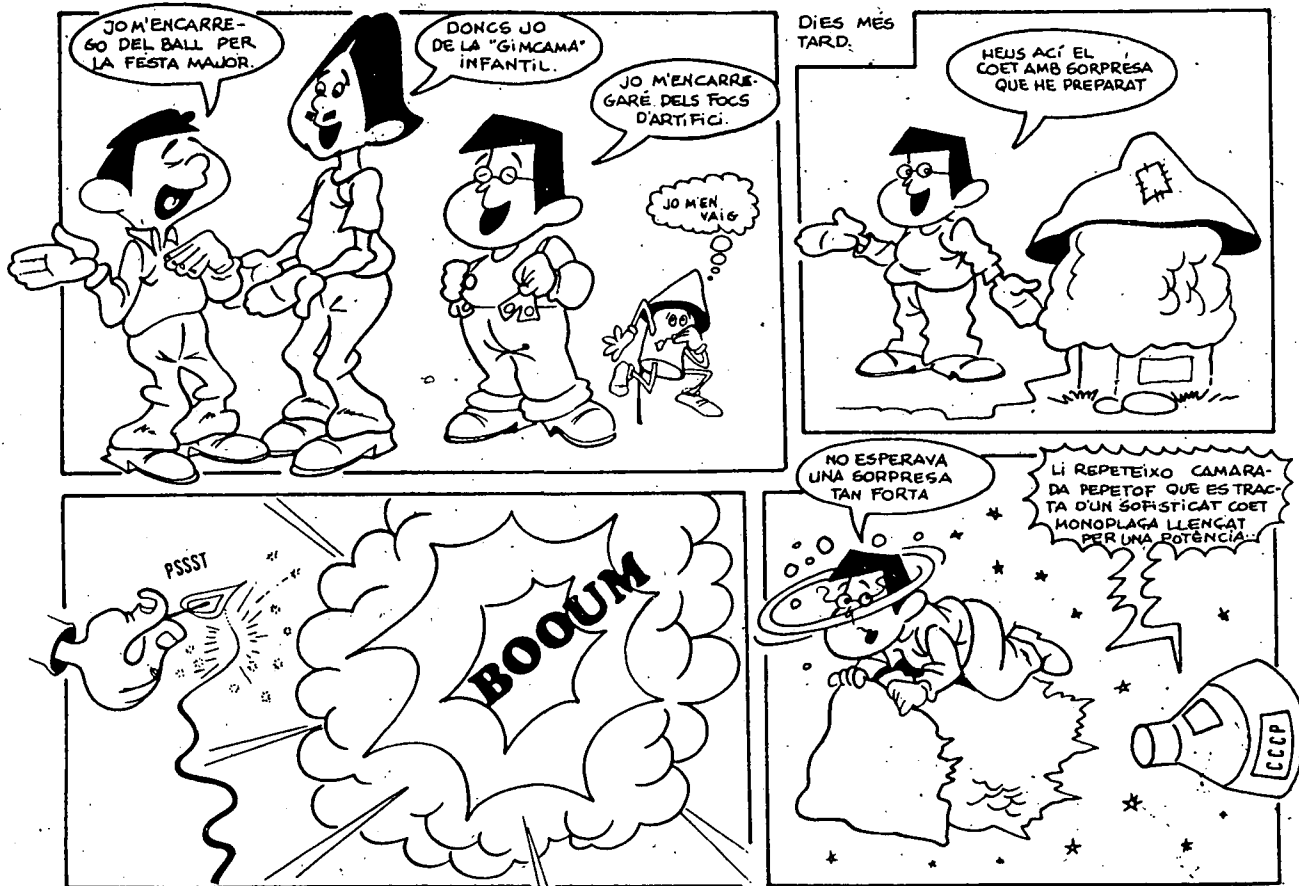

SOLUCIONS:

Solució Nº 1: 1. Viella, 2. Manlleu, 3. Olot, 4. Balaguer, 5. Igualada, 6. Pineda de Mar, 7. L'Escala, 8. Vilafranca del Penedès, 9. Montblanc, 10. Falset, 11. Reus, 12. Sant Carles de la Ràpita.

Solució Nº 2: 1. C. de Finisterre, 2. C. de Sant Vicenç, 3. C. de Gata, 4. C. de Palos, 5. C. de la Nau, 6. C. de Creus.

En Joan i en Quim

Petits anuncis

VARIS

RESIDÈNCIA 3a edat amb jardí i terrasses. Hab. ind. i col·lectives, alimentació adequada, ambient familiar, assistència mèdico-sanitària, permanents o temporal. Tel. 450 39 30.

SEGELLS COL·LECCIÓ valoro i compro, pago al comptat, passo a domicili. Te. 357 83 94.

ORGUE electrònic Johannus venic bon preu. 2 teclats de 5 octaves i pedaler, 30 tecles, 30 registres. Propi temple i estudi. T. 284 23 96.

LLOGO local Gràcia, 30 m². T. 458 64 51 - 207 10 07.

HAB. i dret a cuina a Sra. mitjana edat, catòlica i pract. a canvi pet. serveis. Tracte fam. Tel. 453 14 41.

DISA us ofereix servei assistencial a domicili, 3a. edat, 24 h. al dia, 7 dies a la setmana. Tel. 454 63 00. Urgències: 908 94 20 89.

PER JUBILACIÓ venc parada de vedella Mercat Mnpal. S. Feliu Llob. Opció canviar producte. Tel. 656 14 54 tardes.

VENC apartament en multipropietat a Tenerife. Temporada mitja. Tel. 440 36 32 vespres.

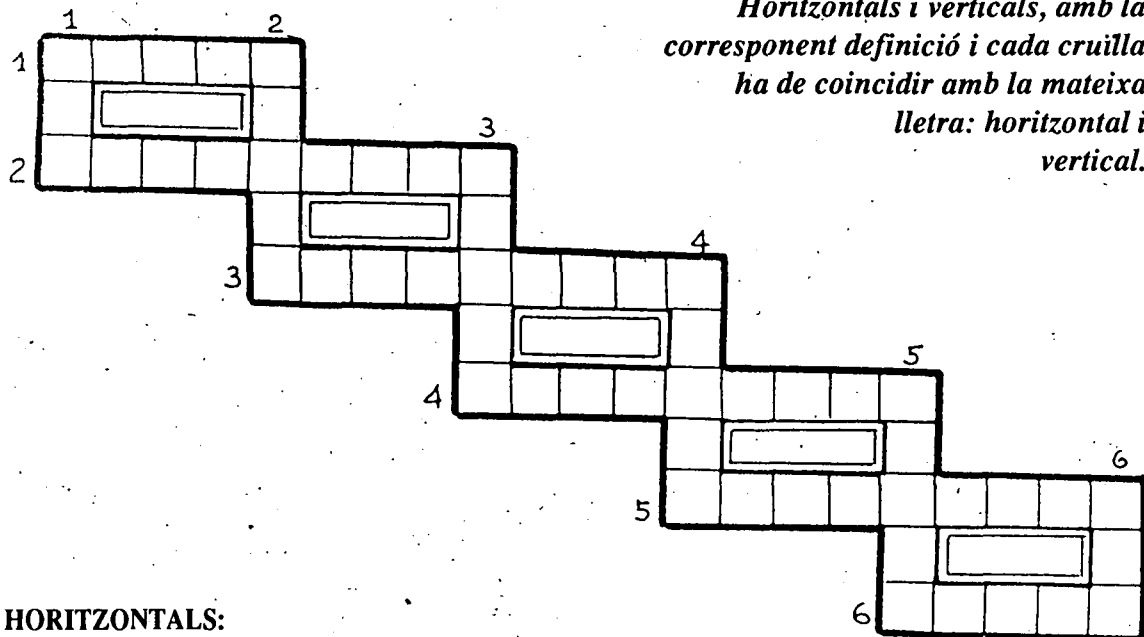
ENCREUATS

Passatemps

per Rosa Collell

L'ESCALA

Horitzontals i verticals, amb la corresponent definició i cada cruïlla ha de coincidir amb la mateixa lletra: horitzontal i vertical.

HORITZONTALS:

1. Munió de persones o coses aplegades.
2. Peu de quatre síl·labes, entre dues de llargues i dues de greus.
3. Que consta de segments units per articulacions.
4. D'una manera tèbia.
5. Curtedat, manca d'esperit.
6. Grollera, inculta.

VERTICALS:

1. A Turquia, cap militar civil.
2. Acte pel qual hom se separa de la comunió eclesial.
3. Explícit.
4. Sèrie de trons, petars col·locats al llarg d'una corda que esclaten successivament.
5. Enganyat.
6. Germana del pare o de la mare.

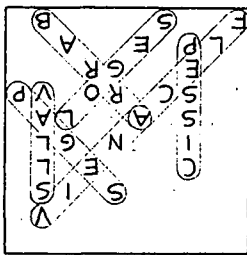
Solució:

Horitzontals: 1. Aplec. 2. Antipasti. 3. Articular. 4. Treballament. 5. Apocament. 6. Tosca.
Verticals: 1. Aga. 2. Cisma. 3. Tàcil. 4. Traca. 5. Trair. 6. Tia.

SOPA DE LLETRES per Montserrat Albert

BUSCAR EL NOM DE 6 MENES DE PA, I EL LLOC ON EL VENEN. TOTAL SÓN 7

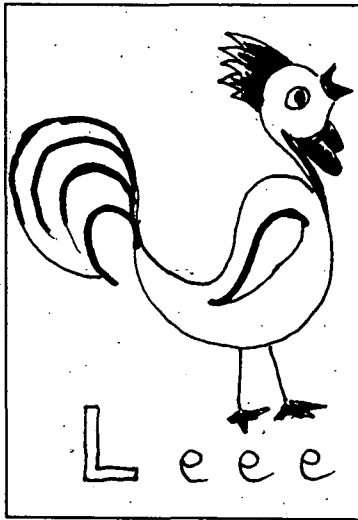
E F A I G U A U I F
S I M I L U I S V A
P L L U I S R I S R
I L C M Z S E A L I
G E I I I N Y G L N
A V S S A I O L A A
L A S C I R O M V P
O T E I S G R A I S
U L P R E R U A O A
F I A S I A L I B L

Barra. Fleca
Pagès. Viena. Valls. Segol. Pessic.

JEROGLÍFIC per Núria Albert

A LA UNIVERSITAT

Solució al 806

aparells
a parells

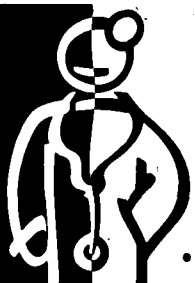
FILATÈLIA per Enric Graupera

**NARCISA DE JESÚS
MARTILLO**, beata

Segell al l'Equador amb motiu de la seva beatificació l'any 1992. Narcisa de Jesús Martillo i Morán, va néixer a Nobol, a prop del riu Daule a Guayaquil (Equador) probablement el 29 d'octubre del 1832. Cinquena dels nou germans, de pares pagesos. Des de petita s'inclinà vers l'oració, buscant la solitud en llocs de tranquil·litat. Va romandre molts anys a Guayaquil. Marxà a Lima i entrà en el «Beateri» de pies dones, com terciària dominica, de mans del capellà Manuel Santiago Medina, després bisbe, que la va dirigir fins a la seva mort, al 8 de desembre de 1869.

30 anys
de medicina
Solidària amb
el Tercer Món

medicus
mundi
catalunya

Elisa, 14 / 08023 BARCELONA
Tels.: (93) 418 47 62 / Fax: (93) 418 48 66

• Ajuts: "La Caixa". Oficina n.º 1010. N.º de compte 354-50 de Barcelona

ESCACS

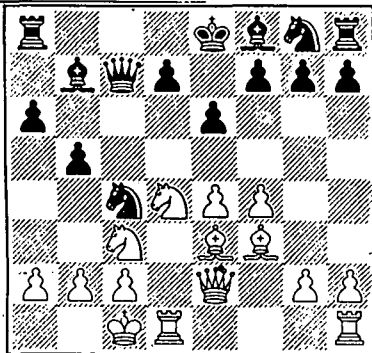
per Jaume Mora

Diagrama 576

Negres juguen i guanyen
Altra vegada endevinareu la primera: no n'hi ha prou.

Solució al diagrama 575

1 D7AR TIC, 2 DxPA A1R, 3 AxA+ TxA, 4 DxT. 1-0

CATALUNYA + CRISTIANA

L'ESGLÉSIA AL DIA

Nova etapa

*si vols estar
ben informat*

LLEGEIX-LA!

Per subscripcions: Puiggarí, 5-7, - 08014 Barcelona. Tel. 490 59 88 - Fax: 490 20 35

afinant

Llindar

El suport vaticà a Mons. Samuel Ruiz

Manuel Valls i Serra
director

Els esdeveniments produïts a Chiapas, i la nova crisi econòmica a Mèxic per causa de les darreres condicions financeres fixades per Estats Units, han tornat a col·locar en el centre de l'actualitat la figura de Mons. Samuel Ruiz, bisbe de San Cristóbal de las Casas, mediador entre el govern i la guerrilla zapatista. El nou president Zedillo, pressionat per Estats Units, ha anat canviant successivament la política de negociació per la de la repressió i, finalment per l'oferta d'una amnistia si els rebels s'asseuen a negociar. Aquesta política oscil·lant ha estat aprofitada per qüestionar la tasca mediatora del bisbe i desencadenar contra ell i contra la seva diòcesi una autèntica persecució: intent d'homícid contra el P. Miguel Angel de Alba, amenaces contra els seminaristes, alguns sacerdots i religioses, intents de destrucció dels arxius diocesans, arrest de l'assessor de la Comissió Nacional de Mediació (Conai) presidida per Mons. Ruiz, etc.

Diumenge, 19 de febrer, aquest clima de tensió arribà al seu punt màxim quan una manifestació de latifundistes i de la burgesia local, favorables a la intervenció militar decidida pel president Zedillo a inicis de febrer, s'enfrontà amb la població indígena i produí diversos desperfectes a l'edifici de la catedral. «Que se vaya», cridaven els propietaris de terres, mentre que el bisbe responia amb una homília (que evidentment no va poder pronunciar dins la catedral) de tons tranquils i pacífics: «Existeixen sentiments d'odi i de mort, però per fortuna també entre els governants hi ha qui apunta envers el diàleg i a una solució política». Davant l'agressió, la reacció de *L'Osservatore Romano* no es feu esperar. El 22 de febrer publicava un text en el qual sortia clarament en defensa de Mons. Samuel Ruiz i del qual

en vam donar notícia en el número anterior de CC.

Aquest suport, del qual a penes n'han fet cap difusió els mitjans de comunicació (si el text hagués estat de denúncia o acusació hauria sortit a primeres pàgines dels nostres diaris), esdevé especialment significatiu. En efecte, des de feia un temps les relacions de Mons. Samuel Ruiz amb la Santa Seu eren, pel que se sap, força tenses. Ara, aquestes seves dificultats han estat instrumentalitzades per alguns sectors vinculats als grans terratinents als quals ha interessat difondre la notícia d'una probable dimissió, forçada, del bisbe Samuel Ruiz. El diari mexicà *El Financiero* afirmava el 8 de febrer que, segons fonts pròximes al cardenal Juan Sandqval Iñiguez, arquebisbe de Guadalajara, el Vaticà hauria demanat, unes setmanes abans i per dues vegades consecutives, la dimissió de Mons. Samuel Ruiz. Aquest diari deixava entendre també que el Vaticà hauria intentat prendre aquesta mesura perquè Mons. Ruiz estava implicat en els preparatius de la insurrecció dels zapatistes a l'Estat de Chiapas. Des d'altres diaris de dreta de Mèxic —i tristement, també des de *ABC* de Madrid— se li va reprotxar igualment d'haver preparat la insurrecció indígena per mitjà d'una activitat «subversiva, marxista i orientada».

Que Mons. Samuel Ruiz hagi mantingut unes relacions difícils o tenses amb la Santa Seu és una cosa i que se l'acusi, injustament, d'induir a la rebel·lió n'és una altra. ¿No és lògic que un bisbe com don Samuel Ruiz, que és bisbe a Chiapas des de fa 35 anys i que com tot bon pastor diocesà coneix bé la seva gent, hagi tingut no solament indicis del que s'estava preparant, sinó també algunes informacions? ¿Però és que un bisbe ha de denunciar el seu propi poble? ¿Un bisbe, tanmateix, que ha treballat tant per refer socialment de l'estat de prostració en què es troba el seu poble? La instrumentalització política d'aquelles dificultats d'entesa és massa evident.

Perquè és veritat que no totes les actuacions de Mons. Ruiz han estat compreses, i fins n'hi ha que alguns les consideren força discutibles com el *tour* de (¿auto?) promoció de la seva candidatura pel Nobel de la Pau que l'ha portat a viatjar arreu. No tots els bisbes mexicans comparteixen les seves preses de posició i el nunci Giròlamo Prigione, l'octubre de 1993, li presentà un llistat de sis punts no prou clars sobre la seva actuació pastoral, però l'amistat d'aquell amb un ministre de l'Interior corrupte feu sospitar sobre la poca transparència d'aquesta acusació. També se sap, però, que el cardenal Roger Etchegaray, president del Con-

sell *Iustitia et Pax*, a qui no es pot titllar precisament d'integrista ni de dretà, mantingué un diàleg no gens fàcil amb ell i els costà molt d'arribar a un acord.

Davant del conflicte actual de Chiapas, la posició del Vaticà, amb tot, ha estat políticament molt clara: «Els latifundistes i potents econòmics de la regió busquen per tots els mitjans sabotjar el diàleg i provocar el xoc armat i el vessament de sang». Això fa que el paper de mediació del bisbe Samuel Ruiz aparegui ara com més necessari que mai i com una actuació a la qual se li ha de donar el màxim suport. En una intervenció publicada el mateix 22 de febrer, al diari italià *L'Unità* (per aquest sol fet, alguns l'acusaran de comunista), Mons. Samuel Ruiz donava la mateixa versió dels esdeveniments. «Aquests polítics, aquestes organitzacions no cerquen ni diàleg ni solucions, només busquen obstaculitzar tota possibilitat de canvi». I assegurava que ell restaria allí «no solament perquè la Conferència Episcopal Mexicana, encara avui, ha reafirmat la seva solidaritat i el seu suport a la nostra diòcesi, sinó sobretot perquè jo continuaré el meu treball i la meua missió pels meus germans indígenes mentre en tinguin les forces. Si hom em retira aquesta missió, jo oïré, però si és a causa d'informacions falses, el meu deure serà donar a conèixer la veritat. Jo he promès obediència al Pontífex Romà en el Crist, no al Cèsar».

Per la seva banda, *L'Avvenire*, pocs dies després, desmentia els rumors segons els quals el Vaticà hauria exigit recentment de Mons. Ruiz la dimissió. Aquest diari, tot reconeixent que fa més d'un any, li havia estat formulada una petició de clarificació concernent a algunes opcions pastorals, afirmava que parlar ara novament de dimissió és inoportú, perquè «aquesta podria tenir una significació política, de la qual els terratinents en podrien treure fàcilment profit».

Ara mateix

J. Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Identitat i renovació (i 2)

«Passarà com en tantes coses, des del cas Galileu als mètodes de violència que ara deplora el Papa...», em deia una cristiana inquieta, preocupada per l'evangelització, referint-se a alguns canvis eclesials que ella, com altres, desitja de cor i que no es veuen venir en l'horitzó immediat. «D'aquí a cent anys, afegia, s'hauran fet els canvis i la jerarquia d'aleshores s'excusarà de no haver-los fet abans...».

És un raonament amb punta, que fa forat... ¿Però, és acceptable?

Els qui argumenten en aquesta direcció haurien d'acotar, en primer lloc, el terreny de què parlen. No tots els temes són iguals. En qüestions de govern pràctic i d'organització de l'Església, la possibilitat de millora és òbvia i desitjable. Com ho és el progrés en l'esperit de servei als homes, en l'exigència de pobresa evangèlica, en l'apropament als marginats, en l'assoliment d'una litúrgia viva... En qüestions doctrinals de fons i en punts disciplinars connexes amb elles la cosa canvia. Hi ha temes menors i temes majors. No hi entro ara. Remarco només que cal precisar de què parlem. Al llarg de la conversa aquella cristiana inquieta passava, sense solució de continuïtat, de l'acolliment pastoral als esposos separats a la justificació de les parelles de fet, incloses les formades per homosexuals. És difícil entendre's sobre reforma eclesial, amb un ventall tan ample i indiscriminat.

Però el més preocupant és la subordinació que s'insinua de l'eficàcia evangelitzadora a uns canvis eclesials determinats. Ve d'aquí una actitud de judici permanent de l'Església perillosa per a qui la manté. Perillosa perquè no afavoreix la conversió. «I quan ell —l'Esperit— vindrà, posarà el món en evidència pel que fa al pecat...». (Jo. 16, 8). És el judici

...el més preocupant és la subordinació que s'insinua de l'eficàcia evangelitzadora a uns canvis eclesials determinats. Ve d'aquí una actitud de judici permanent de l'Església perillosa per a qui la manté. Perillosa perquè no afavoreix la conversió.

del món i, per tant, la denúncia del mal que hi ha en ell —en nosaltres— el que ens posa en el camí de la salvació. L'excessiva preocupació per fer l'Església a imatge nostra —filla de nosaltres— ens podria enterbolir la realitat: és la nostra mare.

La meua amiga inquieta pateix de pensar que el manteniment de la identitat eclesial ens separa de la societat que hem d'evangelitzar. No és fàcil, certament, per al cristià, assumir la dialèctica adaptació-separació. Parlant-ne, anys enrera, escrivia el pare Henri de Lubac: «Tenim raó de no voler estar separats dels homes que hem de portar cap a Crist... Tenim raó de no deixar-nos tancar, ni per nosaltres mateixos ni pels altres, en cap mena de ghetto. Però tampoc no podem desconèixer la posició realment central que la nostra fe ens assegura en la mesura que és forta, ni l'essencial condició de separats que és la de tot cristià respecte del món. Si veritablement som uns *convertits a Déu* i hem *abandonat els ídols*... si, en aquesta santa separació i en la pràctica joiosa de tot el que comporta, apareixem com a veritablement vivents, d'altres se sentiran atrets per aquest fogar de vida i no voldran estar separats de nosaltres. A través de les nostres vides continuarà el miracle de l'atracció del Crist.»

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Simplement sí i no

En el sermó de la muntanya —carta magna del Regne dels cels— hi ha aquesta senzilla i penetrant expressió de Jesús: «Que el vostre llenguatge sigui: sí, quan és sí; no, quan és no; el que es diu de més ve del Maligne» (Mt 5,37). La frase queda gravada i la solc recordar als qui s'habituen a caure en el rebuscament de la mentida.

Mentir —i desmentir mentint— acostuma a ser força freqüent en la vida familiar i social. La mentida, tan allunyadora de la senzillesa que el Mestre ens ha recomanat, fa els seus estralls i produeix clivelles d'injustícies. En efecte, va contra la pròpia dignitat i, ensems, crea trabes a la vida comuna.

El nostre text bíblic —referit al jurament en fals— troba el seu eco a Jm 5,12: «Sobretot, germans meus, no jureu; ni pel cel, ni per la terra, ni per cap altre jurament. Que el vostre sí sigui sí, i el vostre no sigui no, a fi que no caiguen sota el judici». Semblantment hom llegeix, a 2C 1, 17-20, que sant Pau no és un home fluctuant entre el sí i el no, i que Jesucrist és el sí de Déu, l'Amén de Déu.

El verset bíblic del sermó de la muntanya demana que el sí o el no tinguin, per al seguidor de Jesús, el mateix valor que el jurament dels israelites fidels. «Acceptar el Missatge de Crist —afirma Mons. Gomà— compromet a submergir la pròpia existència en la metafísica de la Veritat». L'eminent escriptorista, citant el quart evangeli, recorda que la mentida té molt a veure amb el pare de la mentida, el Maligne.

Impromptu

Oriol Camps

Se'ns demana conversió...

Estem en temps quaresmal i se'ns demana conversió... Conversió que comporta perdó, tolerància, acceptació dels altres, oblit de les ofenses, amor fins i tot per l'enemic...

Tot plegat és molt bonic, i necessari. Però em pregunto què hem de fer davant la contumàcia ofensiva d'alguns que es proclamen cristians, i que no cessen en la pràctica de l'insult vessant-lo damunt tot allò que és diferent del que ells volen.

Aquestes posicions entristeixen. Perquè en lloc d'unir fan més fonda la separació, la violència mental. I hom es trenca el cap pensant de quina manera es podria arribar a un punt de coincidència que fos punt de partida per arribar a l'avinença necessària.

Això que s'esdevé en el camp polític, traspua, a vegades, en l'àmbit religiós i aleshores encara es fa més punyent, més entristidrr, més depressiu, i més alienador, per inefable.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Noies embarassades

La premsa, la ràdio i la televisió s'han fet ressò d'un cas isòlit. A Itàlia, una dona ha avortat per tal de no perdre un lloc de treball per aquest estiu vinent. És la genovesa de 38 anys, Silvana, amb dos fills —d'onze i nou anys— que durant l'estiu treballa de cambrera a bord dels vaixells que fan la ruta Gènova-Cerdenya.

Aquest febrer passat, Silvana anava a fer un curset de perfeccionament, organitzat per Tirrenia, la companyia marítima que fa aquesta ruta. Així, el pròxim juny, quan tornés a embarcar-se, podria tenir una qualificació millor i ascendir a un lloc més remunerat. Però abans del curset, va descobrir que estava embarassada, i a Itàlia hi ha un reglament laboral que prohibeix treballar a bord d'un vaixell les dones que esperen un fill. Mala legislació, perquè discrimina la dona.

Per no perdre el lloc de treball d'aquest estiu, Silvana abans de matricular-se al curset, ha preferit

perdre el fill i ha avortat, ben al contrari d'una altra noia, també italiana, que, trobant-se embarassada, no va voler que l'intervinguessin quirúrgicament d'un càncer a la matriu per no perdre el fill. Va morir ella, però es va salvar el nadó. En Silvina, s'ha pedut el fill, però s'ha salvat el lloc de treball. Esborrona aquesta prioritat.

No coneixem el projecte de llei que contempla l'ampliació de la despenalització de l'avortament que el govern socialista espanyol té preparat per discutir-se al Parlament, i si legitima interrompre l'ambaràs per no perdre un lloc de treball.

A Itàlia, la legalització de l'avortament ha banalitzat tant la vida humana que, com diu un metge, l'única condició perquè una dona pugui avortar, és que estigui embarassada... Vés per on! Amb la mateixa lògica —ridícula paradoxa— també es podria dir que l'única condició perquè una dona pugui salvar el fill que du a les entranyes, és que hi sigui.

«Màrtirs per la justícia»

Massimo Carrara

(De l'Osservatore Romano)

Durant la seva visita a Sicília, pel maig del 1993, Joan Pau II utilitzà, parlant de les víctimes de la màfia i adreçant-se especialment als pares del jutge Rosario Livatino, l'expressió «màrtirs de la justícia». Per aprofundir el sentit d'aquesta definició i reevocant alhora exemples concrets de resistència a la màfia pagada amb la vida, va desenvolupar-se el febrer de l'any passat un seminari d'estudi, les Actes del qual han estat recollides en un volum per Salvatore Barone, editat recentment per Salvatore Sciascia.

El llibre, que forma part de la col·lecció del Centre d'Estudis A. Cammarata, dirigida per Cataldo Naro, s'inspira per al títol en les paraules del Papa: «Màrtirs per la Justícia». En particular, s'ha volgut aprofundir la reflexió sobre el concepte de *martiri*.

Les referències de Salvatore Barone, autor també d'una de les intervencions, a l'encíclica *Veritatis splendor* és constant, especialment allí on el Papa parla de la fe que, mitjançant la vida moral «esdevé "confessió" no solament davant Déu sinó també davant dels homes, i que es fa "testimoni" fins el do total d'un mateix».

En un temps com l'actual en el qual els valors morals semblen ocultar-se, es poden trobar dificultats en posar-se plenament en sintonia amb la perspectiva i la profunditat de l'ètica cristiana. Així, sosté Barone, «sembla que ja no hi ha espai per al màrtir cristià que mor per afirmar que el bé moral és absolut. Com a màxim —continua Barone— existeix només l'heroi. O s'afirma que tots són

onar sobre el martiri «tenim necessitat —sosté encara Barone— de recuperar una perspectiva ètica fundada sobre una ontologia de l'ésser humà oberta al Transcendent i, en particular, tenim necessitat d'una antropologia que ens permeti veure més profundament en el misteri de l'acte humà». Per tant, proposa l'autor, es podria aprofundir el sentit cristià del martiri en aquesta direcció: «El martiri cristià com a *acte humà* caracteritzat pel lliure i conscient lliurament a la veritat ontològica i moral de l'home fins a la immolació de la pròpia vida». Però amb una precisió necessària: «Pel cristià el lliurament a la veritat de l'home fins a la immolació és un clar testimoni de la veritat de Déu revelada en Crist».

Afrontada la qüestió en aquests termes, «el martiri per la justícia, malgrat continuar col·locant-se en un context d'acció social i fins i tot política, mostra —conclou Barone— tota la seva indiscutible gravidesa moral».

Emergeix, en conseqüència, també per part d'altres intervencions en el seminari d'estudi, la possibilitat d'explorar la categoria del martiri, ampliant-la al cas dels cristians que pateixen la mort no «en l'odi de la fe» sinó per causa de la justícia. Si, i com, es pot estendre a ells, és qüestió delicada, com subratlla oportunament Cataldo Naro. Es tracta de desenvolupar la reflexió sobre el martiri.

Però les paraules pronominals pel Papa a Sicília, han subratllat sobretot el deure dels cristians de Sicília de resistir a la màfia. Des de no poques instàncies —s'ha posat de manifest al seminari d'estudi— s'ha acusat l'Església catòlica d'haver callat, o de no haver fet prou, enfront dels danys socials i morals de la màfia. De totes maneres —com també ha dit Mons. Garsia en l'obertura dels treballs del seminari— per a l'Església «el problema no és només parlar, sinó també dir paraules seves. Per a l'Església, en efecte, no es tracta simplement de fer-se ressò o portaveu de llocs i concepcions comunes sobre la màfia, sinó sobretot d'elaborar un discurs "*propi*" que se serveixi de paraules i motivacions extretes de l'Evangeli i de la tradició catòlica i que, a més, pugui ajudar en la catequesi a formar sòlides consciències cristianes».

Parlar de martiri respecte a aquells que han donat la

vida per testimoniar la seva fidelitat a Crist en el camp civil de la resistència a la màfia «no és un mitjà —afirma Naro— per fer més acceptable el cristianisme a la sensibilitat moderna, sinó que correspon a un desenvolupament coherent de l'existència cristiana i pot estar motivat teològicament, en fidelitat a la tradició catòlica». I, en conseqüència, precisa encara Naro, «no pot no formar part avui de l'evangelització a Sicília, la referència a models concrets de santedat, o sigui, d'existències cristianament «assolides», com indubtablement ho han estat les existències dels qui han afrontat la mort per màfia sobre la base d'un explícit seguiment de Crist».

Dir màrtirs a tots els qui en el nostre temps donen testimoni de la seva fidelitat a Crist fins a l'efusió de sang per causa de la justícia, de l'amor al proïsme o de la defensa dels valors decisius, «significa —sosté Naro— mostrar "*moderns*" models de santedat». I la proposta de tals models «correspon a la tasca pastoral de formació cristiana dels fidels en la catequesi. Els models, en efecte, tenen un indubtable valor formatiu, una "*potència*" formativa».

Al treball del seminari s'hi ha aportat un commovedor testimoni de l'exemplaritat cristiana de Livatino —el jutge noi, assassinat per la màfia—, per part d'Ida Abate, la seva professora d'institut. Models existencials com els de don Pino Puglisi i Livatino* poden constituir en l'Església siciliana d'avui —ha conclòs Naro— referències vàlides per a la seva tasca de formació cristiana».

L'Església, com ha sostingut un altre participant, Giuseppe Savagnone, «no pot limitar-se a unir-se al cor que justament, en nom dels valors civils comuns, estigmatitza el fenomen mafiós». Ella «pot ha i de fer més: anunciar i donar testimoni d'aquella plenitud de vida que és donada als seus membres per Crist ressuscitat i que pot fins i tot portar a afrontar la mort».

* El jutge Rosario Livatino, assassinat als 38 anys per la màfia: un cristià seriós que no volia escorta. Pino Puglisi, sacerdot assassinat perquè allunyava els joves de la xarxa mafiosa.

«Pel cristià, el lliurament a la veritat de l'home fins a la immolació és un clar testimoni de la veritat de Déu revelada en Crist»

màrtirs, sense distinció». Però és necessari rebutjar «tant la cega absorció del màrtir cristià en la figura de l'heroi, com la mera dilatació del concepte clàssic de martiri, per la qual tots arribarien a ser mereixedors de ser màrtirs, fins i tot els no creients».

En ambdós casos —adverteix l'autor— es corre el risc de «perdre l'especificitat del martiri cristià». En reflexi-

Pinzellades

Justo López Melús

Mal negoci, l'enuig

Val la pena entretenir-se alguna vegada veient la televisió sense veu. Té d'avantatge que mentrestant es pot escoltar una bona música, alhora que es deixen d'oïr moltes estupideses. I és curiós, els personatges, i més si són matrimonis, fan la impressió d'estar gairebé sempre cridant-se l'un a l'altre, tirant-se els plats: cares agrejades, ulls colèrics, mirades assassines, gestos agressius, cops de puny a la taula... i menys mal que no se senten els blasmes.

Com deia un autor, hi ha dues coses per les quals un home mai no s'ha d'enujar: les que pot remeiar i les que no pot remeiar. Les que pot posar-hi remei, perquè és millor remeiar-les que enutjar-se: I les que no pot posar-hi remei, perquè no val la pena enutjar-se si són inevitables.

Acudit

Exclusiva amb Mn. Antoni M. Oriol, prevere, tercer relator del Concili Tarraconense

Cal buscar i ajudar els neces no s'ha d'esperar que vingui

«La sol·licitud pels més pobres i marginats», és el tema de la tercera ponència del Concili Tarraconense, que ha estat confiada, com a redactor, a Mn. Antoni M. Oriol, prevere de la diòcesi de Vic i professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, i com a membres, la Sra. Pilar Malla, directora de Càritas diocesana de Barcelona i al Sr. Xavier Rius, director de Càritas diocesana de Tarragona.

El tema esdevé signe de discerniment i de credibilitat de l'actuació de l'Església envers el món.

Francesc Gamissans

L'entrevista amb Mn. Antoni M. Oriol era feta poques hores abans d'obrir-se la primera sessió de tots les membres del Concili, pròpiament dit, que tingué lloc al Casal Borja de Sant Cugat, el divendres, 3 del passat mes de febrer.

L'Església existeix per evangelitzar

Abans d'entrar propiament al tema de la ponència pregunto al seu relator, Mn. Antoni M. Oriol, quins aspectes del Concili li semblen més rellevants.

—Com ha remarcat el cardenal Carles, es tracta d'evangelitzar avui i aquí. L'Església existeix per evangelitzar. L'objectiu del Concili és la proclamació continuada i creixent de la Bona Nova que Déu ens salva per Jesucrist amb la força del seu Esperit. Per la Paraula ens justifica mitjançant la fe. Pels sacraments ens incorpora a la seva vida. Esdevenim la seva Església, el seu Poble, la Nova Humanitat. Ens estimem fraternalment. Avancem cap a la visió i fruïció de Déu. Creats a la seva imatge, actualitzem allò que tenim de genuïnament humà, la nostra dimensió divina. Som éssers temporals prenyats d'eternitat. Recordar i instar aquesta perenne, joiosa notícia i renovar-ne els camins de vivència, és la tasca primordial del Concili.

—En aquesta dimensió evangèlica, ¿s'inclou també la consolidació dels valors humans?

—Certament. L'Església, evangelitzant, humanitza. En Jesucrist, crucificat i ressuscitat, l'home perfecte, l'home de la plenitud consumada, som cridats a viure la veritat contra la mentida i la falsificació, la justícia contra tota corrupció, l'amor contra tot odi i enveja, la llibertat contra tot consumisme i la igualtat contra tota explotació i marginació. La vocació cristiana comporta ajut amb vista a aquesta vivència i té annex el perdó, si s'esdevé la caiguda. Des del fet de la salvació cristiana, la coherència ètica és del tot exigible. La filiació-germanor divines reclamen l'honradesa humana.

Un manament específic de Crist

Dit això, demano a Mn. Antoni M. Oriol, relator, que faci unes consideracions entorn de la seva ponència, per comentar després les propostes que han presentat els grups de reflexió prèvia de totes les diòcesis de Catalunya.

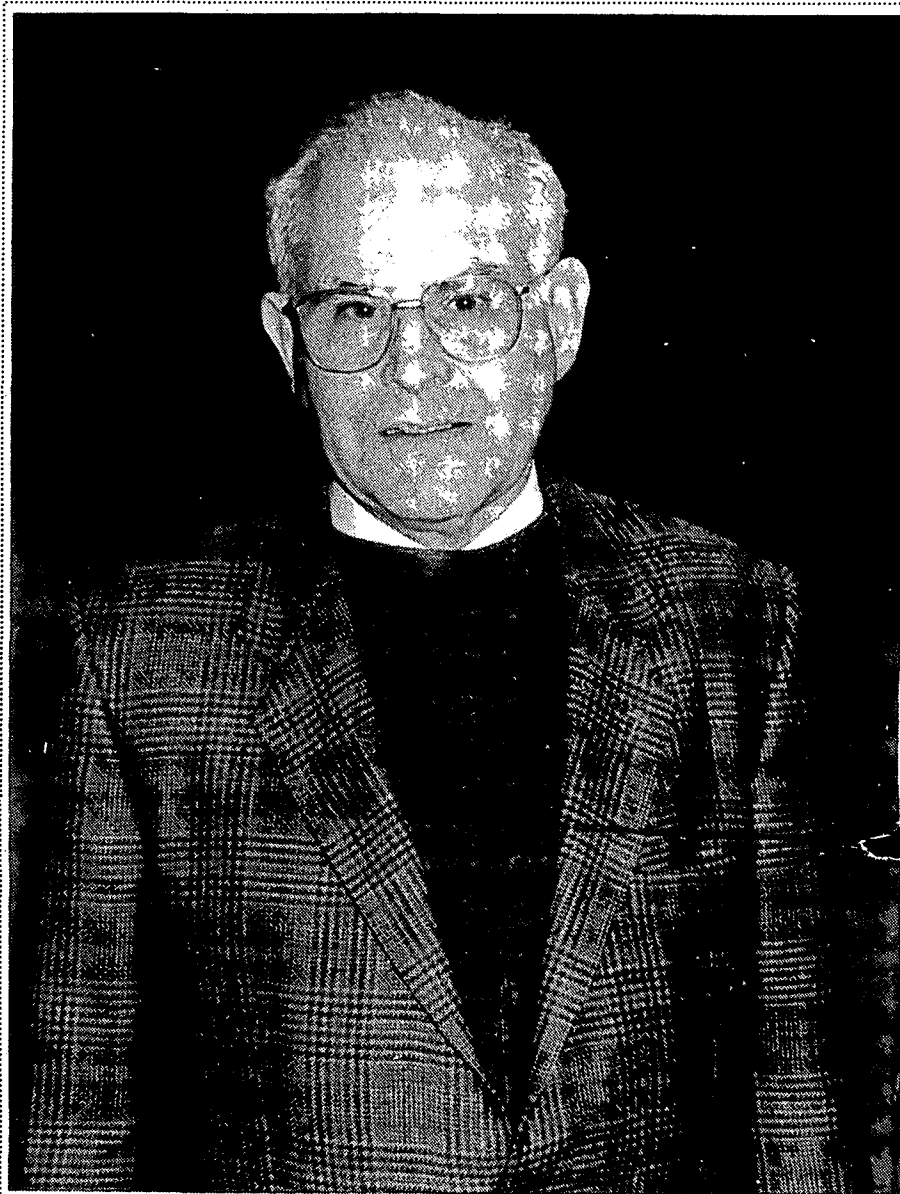
—Mossèn Antoni, aquesta és la primera pregunta: la sol·licitud de l'Església pels més pobres ¿prové bàsicament d'un manament específic de l'Evangeli o és suplència d'una competència dels governs, als quals pertany aquesta funció?

—Bàsicament prové de l'Evangeli. Les obres en què s'encarna aquesta sol·licitud expressen l'amor de Déu als homes i dels homes entre si i acrediten la condició d'Enviat del nostre Salvador. En identificar-se amb els germans indigents, Jesús atorga un sentit definitiu al manament de l'amor. A més, l'establí com a senyal distintiu nostre, dels seus deixebles. Per la seva banda, l'Església ha conscienciat de diverses maneres l'amor als pobres i marginats. Històricament i litúrgica, en vincular-lo a la celebració eucarística. Comparativament, en reivindicar-lo com a dret i deure inalienables. Estimativament, en embolcallar les obres de misericòrdia amb honor singular. Contemporàniament, en remarcar la urgència d'aquesta activitat: "ja ara, sense esperar, a tothom que ho necessiti". Cal cercar, trobar, i ajudar els necessitats; no ens podem limitar a esperar que vinguin. Tota això ens ho ensenyà el Concili Vaticà II de manera inoblidable.

—¿I la responsabilitat dels governs?

—El que he dit no treu les obligacions dels governs ni dels grups humans, ans al contrari. Cal que tots —Església, Estat, societat— convergim en un objectiu que, per la seva permanència, extensió i intensitat, no solament no planteja problemes de competència, sinó que estimula vers horitzons de desitjada emulació.

—Si la sol·licitud de l'Església pels pobres és un punt de referència pel que fa a la seva credibilitat, ¿com articular aquesta credibilitat amb la presència de l'Església en els camps de la investigació científica i de

Mn. Antoni M. Oriol: «En situacions límit, la prioritat per les necessitats de la supervivència és òbvia»

l'art, pels quals cal esmerçar molt diner? ¿Com prioritzar aquestes presències?

—Li responc harmonitzant els dos verbs que vostè amb encert empra. Senzillament: cal articular prioritzant. En situacions greument excepcionals, la prioritat per les necessitats de la supervivència és òbvia. Pensi en allò que s'esdevé al si dels Estats moderns quan sobrevenen calamitats catastròfiques. A nivell planetari, la situació d'infrahumanitat (Tercer i Quart Món) és tan aguda que fa indefugible un altíssim grau de constant discerniment de prioritats. Ara bé, la investigació científica és font de progrés i, per tant, possibilita que els recursos d'ajut no solament existeixin, sinó que creixin, com augmenten, d'una altra banda, les necessitats. Prioritzar intel·ligentment comporta, doncs, esmerçar capitals no solament en el malalt, sinó també en el metge. Pel que fa a l'art, la humanitat integral viu ensems de bellesa i no solament de pa. Eixuta d'estètica, la humanitat esdevé incapaç d'ètica. Car l'ètica, entre altres dades, és, també, formosa. Si som àgils a variar adientment, —ací i ara— els barems de la priorització, podrem

atendre òptimament el "forat negre" de la misèria: "negre" per deficiència de llum —la indigència— i "negre" per excés de llum —la misericòrdia—.

Institució i carisma en l'acció social de l'Església

—Permeti'm exposar-li un altre aspecte en la sol·licitud pels pobres. Alguns assenyalen com dos corrents en l'Església actual: el jeràrquic, que ha donat al món encíclics i altres documents sobre la doctrina social, i el de les persones concretes —sacerdots, religiosos i laics— que han fet l'opció preferencial de viure i lluitar en barris marginats. Tindriem l'Església-institució i l'Església-carisma. ¿Com articular en una sola Església de Crist els dos vessants, si és que existeixen?

—Aquí també cal harmonitzar. ¿Per què contraposar els carismes, ministerials o no, quan l'Esperit els atorga per a comuna utilitat des d'una provident coordinació? La formació doctrinal és una flor que també arrela en els barris marginats i els engalana

itats i

Intervenció de Pilar Malla i Xavier Rius

amb tanta o més força que l'eficàcia immediata. No s'hi val a plantejar en termes de lema (o-o) allò que reclama una resposta síntesi (i-i). A més a més, no hem d'oblidar mai que l'Església-institució i l'Església-carisma, separades i contraposades, existeixen. L'Església és, alhora, carismàtica i institucional. Per viure i lluitar cristianament sense defallença en els barris arginats cal molta formació

—Una darrera pregunta. Si abans existia un precepte que obligava a subvenir les necessitats de l'Església, ¿creuria oportuna, com a fruit del Concili, una proposta aprovada que obligués els cristians a subvenir, segons el seu potencial econòmic, a les necessitats dels més pobres?

—Aquest precepte continua existent. El catecisme de l'Església Catòlica presenta (nn. 2041) i enumera els preceptes eclesials bàsics (nn. 2042-2043). El cinquè —ajudar l'Església en les seves necessitats— és regulat segons el canó 222 del Codi de Dret Canònic. Fa així: "els fidels tenen l'obligació de contribuir a les necessitats de l'Església, que aquesta disposi dels mitjans necessaris per al culte diví, les obres apostòliques i de caritat i la convenient sustentació dels ministres". Noti la segona finalitat: a fi que aquesta (l'Església) disposi dels mitjans necessaris per a les obres de caritat, i per més, de passada, recomanar vivament l'ajut Caritas, que tant de bé fa i que tant prestigia a la nostra Església. Pel que fa a la pregunta sobre la posició del Concili, no n'hi ha una única resposta, de postobres que concreten,

Posteriorment s'afegeixen a la conversa amb Mn. Oriol, la Sra. Pilar Malla i el Sr. Xavier Rius.

—¿Què demanen vostès al Concili? ¿Què n'esperen?

—Que sigui un revulsiu a fi que la nostra Església, sacsejada per la gràcia del Senyor, no adapti els seus criteris al món, sinó que es refermi en les seves conviccions evangèliques. Que esperoni els cristians a fi que tota la seva activitat s'adrexi eficaçment vers la construcció del Regne de Déu. Que els bisbes tinguin força per assumir i aplicar les demandes del Poble de Déu.

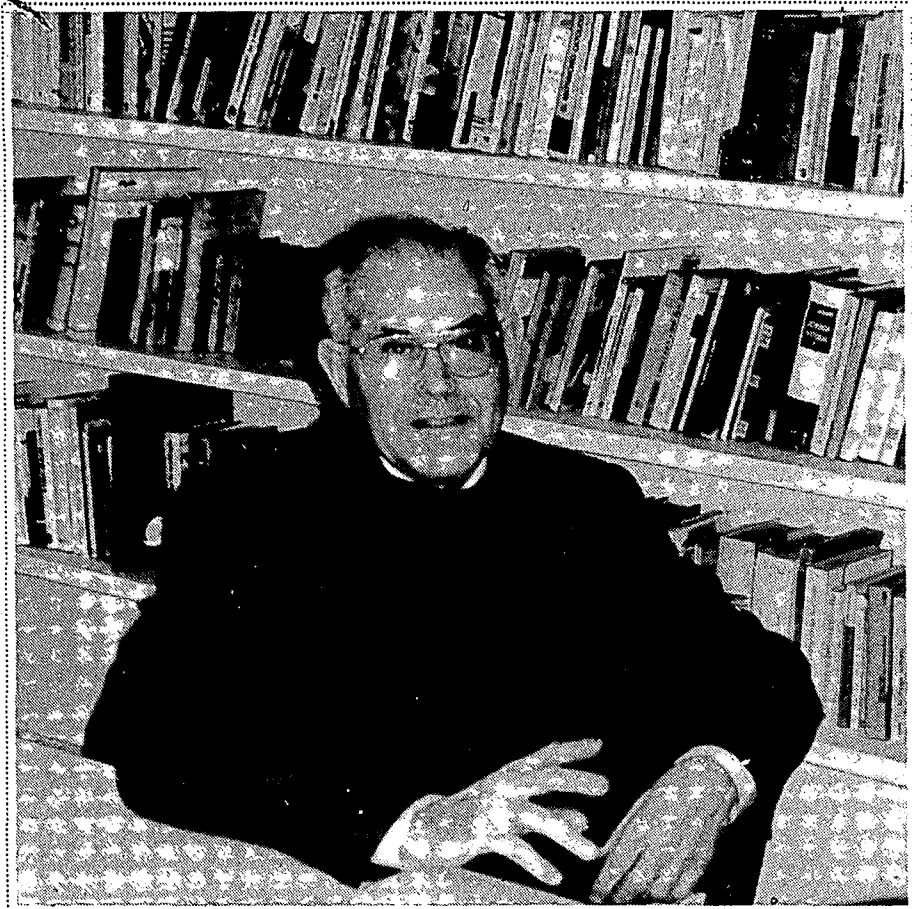
—¿Quines àrees de pobresa i de marginació remarquen vostès en el nostre país?

—El món de la pobresa i de la marginació és molt complex. Els problemes concrets són innombrables. Provenen de causes socio-econòmiques (la injustícia social) i psicològiques, entre d'altres, i s'enllacen i potencien mútuament. Cal tenir molt present aquesta dimensió estructural. La resposta es fa, des de l'Església, sia interdiocesanalment, sia a nivell diocesà, a tenor de les possibilitats i de l'entitat dels problemes.

Tots dos membres de la ponència, Sra. Malla i Sr. Rius, remarquen altres àrees de pobresa i marginació.

—Les que afecten el món rural, el món marítim, les presons i les de la drogaaddicció. Pel que fa al món rural, cal combinar les respostes adreçades als àmbits espiritual i material; els equips de laics que progressivament se'n fan responsables, han de preocupar-se bé per ambdues vessants. Respecte al món marítim, les diòcesis amb costa tenen problemes diferents, segons els tipus d'activitat: mercantil, de pesca, migratori, etc.; cal tractar-los segons llurs concretes peculiaritats. Quant a les presons, el problema de la prioritització afecta també l'aspecte espiritual; per exemple, cal revisar el criteri de "primer, la parròquia ben assegurada, i, si queda quelcom, la presó". S'ha de reforçar també el Centre Català de Solidaritat a favor dels drogaaddictes, projecte comú de totes les diòcesis catalanes.

Tots dos membres de la ponència estan d'acord que dins l'Església no es retinguin excedents inútils, per exemple, locals, amb vista a l'habitatge, i que, finalment, cal insistir en l'autoconversió personal.

amb el llenguatge i l'energia que són propis de la Doctrina Social de l'Església, el deure de comunió-comunicació que afecta a tot creient batejat.

Les propostes més votades

Amb Mn. Oriol tractem breument de les propostes que s'han elaborat sobre el tema pels grups diocesans durant el temps de reflexió.

—¿Podria esmentar la que ha tingut més puntuació?

—La més valorada, amb un 2,3 sobre 3, és "Que el treball a favor dels pobres i marginats sigui una responsabilitat de tota la comunitat cristiana i no sols d'uns quants dels seus membres. Cal que en totes les accions pastorals—celebracions, catequesi, trobades, etc.— s'hi faci present la urgència de la caritat i de l'amor als altres. No és de bon cristià actuar com si els pobres no existissin."

—¿S'hi parla, de les situacions actuals de pobresa i marginació?

—Sí, la segona proposta amb 2,2 sobre 3,

demana "Que els cristians estiguem atents als nous problemes que genera la nostra societat: drogues, sida, persones sense sostre, mendicants, gent gran sola i abandonada, immigrants, transeünts, dones maltractades, etc. Són nous camps de treball que reclamen molta més atenció per part de les nostres diòcesis." S'hi poden afegir les situacions de deficiència que afecten els malalts, els presos, el Tercer Món, les zones rurals, la gent del mar, etc. És també important recordar que la desena proposta, referent a la crisi econòmica i l'atur, convida els cristians i la societat en general a compartir allò que hom té amb els qui ho necessiten.

Com es pot veure, les propostes són realistes i operatives, com ha demanat amb insistència l'arquebisbe de Tarragona, monsenyor Torrella, metropolità i primat, que fou el qui va convocar el Concili.

En les sessions d'estudi i debat al casal Borja de Sant Cugat, es perfilà tot aquest ventall d'opinions que ha sorgit de la base. Hi estan compromesos amb vot consultiu tots els membres del Concili i amb vot deliberatiu, després, els 14 bisbes catalans.

Cartes

◆ Carta del Papa als nens

Sr. Director:

Com a director d'un col·legi d'ensenyament primari, esperava amb il·lusió la publicació de la Carta del Papa als Nens amb motiu del Nadal, per repartir-la als nens.

Les llibreries religioses no en sabien res de res, fins que *Catalunya Cristiana* molt encertadament, la va editar íntegrament. Però la presentació no és prou apta per als nens, i a més a més, és molt enutjós i car haver d'adquirir tants números de C.C. com nens hi ha.

¿C.C. no podria editar la carta en un fullet, edició de butxaca, tan econòmic com pugui, per poder repartir profusament a tots els nens, per exemple, el proper Diumenge de Rams?

Crec que seria una bona manera d'evangelitzar el món com vol el Papa. Un altre suggeriment: Els nostres nens estan tots subscrits a la revista mensual infantil *El Benjamín*. No recordo, durant els 15 anys de C.C., que mai s'hagi fet cap al·lusió d'aquesta revista infantil i catòlica 100x100 de la nostra diòcesi.

¿Per què? ¿Els catòlics no ens hem d'ajudar per donar a conèixer Jesucrist?

UN PROFESSOR CATÒLIC
Barcelona

◆ Millor informació sobre el nou beat Josep Vaz

Sr. Director:

La informació sobre el nou beat Josep Vaz (no és Baz) apareguda a *Catalunya Cristiana* del 2 de febrer no dóna una idea encertada d'aquest missioner, un dels grans i

més originals apòstols del seu temps. No era singalès, sinó goà, nascut a Benaulim, Goa (Índia). Ordenat sacerdot a Goa, allà va fundar l'oratori de Sant Felip Neri i en va ser el primer prepòsit. L'ideal missioner el va portar a evangelitzar regions de l'Índia sud de Goa. Quan va rebre notícies dels catòlics de Ceilan, ara Sri Lanka, que sofrien persecució dels calvinistes holandesos i no tenien cap sacerdot, va decidir anar-hi. Va entrar al país vestit com un pobre treballador. Amb precaució es va posar en contacte amb famílies catòliques que, a poc a poc, el van ajudar a conèixer els catòlics de l'illa. Quan el treball va augmentar va cridar altres felipons, tots goans. El beat Josep Vaz va ser un missioner infatigable fins a la mort. Va salvar la comunitat catòlica i la va engrandir amb moltes conversions. Un fet remarcable del seu treball és que no tenia la protecció de cap poder ni civil ni eclesiàstic. Les seves úniques armes van ser l'evangeli, la seva pobresa i la seva oració. És un cas únic en els annals de l'evangelització d'aquells temps. El gran missioner Pierre Charles va dir que «Josep Vaz és el model perfecte d'un apòstol». Els seus mètodes van ser una anticipació del Vaticà II, traduint els textos litúrgics a les llengües del país. Mereixeria ser més conegut en el món catòlic i missioner.

FRANCESC BARJAU, s.j.
Bombai

◆ Reivindicació dels drets dels minusvàlids

Sr. Director:

Estimaria que el vostre setmanari es fes ressò del meu agraïment aquí, vers la co-

munitat cristiana de la parròquia de Sant Josep de Mataró, presidida per Mn. Joaquim Monasterio.

L'11 de desembre passat, en una eucaristia presidida pel bisbe Joan Carrera, es va inaugurar un ascensor que elimina les barreres arquitectòniques del Casal que aquesta comunitat va adquirir fa uns anys, per portar a terme totes les activitats no litúrgiques.

En un temps en què la reivindicació dels drets dels minusvàlids troba una resposta injusta i banal, la immensa majoria de les vegades, justificada pel poc nombre de persones que s'aprofitaran de les reformes que, per altra banda, són econòmicament costoses, cal ressaltar enèrgicament la postura justa i necessària que ha pres aquesta parròquia. La casa de Déu i les seves dependències han de ser assequibles a tothom, tot i que només sigui un dels feligresos qui ho necessiti.

Gràcies per fer el que havíeu de fer, per aquesta sensibilitat i acollida. Que el vostre exemple animi els qui no ho tenen tan clar per portar-ho a terme.

ROSER PONS i CALAFELL
Mataró

◆ Una mica més d'amor a l'Església

Sr. Director:

L'Església catòlica sempre ha sofert atacs encoberts des de dintre, i el nostre temps no és una excepció. Ni tan sols les pàgines de *Catalunya Cristiana*, acollidora de diversos criteris, n'estan lliures. Per mostra dos exemples: Vegeu: En una entrevista al

cardenal Congar, amb motiu de la seva elecció a la porpra cardenalícia, l'entrevistador fa referència a una Església «que prefereix honorar les sepultures dels profetes que reconèixer-los a temps». Ja ho ha dit i ha quedat tranquil.

L'altre exemple seria la informació publicada al voltant de l'orquestrat cas Gail·lot. El comentarista diu que «no ens queda altre remei, si volem ser conseqüents, que posar-nos al costat del feble». Això és un sofisma molt evident, perquè on ens hem de posar és al costat de la raó, la tingui qui sigui. En el cas indicat el més prudent seria d'abstenir-nos de jutjar per manca de dades suficients. Però és totalment injust posar-se enfront de la Congregació Romana que, després de diferents avisos i d'una acurada reflexió, ha fet el que li ha semblat millor pel profit de la comunitat cristiana. Si ha encertat o s'ha equivocat, no ho podem saber, ni ens ateny. Però una mica més d'amor a l'Església de Jesucrist, ens impediria de murmurar tan a la lleugera.

MAGÍ MIRET
Barcelona

El text de les «cartes al director» no ha de superar les vint línies a màquina i a doble espai, han d'anar signades amb nom i cognoms, adreça i telèfon, encara que si volen constar unes sigles o pseudònim, «CC» no es compromet a la seva publicació, ni mantindrà correspondència amb els remitents.

FESTIVAL CANÇÓ MISSIONERA

Barcelona 1995

ORGANITZA:

Cristians Sense Fronteres amb la col·laboració de la Delegació Diocesana de Missions de l'Arquebisbat de Barcelona

LEMA:

«Com el Pare m'ha enviat a mi, també us envia a vosaltres»

FASE DIOCESANA

Diumenge 26 de març
Matí 10.30 h. NENS
Tarda 16 h. JOVES

LLOC: Col·legi Salesians d'Horta
Pg. Vall d'Hebron, 258-260 BARCELONA

Per a més informació: Tels. 568 16 52
211 77 68
358 06 82

Retalls

Vida Diocesana
(26-II-95)

Inculturació dels valors morals

(...) Darrerament ha aparegut un pluralisme d'idees, conviccions i maneres de pensar —sobre la vida, l'home, la família i la societat— diferents, i fins i tot, oposades a les sostingudes pel cristianisme. S'ha trencat la unitat espiritual, que, en altre temps, fou la nostra característica; encara que no hi van mancar, des de molts anys abans, els germens de la divisió. Han desaparegut les evidències ètiques de moltes persones i de molts grups. Avui tothom ho discuteix tot.

Això porta a un relativisme moral, segons el qual no hi ha res

objectivament bo o dolent; en el fons, tot depèn del que en pensa cadascú. En general, es troba a faltar la vigència social de criteris morals vàlids en els i per ells mateixos a causa de la seva racionalitat i força humanitzadora.

En aquest ambient social, hi ha qui creu que la moral amb els seus judicis i valoracions, és un assumpte privat. La ciència, la política, l'economia, etc. tindrien, en conseqüència, la seva pròpia dinàmica, les seves lleis que haurien de complir-se sense introduir-hi cap factor moral. Tot això porta fàcilment a situacions injustes i a la corrupció.

Certament, en la nostra societat apareixen uns nous valors, pràcticament infravalorats abans, encara que en el fons són evangèlics, com són l'interès per la pau i la solidaritat. Aquests valors són vàlids, però insuficients, i posen en

relleu que és urgent una total recomposició moral del nostre poble.

Per aconseguir aquesta finalitat és indispensable reeducar les consciències en tota la veritat de l'home, tant considerat individualment com en la seva projecció social. La nostra cultura necessita una ànima ètica. Cal procedir a una veritable inculturació dels valors morals de l'Evangeli.

En aquest camp, els laics catòlics —joves i adults, homes i dones— hi tenen una tasca molt important a fer. Es tracta d'una nova tasca insubstituïble, perquè no recau tota la responsabilitat sobre la jerarquia eclesiàstica. Posar en pràctica, en la conducta de cada dia, els valors morals de l'Evangeli és la millor manera de donar testimoni de la veritat de Jesucrist. (...)

Lluís Martínez Sistach,
Bisbe de Tortosa

El dejuni i l'abstinència en la vida de l'Església avui

La Conferència Episcopal italiana ha publicat recentment una nota doctrinal i normativa sobre la pràctica penitencial en l'Església. L'interès del text va més enllà dels límits d'una Església d'un país, i pot ser profitós per a totes les nostres Esglésies d'Occident. Heus aquí alguns dels paràgrafs més suggestius.

Pere Tena
bisbe auxiliar de Barcelona

1. L'originalitat del dejuni cristià

El canvi ràpid de les condicions socials i culturals tan característic del nostre temps, i en particular davant la multiplicació dels contactes interreligiosos i la difusió de noves costums, es fa cada vegada més necessari redescobrir i reafirmar amb claredat l'originalitat del dejuni i de l'abstinència cristians.

En efecte, actualment el dejuni és practicat per motius cada vegada més variats, i arriba a prendre expressions que anomenaríem *laïques* com, per exemple, quan esdevé signe de protesta, de contestació, de participació a les aspiracions i a les lluites dels homes tractats injustament. Pel que, a més, d'abstenir-se de determinats aliments, es difonen avui tradicions ascètico-religioses que es presenten diverses —i no pas poc— de la cristiana.

Tot i mirant amb respecte aquests usos i prescripcions —especialment les dels hebreus i dels musulmans— l'Església segueix el seu Mestre i Senyor, per al qual tots els aliments són en si mateixos bons, i no estan sotmesos a cap prohibició religiosa, i acull igualment l'ensenyament de l'apòstol Pau quan escriu:

«Qui menja, menja per al Senyor, i dona gràcies a Déu» (Rom 14,6).

En aquest sentit, qualsevol pràctica de renúncia troba el seu valor ple, segons el pensament i l'experiència de l'Església, només quan és realitzada en comunió viva amb Crist, i per tant si és animada per la pregària i orientada al creixement de la llibertat cristiana, mitjançant el do de si mateix en l'exercici concret de la caritat fraterna.

Mantenir l'originalitat de la penitència cristiana, proposar-la i viure-la amb tota la riquesa espiritual del seu contingut en les condicions actuals, és una tasca que l'Església ha d'emprendre amb un esperit vigilant i amb coratge.

2. El sagrament de la penitència i de la reconciliació

En relació amb l'originalitat del dejuni i de l'abstinència, cal desvetllar també la consciència que la pràctica penitencial de l'Església, en les seves múltiples i diverses, culmina en el sagrament de la penitència i de la reconciliació.

El camí per a la conversió del cor, el desig i el compromís per a la renovació espiritual, l'obertura sincera a «creure en l'Evangeli» (cf Mc 1,15) troben la seva plena veritat i eficà-

cia singular en el signe sacramental de la salvació, obrada per la mort i la resurrecció de Jesús, i confiada per ell a l'Església amb l'efusió de l'Esperit Sant.

Només amb la inserció en el misteri de Crist mort i ressuscitat, a través de la fe i dels sacraments, tots els gestos, grans o petits, de penitència i de dejuni, i totes les accions, conegudes o amagades, de caritat i de misericòrdia, adquireixen significat i valor salvífics.

El sagrament de la penitència i de la reconciliació es revela així necessària no sols per obtenir el perdó dels pecats comesos després del baptisme, sinó també per assegurar autenticitat i profunditat a les virtuts i a les diverses pràctiques penitencials de la vida cristiana.

D'una més estesa i freqüent participació a aquest sagrament, viscut en la fe en tots els actes que el componen —des de la humil confessió de les culpes fins al penediment, del propòsit de renovar la pròpia vida fins a l'acolliment del do diví de la misericòrdia, i fins al compliment de la satisfacció— el conjunt de la pràctica penitencial de l'Església podrà adquirir la plenitud del seu significat interior i religiós, i esdevenir instrument d'una renovació moral i espiritual sincera i genuïna. Mitjançant el sagrament, en efecte, l'Esperit crea el cor nou, convertint-se en llei de vida, o sigui recurs de gràcia i exigència d'una vida convertida i penitent.

3. Noves formes penitencials

Les profundes transformacions socials i

als i culturals que marquen els costums del nostre temps, fan problemàtics i, fins i tot anacrònics i superats, usos i costums de vida acceptats per tothom fins ahir mateix. Per a la pràctica de l'abstinència, hom pot fer memòria de la distinció entre menjar *grassos* i *magres*: aquesta distinció, porta en si mateixa el risc d'allunyar-se d'aquella sobrietat que correspon al genuí esperit penitencial, i d'anar a la recerca d'aliments particularment refinats i cars, que, de per si, no contradirien les normes tradicionals de l'Església.

Cal, per això, repensar les formes concretes segons les quals ha de ser viscuda la pràctica penitencial en els nostres dies, per tal que es mantingui en la seva veritat original. Les comunitats eclesials, i cadascun dels cristians, han de trobar els mitjans més aptes per practicar el dejuni i l'abstinència segons l'autèntic esperit de la tradició de l'Església, amb fidelitat a l'originalitat cristiana.

Aquestes maneres consisteixen en la privació i en tot cas en una més radical societat, no sols en l'aliment, sinó també en tot allò que pot ser un obstacle per a una vida espiritual disposada a la relació amb Déu en la meditació i la pregària, rica i fecunda en virtuts cristianes, i disponible al servei humil i desinteressat del proïsme.

El nostre temps es caracteritza, de fet, per un consum alimentari que arriba sovint a malgastar, i d'una cursa desenfrenada en despeses capricioses, mentre, per l'altra banda, hi ha difuses i greus formes de pobresa, i àdhuc de misèria material, cultural, moral i espiritual.

Lectures Bíbliques

Diumenge 2n de Quaresma

Lectura primera Gn 15:5-12, 17-18

Déu fa una aliança amb Abram, el creient

Lectura del llibre del Gènesi

En aquells dies, Déu va fer sortir fora Abram i li digué: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs així serà la teva descendència». Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. Després li digué: «Jo sóc el Senyor que t'he fet sortir d'Ur dels caldeus per donar-te aquest país; serà el teu heretatge». Abram preguntà: «¿Quina garantia me'n doneu, Senyor?». Ell respongué: «Porta'm una vaca, una cabra i un moltó de tres anys, una tórtora i un colomí». Li portà tots aquests animals, els partí per la meitat i posà cada meitat enfront de l'altra, però no va partir els ocells. Uns ocellots de presa volien abatre's sobre els cossos morts, però Abram els allunyava. Quan el sol s'anava a pondre, Abram caigué en un son profund i s'apoderà d'ell un gran terror, com una foscor. Després de la posta, quan ja s'havia fet fosc, veié un forn fumejant, una torxa encesa, que passava enmig dels animals partits. Aquell dia el Senyor va fer amb Abram una aliança i es comprometé en aquests termes: Dono aquest país a la teva descendència, des del torrent d'Egipte fins al gran riu, el riu Eufrat».

Salm responsorial 26:1, 7-8a, 8b-9abc, 13-14 (R.: 1a)

El Senyor m'il·lumina i em salva,
¿qui em pot fer por?
El Senyor és el mur que protegeix la meua vida,

¿qui em pot esfereir?

R.: El Senyor m'il·lumina i em salva.

Escolteu el meu clam, Senyor,
compadiu-vos de mi, responeu-me.
De part vostra, el cor em diu:
«Busqueu la meua presència». R.

Arribar davant vostre és el que vull;
Senyor, no us amagueu.
No sigueu sever fins a rebutjar el vostre servent,
vós que sou el meu ajut. R.

N'estic cert, fruité en la vida eterna
de la bondat que em té el Senyor.
Espera en el Senyor!
Sigues valent! Que el teu cor no defalleixi!
Espera en el Senyor! R.

Lectura segona Fl 3:17-4:1

Crist ens configurarà al seu cos gloriós

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

Germans, [seguieu el meu exemple i fixeu-vos en els qui viuen segons el model que teniu en mi. Us ho he dit sovint i ara ho repeteixo amb llàgrimes als ulls: N'hi ha molts que, pel seu estil de viure, són contraris a la creu del Crist. El terme on s'encaminen és de perdició, el déu que adoren és el ventre, i la seva glòria, la posen en les parts vergonyoses; tot el que aprecien són valors terrenals.

Però] nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel; d'allà es-

perem un Salvador, Jesucrist, el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha de sotmetre tot l'univers.

Per tant, germans meus estimats i enyorats, vosaltres que sou el meu goig i la meua corona, manteniu-vos així, en el Senyor, estimats meus.

Vers abans de l'evangeli

Del núvol lluminós es va sentir la veu del Pare:
Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo.

Evangelí Lc 9:28b-36

*Mentre Jesús pregava,
es trasmutà l'aspecte de la seva cara*

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. Mentre pregava, es trasmutà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos, i parlaven del traspàs d'ell, que s'havia d'acomplir a Jerusalem. Pere i els seus companys estaven adormits profundament, però quan es desvetllaren, veieren la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. Quan aquests anaven a separar-se de Jesús, Pere li digué: «Mestre, que n'estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies». Parlava sense saber què es deia. Mentre parlava es formà un núvol i els cobrí. Ells s'esglaiaren en veure que entraven dins el núvol. Llavors el núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo». Així que la veu hagué parlat, es van trobar amb Jesús tot sol. Ells guardaren el secret, i aquells dies no contaren a ningú res del que havien vist.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(cicle dominical: C; ferial: 1)

SETMANA 2^a DE QUARERSMA
(salteri: setmana 2)

MARÇ

12. Diumenge 2 de Quaresma. Lectures: Gènesi 15:5-12.17-18 / Salm 26 / Filipencs 3:17-4:1 / Lluc 9:28b-36.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Teòfanes, mjo.; Egdun, pvre. mr.; Mamilià, mr.; Bernat, b.

13. Dilluns. Fèria. Lectures: Daniel 9:4b-10 / Salm 78 / Lluc 6:36-38.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Roderic, pvre. mr.; Salomó i Macedoni, mrs.; Ramir, mjo.; Nicéfor, b.; Stes. Patrícia i Modesta, mrs.; Eufrasia, vg.

14. Dimarts. Fèria. Lectures: Isaïes 1:10.16-20 / Salm 49 / Mateu 23:1-12.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Afrodisi i Eutiqui, mrs.; Stes. Matilde, reina i Florentina, vg. i mr.

15. Dimecres. Fèria. Lectures: Jeremies 18:18-20 / Salm 30 / Mateu 20:17-28.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Raimond de Fitero, ab. fund.; Longinos, sold. mr.; Probus, b.; Sisebut, ab; Stes. Madrona, vg. i mr.; Lluïsa de Marillac, fund.

16. Dijous. Fèria. Lectures Jeremies 17:5-10 / Salm 1 / Lluc 16:19-31.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Hilari, b. i mr.; Ta-cià, diac. mr.; Heribert, b.; Abraham, erm.; Agapit, b.

17. Divendres. Fèria. Lectures: Gènesi 37:3-4.12-13a.17b-28 / Salm 104 / Mateu 21:33-43.45-46. (Es pot commemorar: *St. Patrici, b.) Dia de penitència. Abstinència de carn.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Josep d'Arimatea; Agrícola, b.; Sta. Gertrudis de Brabant, vg.

18. Dissabte. Fèria. Lectures Miquees 7:14-15.18-20 / Salm 102 / Lluc 15:1-3.11-32. (Es pot commemorar *St. Ciril de Jerusalem*). TORTOSA i GIRONA:

Es pot commemorar: *St. Salvador d'Horta.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Anselm, b.; Teòtim i Eucarpí, mrs.

Festa Major: A Horta de Sant Joan.

Retrats bíblics intencionats

Un home murri

P-J Ynaraja

Capellà de la Llobeta

Aquelles narracions que amb la capçalera *En aquell temps...* es perdien vagant entre les pàgines posteriors de la revista, apareixeran a partir d'ara en aquest lloc. És el que li correspon, atenent que el seu contingut pretén ser sempre bíblic i la seva finalitat és estimular la lectura del llibre sagrat demostrant que, a més a més de sant és molt interessant. A la pràctica, això ja és un antic costum aplicat amb més o menys fortuna, en relats per a nens, des de la *Història sagrada* dels nostres llibres d'infantesa, fins a

les publicacions actuals amb profusió de dibuixos o amb modernes tècniques àudio-visuals. El cinema ja ha utilitzat, en diverses ocasions, passatges de la Bíblia en la seva temàtica, amb major o menor encert i correcció, li ha mancat gairebé sempre sentit profètic del qual la nostra societat està assedegada. La ubicació de l'escrit en aquest lloc de la revista comporta, per raons de compaginació, una menor extensió del conjunt.

¿Pot un home desconfiar de Déu? I tant que sí! En teologia es diu que l'acte de fe és essencialment obscur. I qui camina en tenebres sotmet a prova cada contacte per avançar amb seguretat.

Entre els homes desconfiats destaquen sens dubte els

Els camins de Déu i la fe de l'home

(Gn 15:5-12.17-18)

Josep M. Aragonès

Rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Abram, home de fe

Vet aquí una perícopa plena d'obscuritats per a la nostra sensibilitat. En el context del llibre del Gènesi vol ser una introducció a les narracions dramàtiques que la segueixen. Per altra part sembla que aquí el redactor ha recollit dos relats de procedència diferent. El primer, que arrenca de 15:1 i es clou amb el v. 6, és la narració d'una visió de promesa, de vocació, la crida, doncs, que Jahveh fa a Abram a ser pare d'un gran poble. «La paraula de Jahveh fou adreçada a Abram en una visió...» El segon (vv. 7-20) ens ofereix el ritual de l'aliança de Déu amb Abram. Enmig d'aquesta segona part (vv. 13-16) s'hi troba una interpol·lació que forma una petita exposició de teologia de la història.

Jahveh convida Abram a vèncer la por: «No tinguis por, Abram!», i ell mateix, Jahveh, es presenta com a garantia del tremp exigit al patriarca: «Jo sóc l'escut que et protegeix». I li promet un gran futur: «La teva recompensa serà molt gran» (v. 1b). Al v. 6 és proclamat l'elogi de la fe d'Abram: «Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa». En aquest context, el concepte de fe té una altra dimensió que la que normalment li concedim ara. No es tracta de l'adhesió a unes veritats abstractes de tipus ideològic. Aquí *creure* vol dir *agafar-se fort a Jahveh*. És sobretot un acte d'abandó a la sort que Déu, entrant en la història de l'home, li ha traçat. La imatge podria ser semblant a la de l'infant que, davant d'un mal pas, s'agafa fort al pare, per a poder-ne sortir airòs. Abram, l'home obscur que fa la seva aparició en la història del poble escollit portat de la mà de Déu, serà realment el pare d'una gran descendència: el poble de Jahveh.

Jahveh fa aliança amb Abram

A partir del v. 7, se'ns conta l'aliança entre Déu i Abram. Comença el relat amb una autoidentificació de Jahveh: «Jo sóc el Senyor que t'he fet sortir d'Ur dels caldeus». La revelació de Déu va lligada a un fet històric, que marca una fita important en la vida. No va ser una circumstància fortuïta, ni cap força adversa, la que va moure Abram a

deixar el seu país d'origen i a enfil·lar un camí de futur desconegut. El redactor del nostre relat es mou en un nivell de visió de fe. En aquesta determinació, que posa en marxa Abram i els seus, hi descobreix l'acció de Jahveh: «Jo sóc» —recordem la revelació del nom de Jahveh que el Senyor farà a Moisès (Ex 3:14)— «qui t'he fet sortir». Déu presideix la història. I la presideix en un sentit positiu: «per donar-te aquest país; serà el teu heretatge» (v. 7b). Tenir descendència, posseir una terra cultivada, comptar amb la benedicció —prosperitat i seguretat— de Déu: vet aquí els tres pilars sobre els quals l'home seminòmada intenta realitzar els seus somnis de felicitat. També són els tres pilars de la revelació de Déu en el que podem dir-ne la teologia de la història patriarcal. És la dinàmica de la salvació de Déu, que si bé atalaia el futur, comença a realitzar-se ara i aquí: Jahveh farà que la descendència d'Abram, desafiant la incertesa del present, esdevingui el poble escollit, l'heretatge del nòmada, la Terra Promesa, i la benedicció de Déu; l'esclat de la seva salvació universal. Per a l'home Abram tot són camins de futur, a través dels quals ja ha començat a caminar per la seva concreció històrica, camins de calitja, però que ell, Abram, accepta en plenitud, confiadament, per la fe. Per a Déu, en canvi, tot és present. És l'ara de la salvació-realització.

Ritual de l'aliança

L'escenificació de ritual de l'aliança és treta del costum antic dels pactes. Per entre les víctimes trossejades, com per un carreró ple d'amenaques, passaven els que pactaven tot pronunciant d'amunt d'ells una fórmula imprecadòria: Que acabi trossejat com aquests animals si trenco el pacte. Aquí l'autor, sobre aquest marc sinistre, hi dibuixa la presència inefable —intraduïble— de l'acció de Déu. «Quan el sol s'anava a pondre, Abram caigué en un son profund i s'apoderà d'ell un gran temor, com una foscor» (v. 12). Són imatges que ens diuen d'alguna manera la profunda experiència mística del patriarca. Tot hi és vist com en un somni feixuc. El «forn fumant, una torxa encesa», volen ser una representació de Jahveh, present en el foc. Déu és l'únic que passa per entre les víctimes, perquè la iniciativa i el compromís de l'aliança són exclusius d'ell: «Aquell dia el Senyor va fer amb Abram una aliança i es comprometé en aquests termes: Dono aquest país a la teva descendència, des del torrent d'Egipte fins al gran riu, el riu Eufrat...» (vv. 18-21).

llauradors. El camperol sap que allò que es presenta com una bona collita es pot malmetre en pocs minuts per obra i gràcia d'una calamarsada.

Un bon home del camp rep un missatge diví i el rep sotmetent-lo una i altra vegada a la prova. Vol veure com en una nit la rosada mulla una era i es manté sec un velló que hi ha al mig. Després vol veure com en una nit la rosada mulla el velló, però l'era que el circumda roman seca. El Senyor ha estat sotmès a prova i ha contestat explícitament. Gedeó, el nostre protagonista, respon amb fidelitat i amb docilitat, com cal respondre Déu. (Fins aquí el text escrit estava extret del capítol 6 del llibre dels Jutges).